

BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 55 / III Legislatura / Tercer període

Barcelona, 3 d'abril de 1989

SUMARI

1. TRAMITACIONS CLOSES AMB TEXT APROVAT O CLOSES EN LA FORMULACIÓ

1.01. Lleis i altres normes

1.01.10. Normes de règim interior

— Estatuts del Règim i el Govern Interiors del Parlament de Catalunya. Text refós del 29 de març de 1989.

3541

2. TRAMITACIONS CLOSES PER REBUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏMENT

2.10. Projectes i propostes de resolució

2.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució

— Proposició no de Llei sobre Ajuts a l'Agricultura de les Comarques de l'Alt i Baix Penedès (Reg. 1344). Rebuig de la Proposició (DSCP-C, 46).

3559

— Proposició no de Llei sobre la Constitució d'una Ponència Específica per a l'Estudi de l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals (Reg. 1693). Rebuig de la Proposició (DSCP-C, 46).

3559

— Proposició no de Llei sobre l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals (Reg. 1743). Rebuig de la Proposició (DSCP-C, 46).

3559

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de normes

3.01.01. Projectes de llei

— Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona (Reg. 3822). Text presentat.

3560

3.10. Projectes i propostes de resolució

3.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució

— Proposició no de Llei sobre la Creació de Laboratoris In-

terprofessionals Lleters (Reg. 3786). Esmenes presentades pels G. p. de Convergència i Unió (Reg. 4477) i Mixt (Regs. 4566 i 4571).

3562

— Proposició no de Llei sobre la Posada en Funcionament de l'Eix Mediterrani Ferroviari d'Amplada UIC (Reg. 4338). Pròrroga del termini de presentació d'esmenes.

3562

— Proposició no de Llei sobre les Mesures de Protecció de la Capa d'Ozó de l'Atmosfera (Reg. 4642). Pròrroga del termini de presentació d'esmenes.

3563

— Proposició no de Llei sobre l'Adequació de l'Ensenyament de Catalunya al Nou Sistema Educatiu, presentada pel Diputat I. Sr. Manuel Nadal, amb la signatura d'altres cinc diputats, del G. Socialista (Reg. 4741). Termini de presentació d'esmenes.

3563

— Proposició no de Llei sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua, presentada per tots els grups parlamentaris (Reg. 4840). Termini de presentació d'esmenes.

3564

3.10.60. Propostes de resolució per a crear comissions

— Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aiguestortes i Estany de Sant Maurici (Reg. 4293). Esmenes presentades pel G. Mixt (Regs. 4725 i 4756).

3565

3.15. Mocions subsegüents a interpellacions

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Conservació de les Carreteres, les Autopistes i les Autovies de la Generalitat de Catalunya, presentada pel G. Socialista (Reg. 4823).

3565

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Serveis Socials d'Atenció Primària, presentada pel G. Socialista (Reg. 4824).

3566

— Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració No Catalana, presentada pel Diputat I. Sr. Marçal Casanovas, del G. p. d'Esquerra Republicana (Reg. 4828).

3566

3.30. Altres tramitacions

3.30.05. Procediments davant el Tribunal Constitucional

— Recurs d'Inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial. Alegacions que formula el Parlament.

3567

— Recurs d'Inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales. Alegacions que formula el Parlament.

3574

4. INFORMACIÓ

4.40. Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la Cambra

— Rebuig de la sollicitud de compareixença del Síndic de Greuges.

3586

4.45. Composició dels òrgans de la Cambra

— Adscripció de diputats del G. p. de Convergència i Unió a la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA (Reg. 4721).

3586

4.60. Règim interior

— Convocatòria d'un contracte de treball en pràctiques al Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu del Parlament.

3586

— Excedència voluntària d'una funcionària del Parlament.

3586

4.67. Comunicacions dels grups parlamentaris

— Denominació del G. p. Popular (Reg. 4819).

3587

4.55. Activitat parlamentària

4.55.10. Relació de documents entrats a la Cambra

3587

4.70. Comunicacions del Govern

— Delegació de les funcions executives del M. H. Sr. President de la Generalitat (Reg. 4876).

3589

4.95. Rectificacions per error tècnic

3589

5. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

3591

1. TRAMITACIONS CLOSES AMB TEXT APROVAT O CLOSES EN LA FORMULACIÓ
- 1.01. Lleis i altres normes
- 1.01.10. Normes de règim interior

ESTATUTS DEL RÈGIM I EL GOVERN INTERIORS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

TEXT REFÓS DEL 29 DE MARÇ DE 1989

MESA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 29 de març de 1989, d'acord amb l'autorització de la Comissió de Govern Interior de l'1 de març de 1989, ha aprovat el text refós dels Estatuts del Règim i el Govern Interiors del Parlament de Catalunya, que s'annexa.

Palau del Parlament, 30 de març de 1989

El Secretari Primer
Ramon Camp i Batalla

El President del Parlament
Joaquim Xicoy i Bassegoda

ESTATUTS DEL RÈGIM I EL GOVERN INTERIORS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Títol I Del règim i el govern interiors

Article 1

El règim i el govern interiors del Parlament es regeixen d'acord amb aquests Estatuts.

En tot allò que no regulen aquests Estatuts, s'apliquen supletòriament la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat i la legislació complementària.

Article 2

Correspon a la Comissió de Govern Interior d'aprovar la composició de les plantilles de personal i les bases que han de regular la manera d'accedir-hi.

Article 3

Correspon a l'Oficial Major la direcció del personal i dels serveis del Parlament, d'acord amb les instruccions del President i de la Mesa. L'Oficial Major pot delegar atribucions concretes als lletrats i als caps de servei.

Títol II Dels serveis del Parlament

Article 4

1. Els serveis del Parlament es divideixen en : Gabinet de Presidència, Serveis de l'Oficialia Major i Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa.
2. La Comissió de Govern Interior pot crear-ne de nous i modificar els existents.

Capítol I Del Gabinet de Presidència

Article 5

Correspon al Gabinet de Presidència d'assistir tècnicament i administrativament el M. H. President del Parlament en les seves funcions.

Article 6

El Gabinet és constituït d'aquelles persones que hi són adscrites d'entre els funcionaris del Parlament i d'aquelles altres que, dins dels límits pressupostaris, són de designació directa amb el caràcter de càrrecs de confiança, d'acord totes elles amb les categories del personal del Parlament fixades en la plantilla.

Capítol II De l'Oficialia Major del Parlament

I De les Direccions

Article 7

1. La Comissió de Govern Interior, a proposta de la Mesa del Parlament, pot crear Direccions parlamentàries perquè coordinin les tasques de diversos Serveis.
2. L'Oficial Major coordina i dirigeix les Direccions parlamentàries.
3. Cada Direcció parlamentària és regida per un Lletrat o un Cap de Servei. Els Directors són nomenats i cessats per acord de la Mesa.

Article 8

1. Es crea la Direcció de Personal i de Govern Interior.
2. Correspon a la Direcció de Personal i de Govern Interior exercir les funcions d'assessorament, gestió i control en les matèries pròpies de personal i d'organització, i especialment :
 - a) Aplicar les instruccions de la Comissió de Govern Interior, de la Mesa i de l'Oficial Major pel que fa a la política de personal.
 - b) Vetllar perquè les relacions dels funcionaris amb els òrgans de la Cambra i amb els diputats siguin adequades i correctes.
 - c) Coordinar els serveis segons que li encomani l'Oficial Major i racionalitzar els circuits de treball, amb vista a garantir l'eficàcia, el rendiment, l'economia i el benestar.
 - d) Qualsevol altra funció que li encomani l'Oficial Major en relació amb el personal o amb la coordinació dels serveis.

Article 9

1. Es crea la Direcció d'Estudis Parlamentaris.
2. Correspon a la Direcció d'Estudis Parlamentaris coordinar l'assistència documental que requereixen els òrgans de la Cambra, especialment les Comissions parlamentàries, i coordinar la realització dels estudis i les investigacions relacionats amb l'activitat i el treball parlamentaris que li encomani la Mesa, el President del Parlament, o l'Oficial Major.
3. El Director d'Estudis Parlamentaris, per delegació de l'Oficial Major, coordina l'assistència que el Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu presta als serveis del Parlament, i especialment als Serveis Jurídics.

II

Dels Serveis

Article 10

Correspon als Serveis Jurídics l'assessorament de les tasques parlamentàries en la forma determinada en el Reglament de la Cambra. Concretament, són funcions dels Serveis Jurídics :

- a) L'assessorament de les comissions legislatives, amb l'assistència a les sessions de ponència o de ple de la Comissió.
- b) L'assessorament i, si s'escau, l'elaboració dels informes de la ponència i dels dictàmens de les comissions a què es refereixen els articles 97 i 98 del Reglament.
- c) L'assistència al Ple del Parlament per indicació de la Mesa o en substitució de l'Oficial Major.
- d) L'assistència a les reunions de la Mesa i de la Junta de Portaveus en substitució de l'Oficial Major.
- e) L'assistència a les comissions permanents no legislatives i d'investigació de la Cambra, quan serà sol·licitat per la Mesa o per algun dels dits òrgans.
- f) L'elaboració dels dictàmens concrets sobre qüestions parlamentàries, a iniciativa del President, de la Mesa o del Ple del Parlament.
- g) Qualsevol altra tasca d'assessorament o d'assistència jurí-

dica ordenada pel President, per la Mesa o pel Ple del Parlament.

Article 11

Els Serveis Jurídics són a càrrec dels lletrats del Parlament. Els lletrats depenen orgànicament de l'Oficial Major, d'acord amb allò que disposen l'article 172 del Reglament. No obstant això, en l'acompliment de les seves tasques s'inspiren en els principis de llibertat de consciència i d'independència professional.

Article 12

L'ingrés en la funció de lletrat del Parlament s'efectua d'acord amb allò que disposen l'article 25 i següents d'aquests Estatuts.

Article 13

Les tasques concretes dels lletrats del Parlament són assignades a cadascun d'ells per l'Oficial Major.

Article 14

1. El Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu té cura de l'organització i el funcionament de la biblioteca de la Cambra, d'acord amb allò que disposa l'article 170 del Reglament.

2. També vetlla per l'organització de l'arxiu de la documentació produïda i rebuda pel Parlament, pels seus òrgans i serveis, i de totes les reproduccions en qualsevol forma o suport material de les sessions i de les activitats parlamentàries.

3. Li correspon també l'organització d'un servei de documentació, que ha d'ésser a disposició dels grups, dels diputats i dels serveis del Parlament.

4. Estableix, d'acord amb les directrius rebudes, els intercanvis oportuns amb les altres cambres de l'Estat espanyol i amb les de la resta del món, i també amb institucions universitàries i altres centres d'estudi.

Article 15

Corresponen al Servei de Relacions Públiques, Protocol i Informació les tasques pròpies d'aquestes activitats, i especialment :

- a) L'atenció a les visites al Parlament, tant les oficials com les del públic en general.
- b) La distribució de les invitacions per a les sessions parlamentàries de caràcter públic.
- c) L'organització i la supervisió del protocol, si escau, en tots aquells actes a què assisteixen el President de la Cambra, els òrgans representatius d'aquesta o una delegació designada amb aquesta finalitat.

- d) Les relacions amb els mitjans de comunicació.
- e) La facilitació de la informació de les tasques parlamentàries, d'acord amb allò que assenyalaran el President, la Mesa de la Cambra o de les comissions i l'Oficial Major.
- f) L'organització, d'acord amb les directrius rebudes, de tota altra mena de relacions públiques.

Capítol III

Article 16

Corresponen al Servei de Ple i Comissions :

- a) El registre general dels documents que hom presenta al Parlament.
- b) La tramesa a la Mesa del Parlament dels projectes de llei, de les proposicions de llei i de les altres iniciatives parlamentàries un cop entrats en el registre general.
- c) La tramesa, de la Mesa a les comissions respectives i d'aquestes a la Mesa del Parlament, dels projectes i les proposicions de llei i de les altres iniciatives parlamentàries.
- d) L'assenyalament de la sala de reunió per a les comissions i les ponències i l'assistència administrativa a les reunions.
- e) La redacció material de les actes, de les comunicacions i de tota altra mena de document, seguint les indicacions dels secretaris de la Mesa, de les comissions o dels lletrats assessors.
- f) L'assistència administrativa a les tasques del Ple.
- g) La tramesa al Servei de Publicacions, perquè els inclogui en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, d'aquells documents que la Presidència ordenarà de publicar.
- h) L'assistència a l'Oficialia Major i la cura de les actes i d'altres documents dels diferents òrgans del Parlament.
- i) Totes aquelles altres tasques que calen per al funcionament de la Mesa, de les comissions o del Ple del Parlament, o que seran ordenades pel President d'aquests òrgans, per l'Oficial Major o, en nom seu, pel lletrat assessor de la comissió respectiva.

Article 17

1. Corresponen al Servei de Manteniment, Obres, Compres i Personal les funcions següents :
 - a) El manteniment de les dependències de la Cambra.
 - b) La preparació de les propostes i dels pressupostos d'obres i dels pressupostos de propostes de compres que han d'ésser sotmesos, segons correspongui, a l'aprovació del President o de la Mesa del Parlament, i la tramitació administrativa dels expedients corresponents.
 - c) La tramitació administrativa de les convocatòries per a la provisió de les places de personal.
 - d) La seguretat interior del Palau del Parlament, atenint-se a les instruccions del President del Parlament o de l'Oficial Major.
2. Dependent del Servei de Manteniment, Obres, Compres i Personal, s'estableix la Majordomia, a la qual correspon l'organització del treball dels uixers de la Cambra, de les telefonistes, del personal del parc mòbil del Parlament i del personal d'oficis diversos.

Corresponen als uixers de la Cambra les funcions d'assistència als treballs parlamentaris, distribució de documents, vigilància, custòdia, informació, trasllat i altres d'anàlogues, i també els treballs d'indole manual.

3. Si un uixer és adscrit a un servei específic, depèn funcionalment del cap d'aquest servei.

4. Depèn també del Servei de Manteniment, Obres, Compres i Personal el personal d'enregistrament i so, el qual té cura de l'enregistrament de les sessions plenàries i de les comissions, si s'escau.

Article 18

1. Corresponen al Servei de Publicacions l'organització i el funcionament de la infraestructura de producció, tractament i reproducció dels textos del Parlament, ja sia per a edició interna, ja sia per a edició pública, i també la correcció lingüística d'aquests textos.

2. Específicament, les seves funcions són :

Primer. Quant a la correcció, assessorar lingüísticament els òrgans parlamentaris respecte als textos que produeixen i corregir-los, i igualment fer-ho amb els textos dels diputats i els grups parlamentaris quan aquest assessorament serà requerit pels interessats, per a tasques parlamentàries; assegurar la correcció dels textos que s'han de publicar en el *Butlletí Oficial* i en el *Diari de Sessions*, segons les normes establertes per a cadascuna d'aquestes publicacions, i, en general, vetllar perquè els textos produïts en el Parlament tinguin el nivell de correcció lingüística i d'estil que els escau.

Segon. Quant a la producció i al tractament de text, centralitzar tota la producció mecanogràfica de text destinat a ésser editat com a document intern; mantenir al dia els textos damunt esmentats segons els canvis, les addicions o les supressions pels quals puguin ésser successivament afectats, i assegurar la presa d'informació adequada i la transcripció fidel dels debats parlamentaris, tant els del Ple com els de les comissions que la Mesa ordenarà de transcriure, i el tractament dels textos resultants perquè siguin publicats en el *Diari de Sessions*.

Tercer. Quant a la reproducció de textos, assegurar que es faci en les condicions tècniques més adequades i econòmicament més favorables i garantir la distribució ràpida dels documents necessaris per al treball dels diputats i dels altres òrgans i serveis del Parlament; assegurar la impressió i la distribució del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i del *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya*, i projectar, pressupostar i realitzar qualsevol altra publicació, d'acord amb allò que la Mesa ordenarà.

Capítol IV

Del Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa

Article 19

Corresponen al Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa les funcions següents :

- a) Els treballs preparatoris i la redacció de l'avantprojecte del pressupost del Parlament.

b) L'organització i la direcció de la comptabilitat del Parlament.

c) La fiscalització prèvia de les despeses del Parlament, sens perjudici de les facultats dels diputats interventors fixades per l'article 46.3 del Reglament del Parlament.

d) L'assessorament en la preparació de l'informe relatiu a la liquidació del pressupost del Parlament per a cada període de sessions i en la preparació de l'informe que els diputats interventors han de presentar cada dos mesos a la Comissió de Govern Interior.

e) L'assessorament tècnic que els òrgans del Parlament li demanin.

f) La realització material dels pagaments del Parlament i la percepció dels seus ingressos, i també l'ordenació de la comptabilitat de caixa i el control dels comptes corrents.

g) La custòdia dels valors i els efectes dipositats en la Caixa del Parlament.

h) La gestió de totes les qüestions referents a la seguretat social i a la jubilació.

Article 20

Al capdavant del Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa hi ha un Oïdor de Comptes, que executa les instruccions i les directrius dels diputats interventors.

Títol III

Del personal al servei del Parlament

Capítol I

De la classificació de llocs de treball

Article 21

Correspon al Parlament la selecció, l'organització i la regulació de l'estatut jurídic del personal dels seus serveis.

Article 22

1. La classificació de llocs de treball estableix la divisió en grups dels funcionaris, per raó dels coneixements específics i títols acadèmics que els són exigits per accedir a llur condició, i el nivell retributiu que els correspon d'acord amb els dits requisits.

2. La titulació requerida per a ingressar al Grup a què es refereix l'apartat anterior, és la següent :

Grup A : Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent.

Grup B : Títol d'enginyer tècnic, de diplomatur universitari de primer cicle, d'arquitecte tècnic, de Formació Professional de tercer grau o equivalent.

Grup C : Títol de batxiller, de Formació Professional de segon grau o equivalent.

Grup D : Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent.

3. En la classificació han de constar els llocs de treball que tenen un complement específic, d'acord amb les previsions pressupostàries.

Article 23

La Comissió de Govern Interior aprova la classificació de llocs de treball a proposta de la Mesa del Parlament, escoltat el Consell de Personal.

Capítol II

De la selecció del personal

Article 24

Per a proveir les vacants que es produeixen en les plantilles del Parlament, la Mesa n'ha de publicar la convocatòria en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i en el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*. En les convocatòries pot constar que el nombre de places quedarà ampliat en el cas que es produeixin vacants dels mateixos llocs de treball entre la data de la convocatòria i la de l'inici de les proves.

Article 25

1. L'ingrés a un dels grups de places que no requereixen titulació universitària es fa mitjançant oposició lliure, sens perjudici del que disposa l'article 28. Les bases de l'oposició han d'ésser aprovades per la Comissió de Govern Interior.

2. L'ingrés a un dels grups de places que requereixen titulació universitària, es fa mitjançant concurs-oposició lliure, sens perjudici del que disposa l'article 28. Les bases del concurs-oposició han d'ésser aprovades per la Comissió de Govern Interior.

Article 26

1. Per a les places que no requereixen titulació universitària, el Tribunal que judicarà les proves ha d'ésser constituït del Molt Honorable President del Parlament o del Vice-president en qui delegui, d'un altre membre de la Mesa i d'un funcionari del Parlament designat, per raó de la seva especialització, per la Mesa del Parlament d'entre una terna proposada pel Consell de Personal.

2. Per a les altres places, el Tribunal ha d'ésser constituït del Molt Honorable President del Parlament o del Vice-president en qui delegui, d'un altre membre de la Mesa, d'un funcionari del Parlament designat, per raó de la seva especialització, per la Mesa del Parlament d'entre una terna proposada pel Consell de Personal, d'un professor proposat per les universitats catalanes i d'un professional proposat pel col·legi corresponent.

3. Si hi ha empat en les resolucions del Tribunal, serà resolt pel vot de qualitat del President.

Article 27

La Mesa del Parlament ha de nomenar els aspirants proposats pel Tribunal. Els nous funcionaris tenen un període de trenta dies, des que se'ls notifica el nomenament, per a prendre'n possessió. L'acte de presa de possessió s'acredita mitjançant l'oportuna acta o diligència, la data de la qual fixa l'inici del còmput de tots els drets i els deures com a funcionari.

Article 28

1. Per a facilitar la promoció interna, en cada convocatòria s'han de reservar als funcionaris del Parlament que compleixin els requisits de titulació entre el 20% i el 50% de les places convocades.

2. Si es convoquen menys de tres places i cap d'elles no és reservada als funcionaris del Parlament, en els termes establerts per l'apartat 1, la proporcionalitat s'ha de respectar en relació amb les futures convocatòries.

Capítol III**Del personal no funcionari de carrera****Article 29**

1. Quan ho exigeixen les necessitats del Parlament, les vacants de la plantilla que han estat ocupades per funcionaris, i excepcionalment les places de nova creació, poden ésser cobertes per personal interí.

2. Es personal interí el format pels qui, en virtut de nomenament, presten serveis amb caràcter transitori i ocupen places reservades a funcionaris de carrera i dotades per les plantilles pressupostàries, mentre aquests no les ocupen.

3. El personal interí ha de complir els requisits de titulació i les altres condicions exigides per a participar en les proves d'accés als llocs de treball que ocupen.

Article 30

1. S'aplica al personal interí el règim estatutari propi dels funcionaris del Parlament.

2. El personal interí perd la seva condició quan no calen els seus serveis o quan la plaça a la qual és adscrit és ocupada per un funcionari. Perd també la condició quan, un cop instruït un expedient disciplinari, s'acorda deixar-ne sense efecte el nomenament i en cas de renúncia.

3. La prestació de serveis en qualitat de personal interí mai no pot ésser considerada com a mèrit preferent per a l'accés a la condició de funcionari ni per a la promoció interna.

Article 31

1. La classificació de llocs de treball pot establir places a ocupar per personal eventual.

2. Es personal eventual el format pels qui ocupen un lloc de treball considerat de confiança o d'assessorament no reservat a funcionaris.

3. La prestació de serveis en qualitat de personal eventual mai no pot ésser considerada com a mèrit per a l'accés a la condició de funcionari ni per a la promoció interna.

4. El personal eventual cessa automàticament en el càrrec quan es produeix el cessament en el càrrec de l'autoritat que l'ha nomenat. Perd també la seva condició quan l'autoritat que l'ha nomenat n'acorda el cessament i en cas de renúncia.

Article 32

1. D'acord amb el que disposa l'article 169.2 del Reglament del Parlament, es poden contractar experts per a treballs específics i concrets no habituals.

2. La dita contractació s'ha de sotmetre a la legislació de contractes administratius, sens perjudici de la normativa civil o mercantil.

Capítol IV**De la pèrdua de la condició de funcionari****Article 33**

La condició de funcionari del Parlament es perd :

- a) Per renúncia escrita de l'interessat.
- b) Com a conseqüència d'una sanció disciplinària que comporti la separació definitiva del servei.
- c) Per pena principal o accessòria d'inhabilitació absoluta o especial per a un càrrec públic.
- d) Per pèrdua de la ciutadania espanyola.
- e) Per jubilació forçosa o voluntària.

Article 34

1. La jubilació forçosa es declara d'ofici quan el funcionari compleix l'edat determinada per la legislació de la funció pública. La situació de servei actiu es pot prorrogar, amb acord previ de la Mesa, amb les condicions i els requisits establerts amb caràcter general, a fi d'assolir el mínim de serveis computables per a cobrar la pensió de vellesa d'acord amb la legislació vigent en matèria de seguretat social o, si s'escau, per als funcionaris de l'Estat o de l'Administració local.

2. La Mesa del Parlament, excepcionalment, una única vegada, pot autoritzar la permanència en actiu dels funcionaris que ho sollicitin, per un màxim de dos anys.

3. La jubilació forçosa es pot declarar també, d'ofici o a petició del funcionari interessat i amb instrucció prèvia de l'expedient corresponent, quan aquest es troba en situació d'incapacitat permanent per a acomplir les seves tasques o en un estat d'inutilitat física o de debilitació de les facultats que li impedeix d'exercir correctament les seves funcions. En aquest cas cal atènyer-se al que determina el sistema de previsió de la seguretat social o el que li és aplicable.

Capítol V
De les situacions dels funcionaris

Article 35

Els funcionaris del Parlament de Catalunya es poden trobar en alguna de les situacions següents :

- a) Servei actiu.
- b) Serveis especials.
- c) Excedència voluntària.
- d) Suspensió d'ocupació.

Article 36

1. Els funcionaris es troben en situació de servei actiu :

a) Quan ocupen llocs de treball en el Parlament de Catalunya i en la Institució del Síndic de Greuges.

b) Quan els ha estat conferida una comissió de serveis en organismes internacionals, en entitats públiques o governs estrangers, en programes de cooperació internacional, en òrgans constitucionals o estatutaris o en administracions públiques o en assemblees legislatives, per un període no superior a dos anys.

2. Els funcionaris en situació de servei actiu tenen la plenitud dels drets, els deures i les responsabilitats inherents a llur condició.

Article 37

1. Els funcionaris del Parlament són declarats en situació de serveis especials :

a) Quan adquireixen la condició de funcionaris al servei d'organitzacions internacionals o supranacionals.

b) Quan són nomenats per a ocupar càrrecs polítics o de confiança en qualsevol administració pública.

c) Quan són designats per les Corts Generals per a formar part dels òrgans constitucionals o d'altres òrgans l'elecció dels quals correspon a les Cambres.

d) Quan són designats pel Parlament per a formar part dels òrgans estatutaris.

e) Quan accedeixen a la condició de diputats o senadors de les Corts Generals o de membres del Parlament de Catalunya o de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes.

f) Quan ocupen càrrecs electius retribuïts i de dedicació exclusiva en les corporacions locals i quan presten serveis en els gabinets de la Presidència del Govern, dels ministres i dels secretaris d'Estat o en llocs classificats com a personal eventual en la relació de llocs de treball de la Generalitat.

g) Quan són nomenats per a qualsevol càrrec de caràcter polític que sigui incompatible amb l'exercici de la funció pública.

h) Quan compleixen el servei militar o una prestació substitutiva equivalent.

i) Quan tenen càrrecs electius, als nivells supracomarcal, provincial, autonòmic o estatal, en les organitzacions sindicals o en les associacions de funcionaris més representatives.

j) Quan són adscrits als serveis de les Corts Generals, del

Tribunal Constitucional, del Defensor del Pueblo o del Tribunal de Cuentas.

2. Als funcionaris en situació de serveis especials, se'ls computa el temps que romanen en aquesta situació als efectes d'ascensos, triennis i drets passius i tenen dret a la reserva de plaça, sens perjudici del dret a percebre els triennis que tinguin reconeguts com a funcionaris.

En tots els casos rebèn les retribucions del lloc o el càrrec efectiu que ocupen i no les que els corresponen com a funcionaris.

3. Els diputats, els senadors i els membres del Parlament o de les assemblees legislatives de les comunitats autònomes que perden aquesta condició per dissolució de les cambres corresponents o perquè cessen en llur mandat poden romandre en la situació de serveis especials fins a la constitució de la nova Cambra.

Article 38

1. L'excedència voluntària significa el cessament temporal de la relació de treball, sense dret a percebre retribucions. El temps que hom roman en aquesta situació no es computa com a temps de servei en actiu als efectes de triennis i de drets passius.

2. Es procedent de declarar la situació d'excedència voluntària quan el funcionari es troba en situació de servei actiu en un cos de qualsevol administració pública o passa a prestar serveis en entitats del sector públic, si no li correspon de restar en una altra situació.

3. L'excedència voluntària es concedeix a petició del funcionari :

a) Per interès particular del funcionari. En aquest cas, la concessió de l'excedència voluntària està condicionada a les necessitats temporals del servei, no es pot declarar fins que el funcionari no ha complert tres anys efectius de servei actiu des que va accedir a la funció pública del Parlament i no pot durar més de deu anys seguits ni menys d'un.

b) Per tenir cura d'un fill. Amb aquesta única finalitat, el funcionari té dret a un període d'excedència voluntària no superior als tres anys, a comptar de la data del naixement; els fills successius donen dret a un nou període d'excedència, que en tot cas posa fi al que ha estat concedit anteriorment. Si el pare i la mare treballen, només un d'ells pot exercir aquest dret.

Article 39

1. El funcionari declarat en situació de suspensió d'ocupació resta privat temporalment de l'exercici de les funcions i dels altres drets inherents a la seva condició que li han estat suspesos.

2. El temps de suspensió d'ocupació per sanció disciplinària no pot excedir el màxim assenyalat per a aquest tipus de sanció. Durant aquest període, el funcionari no té dret a cap retribució i queda privat dels altres drets inherents a la seva condició que li han estat suspesos.

3. Acabat el temps de suspensió d'ocupació, s'ha d'acordar la reincorporació immediata del funcionari al seu lloc de treball

Article 40

1. El reingrés al servei actiu dels funcionaris que no tenen reserva de plaça o de destinació s'efectua en ocasió de vacant, respectant l'ordre següent :

- a) Suspesos.
- b) Excedents voluntaris.

2. Als funcionaris procedents de suspensió, se'ls atribueix provisionalment un lloc de treball, d'acord amb el grup que els correspon, d'entre els llocs que es troben vacants en el moment que s'han de reincorporar al servei.

3. Si un funcionari excedent voluntari desitja reincorporar-se al servei actiu del Parlament i, en notificar-ho, no hi ha cap vacant del seu nivell a la plantilla, a partir d'aquell moment no corren els terminis a què es refereixen les lletres a) i b) de l'apartat 3 de l'article 38. El temps que roman en aquesta situació li és computat als efectes dels drets passius i dels triennis.

En aquest supòsit, l'excedent voluntari s'ha d'incorporar al servei actiu del Parlament en el termini de dos mesos a comptar del moment que li és notificat.

Capítol VI
Del règim retributiu

Article 41

Les retribucions del personal del Parlament es fixen atenent l'especificitat del treball parlamentari i, tant com sigui possible, d'acord amb l'entorn socio-econòmic de Catalunya.

Article 42

La retribució del personal del Parlament només pot incloure :

- a) La quantitat corresponent al nivell retributiu del grup a què pertany.
- b) El complement específic destinat a retribuir les condicions particulars d'algun lloc de treball en atenció a la dificultat tècnica especial, al grau de dedicació, a la responsabilitat, a la incompatibilitat, a la perillositat i a la penositat. Aquest complement ha de figurar en la relació de llocs de treball; només es pot atribuir un complement específic a cada lloc de treball, però la quantitat corresponent pot variar en funció dels factors damunt dits.
- c) El complement de productivitat, la finalitat del qual és de retribuir el rendiment especial, l'activitat extraordinària i l'interès o la iniciativa amb què el funcionari desenvolupa el seu treball.

Article 43

1. Cada funcionari del Parlament ha de rebre una quantitat equivalent al cinc per cent de la seva retribució per cada trienni d'antiguitat com a funcionari del Parlament.

2. S'han d'abonar igualment a cada funcionari els triennis corresponents als serveis prestats en altres administracions públiques. El temps que no arriba a consolidar un trienni extern s'imputa als del Parlament.

Article 44

Cada funcionari del Parlament ha de rebre dues pagues extraordinàries l'any, que es perceben els mesos de juny i de desembre. L'import de cadascuna de les pagues extraordinàries ha d'ésser el d'una mensualitat més l'import dels triennis.

Article 45

Els funcionaris perceben indemnitzacions, en la quantia fixada per la Mesa, per raó de desplaçament i altres despeses originades pel servei.

Capítol VII
De la formació i del perfeccionament

Article 46

El Parlament promou l'assistència dels seus funcionaris a cursos de formació i perfeccionament relacionats amb la funció que desenvolupen, i es fa càrrec de les despeses de matrícula i d'inscripció.

Article 47

1. Els funcionaris del Parlament que assisteixen a congressos i convencions de caràcter científic relacionats amb la titulació per la qual han accedit a la condició de funcionaris gaudeixen de permís amb sou per participar-hi, si ho permeten les necessitats del servei.

2. Si la matèria objecte del congrés o la convenció científica és d'interès per al Parlament, aquest es fa càrrec de les despeses del viatge i de les dietes corresponents.

3. Les autoritzacions a què es refereixen els apartats 1 i 2 són concedides directament per l'Oficial Major.

Capítol VIII
Dels permisos i de les llicències

Article 48

Es concedeixen permisos per les causes següents, degudament justificades :

- a) Pel naixement d'un fill i per la mort o la malaltia greu d'un familiar, fins al segon grau de consanguinitat o d'afinitat, i en els mateixos supòsits i grau d'una persona els vincles amb la qual deriven de relacions de convivència estable, dos dies si el succés es produeix a la mateixa localitat i fins a quatre dies si és en una altra localitat.

b) Per a traslladar-se de domicili sense canvi de residència, un dia. Si comporta trasllat a una altra localitat, fins a quatre dies.

c) Per a concursar en exàmens en centres oficials, els dies durant els quals tenen lloc.

d) Per a deures inexcusables de caràcter públic o personal, durant el temps indispensable per a complir-los.

e) Per a poder rebre assistència mèdica, degudament justificada, el temps que calgui.

Article 49

1. Es pot concedir llicència per a fer estudis sobre matèries directament relacionades amb el lloc de treball, sempre que hi hagi un informe favorable del cap del servei corresponent. Si aquesta llicència es concedeix per interès del Parlament, el funcionari té dret a percebre la totalitat de la seva retribució.

2. Es poden concedir llicències per a assumptes propis, sense cap retribució, la duració acumulada de les quals no pot excedir en cap cas els tres mesos cada dos anys. La concessió d'aquesta llicència es subordina a les necessitats del servei.

3. El funcionari que està de baixa per una malaltia degudament justificada, que li impedeix el desenvolupament normal de la funció, percep la remuneració íntegra els sis primers mesos, prorrogables mensualment fins a un total de nou. A partir d'aquest període, dins un mateix any natural, en percep el 75% fins que passa a la situació d'incapacitat professional.

4. Els funcionaris tenen dret a una llicència de quinze dies per raó de matrimoni.

5. En el cas de part, es té dret a una llicència de sis setmanes abans del part i vuit setmanes després. El temps de què no s'ha gaudit abans, es pot acumular després del part, amb un màxim total de cent dies.

6. Els membres del Consell de Personal disposen de quinze hores mensuals per exercir funcions sindicals, de formació i de representació del personal. En cas que no siguin utilitzades, es poden acumular en altres mesos, dins el mateix any natural.

Article 50

1. El funcionari amb un fill de menys de nou mesos té dret a un permís d'una hora diària d'absència del treball per a atendre'l. Aquest període de temps pot ésser dividit en dues fraccions o bé substituït per una reducció de la jornada. Si el pare i la mare són funcionaris, només un d'ells pot exercir aquest dret.

2. El funcionari que per raó de guarda legal té cura directa d'un infant de menys de sis anys o d'un disminuït psíquic o físic que no desenvolupa cap activitat retribuïda té dret a una reducció d'un terç o de la meitat de la jornada de treball, amb la reducció proporcional de la retribució, sempre que ho permetin les necessitats del servei. La concessió de la reducció de la jornada per raó de guarda legal és incompatible amb el desenvolupament de qualsevol altra activitat remunerada, durant l'horari que és objecte de la reducció.

3. En casos degudament justificats, per incapacitat física

del cònjuge o del pare o la mare, si conviuen amb el funcionari, es pot també demanar, amb les condicions establertes per l'apartat 2, la reducció de la jornada.

Article 51

Es pot disposar de nou dies de permís l'any, com a màxim, per a assumptes personals sense justificació. La concessió d'aquests dies de permís és subordinada a les necessitats del servei i en tots els casos cal garantir que aquest servei assumeix sense dany per a terceres persones o per a la pròpia organització les tasques del funcionari al qual es concedeix el permís.

Article 52

Els permisos i les llicències a què es refereixen els articles 48, 49, 50 i 51 són concedits per l'Oficial Major, amb informe previ, si s'escau, del cap del servei corresponent.

Capítol IX

De les vacances i de la jornada laboral

Article 53

1. Els funcionaris tenen dret a gaudir durant cada any complet de servei actiu d'unes vacances retribuïdes d'un mes o dels dies que en proporció els corresponen si el temps realment treballat és menor.

2. Els calendaris de vacances s'han de fixar almenys dos mesos abans que aquestes s'iniciïn.

Article 54

1. L'Oficial Major, seguint les instruccions de la Mesa, fixa l'horari de la jornada laboral dels funcionaris.

2. L'horari de treball pot ésser sotmès a torns. Igualment es pot autoritzar, en determinats supòsits i si les necessitats del servei ho permeten, un règim de jornada continuada.

3. L'horari laboral setmanal en cap cas no pot ésser superior a l'horari vigent en l'Administració de la Generalitat.

Capítol X

Dels altres drets i dels deures dels funcionaris

Article 55

El personal al servei del Parlament té el deure de :

1. Complir la Constitució, l'Estatut de Catalunya i les altres disposicions que afecten l'exercici de les seves funcions.

2. Complir estrictament, imparcialment i eficaçment les obligacions pròpies del seu lloc de treball, complir les ordres rebudes que es refereixen al servei i formular, si escau, els suggeriments que creu oportuns. Si les ordres són, a judici seu, contràries a la legalitat, en pot sol·licitar la confirmació per escrit i,

un cop rebuda, pot comunicar immediatament per escrit la discrepància al cap superior, el qual decideix. En cap cas no s'han de complir les ordres que impliquen comissió de delictes.

3. Guardar reserva total respecte als assumptes que coneix per raó de les seves funcions, excepte quan es cometen irregularitats i el superior jeràrquic, un cop advertit, no les esmena.

4. Complir estrictament la jornada i l'horari de treball.

Article 56

1. La condició de funcionari del Parlament és incompatible amb l'exercici de qualsevol altre treball o professió.

2. No es consideren subjectes a incompatibilitat les activitats següents :

a) Les funcions de docència, recerca i assessorament tant en el sector públic com en el privat, sempre que no interfereixin en la dedicació que és deguda al Parlament. L'assessorament no pot versar sobre procediments en els quals ha intervingut o pot intervenir com a funcionari del Parlament.

b) Les derivades de l'administració del patrimoni personal o familiar.

c) Les activitats en seminaris, cursos o conferències en centres oficials destinats a la formació de funcionaris, si no tenen caràcter permanent o habitual i no superen les setanta-cinc hores anuals.

d) La participació en tribunals o òrgans de selecció per a l'ingrés en les administracions públiques.

e) La participació en exàmens, proves o avaluacions que efectui el personal docent i que siguin diferents de les que habitualment li corresponen.

f) L'exercici dels càrrecs de president, vocal o membre de juntes rectoras de mutualitats o patronats de funcionaris, si no són retribuïts.

g) La producció i creació literària, artística, científica i tècnica, i també les publicacions que en deriven, llevat que siguin conseqüència d'una relació de treball o d'una prestació de serveis.

h) La participació ocasional en col·loquis i programes en qualsevol mitjà de comunicació social, i també la col·laboració i l'assistència ocasionals a congressos, seminaris i conferències o cursos de caràcter professional, llevat que siguin conseqüència d'una relació de treball o d'una prestació de serveis.

i) La realització de treballs de caràcter científic, tècnic o artístic i la professió de cursos d'especialització a què es refereix l'article 11 de la Llei de Reforma Universitària.

3. L'exercici de qualsevol activitat compatible requereix el reconeixement previ de la compatibilitat. La competència per a atorgar autoritzacions d'activitats compatibles correspon a la Mesa del Parlament.

4. Els funcionaris que exerceixen un treball compatible en el sector públic tenen l'obligació de comunicar a l'Administració corresponent llur condició de funcionaris del Parlament i de lliurar a aquest un document que acrediti que la comunicació ha estat feta.

Article 57

1. El personal del Parlament ha d'ésser afiliat al règim general de la seguretat social.

2. El Parlament pot establir mecanismes de previsió complementaris.

Article 58

Els funcionaris procedents d'altres administracions públiques poden continuar amb el sistema de seguretat social o de previsió que tenien originàriament. El Parlament assumeix les obligacions de les administracions d'origen, en relació amb els sistemes públics de previsió, des del moment de la incorporació del funcionari al servei de la Cambra.

Article 59

El Parlament protegeix el seu personal en l'exercici de les seves funcions i li atorga la consideració social deguda a la seva jerarquia i a la dignitat del servei públic.

Article 60

En concret, els funcionaris tenen el dret de :

a) Ésser assistits i protegits pel Parlament envers qualsevol amenaça, injúria, calúnnia o difamació i, en general, envers qualsevol atemptat contra llur persona o llurs béns, per raó de l'exercici de llurs funcions.

b) Romandre en el lloc de treball, sempre que les necessitats del servei ho permetin.

c) Ésser retribuïts d'acord amb el lloc de treball que ocupen i quedar acollits al règim general de la seguretat social.

d) Optar a les possibilitats de carrera administrativa i de promoció interna que els ofereixen aquests Estatuts, sempre que compleixin els requisits que s'exigeixen.

e) Participar en la millora de l'administració del Parlament mitjançant un sistema d'iniciatives i suggeriments que ha d'ésser reglamentat amb caràcter general.

f) Beneficiar-se de l'assistència sanitària i l'acció social, ells mateixos, llurs familiars i beneficiaris i les persones que tenen reconeguda l'assimilació a aquesta condició, d'acord amb el que estableix el sistema de seguretat social a què es troben acollits, i gaudir també dels altres beneficis de qualsevol classe que aquest sistema ofereix.

g) Conèixer llur expedient individual i accedir-hi lliurement.

Article 61

Els funcionaris gaudeixen també del lliure exercici dels drets i les llibertats sindicals d'acord amb la legislació en aquesta matèria i, en particular, tenen dret a :

a) La consulta i la negociació de les condicions de treball.

b) L'exercici del dret de vaga.

c) La participació en els òrgans de representació col·lectiva.

d) L'elecció de llurs representants mitjançant sufragi universal directe, lliure, igual i secret.

Capítol XI
Del règim disciplinari

Article 62

Els funcionaris només poden ésser sancionats per la comissió de faltes disciplinàries derivades de l'incompliment de llurs deures, d'acord amb el que estableixen aquests Estatuts.

Article 63

1. Les faltes poden ésser molt greus, greus i lleus. Les faltes molt greus prescriuen als sis anys; les greus, als dos anys, i les lleus, en un mes.

2. Les faltes disciplinàries són les mateixes que les establertes amb caràcter general per a la funció pública.

3. La classificació de les faltes és la que estableix la legislació de la funció pública de la Generalitat.

Article 64

1. Les sancions s'imposen i es graduen d'acord amb la intencionalitat de l'autor, la pertorbació del servei i la reincidència en la falta.

2. Les sancions que es poden imposar són les següents :

a) Per faltes lleus, l'amonestació per escrit o la pèrdua d'un a cinc dies de retribució.

b) Per faltes greus, la pèrdua de sis a vint dies de retribució o la suspensió de funcions de fins a sis mesos de durada.

c) Per faltes molt greus, la suspensió de funcions de sis mesos a dos anys o la separació definitiva del servei.

3. No es pot imposar cap sanció disciplinària pels mateixos fets que han donat lloc a una condemna penal. Si s'imposa al funcionari una pena privativa de llibertat, aquest queda en situació de suspensió per tot el temps que dura la condemna.

Article 65

1. No es pot imposar cap sanció sense la instrucció prèvia d'un expedient disciplinari.

2. L'acord d'iniciació de l'expedient correspon a la Mesa del Parlament, que ha de designar-ne instructor l'Oficial Major o un dels lletrats del Parlament. La Mesa ha de designar-ne també un secretari entre els funcionaris del Parlament.

Article 66

L'instructor pot ordenar la realització de qualsevol actuació i la pràctica de qualsevol prova convenientes per a l'esclariment dels fets que són objecte de l'expedient. Així mateix, ha de rebre declaració del funcionari expedientat.

Article 67

A la vista de les actuacions practicades, l'instructor formula

el plec de càrrecs. El funcionari expedientat té vuit dies per a fer-hi les alegacions pertinents, passats els quals l'instructor ha de formular la proposta de resolució.

Article 68

La resolució de l'expedient correspon a la Mesa del Parlament, que ha d'escoltar el Consell de Personal en els casos de sanció per falta greu i molt greu.

Article 69

1. A la vista de la resolució, l'expedientat pot formular recurs davant la Comissió de Govern Interior del Parlament en el termini de quinze dies hàbils, a comptar de la recepció de la notificació.

2. Contra les resolucions de la Comissió de Govern Interior en matèria de personal es pot presentar recurs contenciós administratiu, de conformitat amb les lleis vigents.

Capítol XII

**Dels òrgans de representació del
personal, i de la participació en la
determinació de les condicions de treball**

Secció Primera

Del Consell de Personal

Article 70

El Consell de Personal exerceix la representació col·lectiva del personal del Parlament.

Article 71

1. El Consell de Personal ha d'ésser escoltat preceptivament pels òrgans corresponents del Parlament abans de l'adopció d'acords relatius a :

a) La modificació de les retribucions.

b) La reforma dels Estatuts del Règim i el Govern Interiors, de les normes complementàries i dels annexos, en allò que fa referència al personal o al Consell de Personal.

c) Les sancions per falta greu o molt greu.

d) Els expedients disciplinaris incoats contra qualsevol membre del Consell durant el temps de llur mandat i durant l'any immediatament posterior a aquest, sens perjudici de l'audiència a l'interessat regulada pel procediment sancionador.

e) L'establiment i l'aplicació de la jornada laboral i de l'horari de treball.

f) El règim de permisos, vacances i llicències.

g) Les quantitats que percep cada funcionari en concepte de complement de productivitat.

2. Per al compliment de les funcions establertes per l'apartat 1, hi ha d'haver reunions conjuntes entre el Consell de Personal i els representants dels òrgans corresponents del Parlament, de les quals s'ha d'aixecar acta, que ha d'ésser signada per ambdues parts.

Article 72

Correspon també al Consell de Personal :

a) Vigilar el compliment de les normes vigents en matèria de condicions de treball, seguretat social i ocupació, i exercir, si s'escau, les accions legals oportunes davant els organismes competents.

b) Vigilar i controlar les condicions de seguretat i higiene en el desenvolupament de la funció.

c) Proposar a la Mesa del Parlament la terna de candidats a membre dels tribunals de selecció de personal, d'acord amb el que estableix l'article 26.

d) Participar en la gestió d'obres socials per al personal establertes pel Parlament.

e) Col·laborar amb els òrgans corresponents del Parlament per a l'establiment de mesures tendents a mantenir l'increment de la productivitat.

f) Recollir els suggeriments del personal i plantejar-los davant els òrgans corresponents del Parlament.

g) Emetre informe, a sol·licitud de la Comissió de Govern Interior, de la Mesa o de l'Oficial Major, sobre plans de formació del personal i sobre la implantació o revisió de sistemes d'organització i mètodes de treball.

h) Informar llurs representats de totes les qüestions a què es refereixen els articles 71, 72 i 73.

i) Qualsevol altra funció que li sigui assignada d'acord amb aquests Estatuts.

Article 73

El Consell de Personal ha de rebre informació dels òrgans corresponents del Parlament sobre els assumptes de personal. Concretament, ha de rebre per escrit tots els acords, referents a qüestions de personal, presos pels òrgans de la Cambra. Així mateix, ha d'ésser informat trimestralment i per escrit sobre la política de personal del Parlament i especialment sobre les estadístiques sobre l'índex de l'absentisme i les seves causes, els accidents en acte de servei i les malalties professionals, i llurs conseqüències, els índexs de sinistres, estudis periòdics o especials de l'ambient o condicions de treball, i també dels mecanismes de prevenció que s'utilitzen.

Article 74

1. Es reconeix al Consell de Personal, col·legiadament, per decisió majoritària dels seus membres, la legitimació per a iniciar, com a interessats, els procediments administratius corresponents i per a exercir les accions pertinents en via administrativa o judicial en tot el que sigui relatiu a l'àmbit de les seves funcions.

2. Els membres del Consell de Personal, individualment, i el Consell de Personal, com a òrgan, han de guardar reserva sobre totes les qüestions que hagin estat expressament qualificades com a reservades pels òrgans corresponents del Parlament, fins i tot després d'haver expirat llur mandat. Cap document reservat lliurat pel Parlament no pot ésser utilitzat fora del seu àmbit estricte o per a finalitats diferents de les que n'han motivat el lliurament.

Article 75

1. Els membres del Consell de Personal, com a representants legals dels funcionaris, disposen per a l'exercici de llur funció representativa de les garanties i els drets següents :

a) Accedir i circular lliurement per les dependències del Parlament, sense que en puguin entorpir el funcionament.

b) Publicar i distribuir tota mena de comunicacions, relatives tant a qüestions professionals com a qüestions sindicals.

c) Gaudir d'un crèdit d'hores dins la jornada laboral, retribuïdes com a hores de treball efectiu, que serà de quinze hores mensuals si la plantilla del Parlament no excedeix dels cent funcionaris i de vint hores mensuals si excedeix d'aquest nombre. Aquest crèdit, després de notificar-ho a l'Oficial Major, es pot augmentar d'un màxim de deu hores mensuals per membre, a compte de les hores no emprades per algun altre dels membres del Consell.

d) No ésser traslladats ni sancionats per accions comeses en l'exercici de llur representació, ni durant el temps de llur mandat ni tampoc durant l'any següent a l'expiració d'aquest, llevat del cas que aquesta s'hagi produït per revocació o dimissió.

e) No ésser discriminats en la promoció econòmica o professional per raó de l'exercici de llur representació.

2. El Consell de Personal ha d'emetre informe en la tramitació dels expedients disciplinaris incoats contra qualsevol dels seus membres durant el temps de llur mandat i durant l'any següent a l'expiració d'aquest, sens perjudici de l'audiència a l'interessat regulada en el procediment sancionador.

Article 76

L'Oficial Major ha d'autoritzar al Consell de Personal l'ús de les dependències i dels mitjans materials necessaris per al compliment de les funcions que li corresponen.

Article 77

El Consell de Personal és format per cinc funcionaris, si el Parlament no en té més de cent, o per set, si en té més.

Article 78

1. Per a les eleccions del Consell de Personal, es constitueix una junta electoral, composta d'un membre de la Mesa del Parlament, dos funcionaris, que han d'ésser el de més i el de menys edat, un representant per cadascun dels sindicats legalment constituïts i amb implantació dins el Parlament, i de l'Oficial Major, o el lletrat en qui delegui, que n'és el secretari, que actuarà amb veu i sense vot.

2. Les funcions de la junta electoral són les següents :

a) Determinar, mitjançant l'acord de convocatòria d'eleccions, el calendari de les eleccions, l'avís de la celebració, el termini de presentació de candidatures, la proclamació dels candidats, el cens electoral general i l'organització i la situació de la mesa electoral.

b) Nomenar el president i els vocals de la mesa electoral, i també llurs suplents.

c) Informar la mesa electoral del cens electoral i de les candidatures presentades.

- d) Resoldre les reclamacions que es poden produir.
- e) Proclamar el resultat de l'escrutini.

Article 79

1. Són electors i elegibles els funcionaris que es troben en la situació de servei actiu, inclosos els funcionaris interins.
2. No tenen la condició d'electors ni d'elegibles :
 - a) Els funcionaris que es troben en les situacions administratives d'excedència, de suspensió o de serveis especials.
 - b) El personal eventual.

Article 80

1. Poden presentar candidats al Consell de Personal les organitzacions sindicals legalment constituïdes o les coalicions d'aquestes.
2. Els sindicats que estableixen coalicions electorals per concórrer conjuntament a les eleccions han de comunicar-ho a la junta electoral per a la proclamació de candidats, abans de l'inici del termini de presentació de candidatures, i han d'indicar la sigla escollida per a identificar la coalició.
3. També es poden presentar candidatures avalades per un nombre de signatures dels electors equivalent, com a mínim, al quàdruple dels membres a elegir.

Article 81

1. Cada elector pot votar lliurement fins a un màxim de cinc o set noms, segons correspongui d'acord amb l'article 77.
2. Les paperetes amb més noms que els de càrrecs a cobrir i les que contenen noms de persones no candidates són considerades nul·les.
3. Són elegits els candidats amb més vots d'acord amb el nombre de llocs a cobrir. En cas de paritat és elegit el candidat de més antiguitat i si aquesta és idèntica, el de més edat.

Article 82

1. El personal del Parlament, formant un únic cos electoral, elegix el Consell de Personal mitjançant sufragi personal, igual, directe, lliure i secret. El sufragi pot ésser emès per correu.
2. Els membres del Consell de Personal només poden ésser revocats, durant llur mandat, per decisió dels qui els han elegit, mitjançant una assemblea convocada a aquest efecte a instàncies d'un terç, com a mínim, dels electors i per acord adoptat per majoria absoluta d'aquests mitjançant sufragi personal, igual, lliure, directe i secret. La revocació, tanmateix, no es pot efectuar fins passats sis mesos de l'elecció, i no es poden efectuar propostes de revocació fins passats sis mesos de l'anterior proposta.
3. Si es produeix una vacant per dimissió o per qualsevol altra causa en el Consell de Personal, la vacant és proveïda automàticament pel candidat immediatament següent que havia obtingut més vots en les eleccions. El substitut ho és per al temps que resta de mandat.
4. Les substitucions i les revocacions han d'ésser comunicades a la junta electoral i a la Mesa del Parlament.

Article 83

1. La mesa electoral vigila i presideix la votació, fa l'escrutini, aixeca l'acta corresponent i resol qualsevol incident, sens perjudici de les atribucions que té encomanades la junta electoral.
2. La mesa electoral és designada per la junta electoral mitjançant sorteig entre els electors no candidats.
3. La mesa electoral es compon d'un president i de dos vocals. Cada titular ha de tenir un suplent.
4. El dia de les eleccions es constitueix la mesa electoral. El membre de més edat n'és president, i el vocal de menys edat n'és secretari.
5. La mesa electoral obté de la junta electoral el cens i la llista d'electors i la fa pública en els taulers d'anuncis, on ha d'estar exposada setanta-dues hores com a mínim.
6. La mesa electoral ha de resoldre qualsevol iniciativa relativa a inclusions, exclusions o correccions presentada fins a vint-i-quatre hores després d'haver acabat el termini d'exposició de la llista i ha d'elaborar i fer pública dins les vint-i-quatre hores següents, amb els mitjans que li proporciona l'òrgan corresponent, la llista definitiva d'electors.
7. Les candidatures s'han de presentar a la junta electoral dins els nou dies següents al de publicació de la llista definitiva d'electors. La proclamació s'ha de fer dins els dos dies laborables següents al de finiment del dit termini, i s'ha de publicar en els taulers d'anuncis. Es pot reclamar contra l'acord de proclamació dins el dia laboral següent i la junta ha de resoldre dins el dia hàbil següent. Entre la proclamació de candidats i la votació hi ha d'haver un termini de tretze dies hàbils, com a mínim.
8. Cada candidatura pot nomenar un interventor per a la mesa. Així mateix, la Mesa del Parlament pot designar un representant que assisteixi a la votació i a l'escrutini.

Article 84

1. La votació té lloc en una dependència del Palau del Parlament, durant la jornada laboral.
2. Per a garantir l'exercici del sufragi a tot el personal, la mesa electoral ha d'ésser oberta dues hores al matí i dues hores a la tarda.
3. Els electors que no puguin ésser presents el dia de la votació en el Palau del Parlament poden emetre llur vot per correu. A aquests efectes, el vot ha d'anar dins un sobre tancat, el qual ha d'ésser introduït, juntament amb una fotocòpia del DNI, dins un altre sobre adreçat a la junta electoral. El dia de les eleccions la junta lliura aquests vots a la mesa electoral. Un cop finalitzada la votació, la mesa electoral, després d'haver comprovat que els remitents dels vots no han votat personalment, introdueix el sobre tancat dins l'urna. No es pot admetre cap vot per correu que arribi al Parlament després de l'hora d'acabar la votació.
4. Les paperetes, amb les mateixes característiques, són dipositades en una urna tancada.
5. Un cop feta la votació, la mesa electoral procedeix immediatament al recompte públic dels vots, mitjançant la lectura en veu alta de les paperetes a càrrec del president.
6. S'ha d'aixecar acta del resultat de l'escrutini i fer-hi constar la composició de la mesa, el nombre de votants, els vots

obtinguts per cada candidat, els vots nuls, els vots en blanc i els incidents ocorreguts. Un cop redactada, l'acta és signada pels membres de la mesa i pels interventors, si n'hi havia. L'acta ha d'ésser tramesa en un sobre tancat a la junta electoral en un termini de vint-i-quatre hores, conjuntament amb les paperetes impugnades o invàlides. Una còpia de l'acta ha d'ésser facilitada a cada interventor que la demani i una altra ha d'ésser exposada en el tauler d'anuncis del Parlament. El president de la mesa conserva sempre un exemplar de l'acta.

7. La junta electoral, un cop examinades l'acta i les reclamacions, si s'escauen, proclama el resultat definitiu de l'escrutini en el termini fixat en la convocatòria electoral, que no pot ésser mai superior als set dies. El resultat final és comunicat per la junta electoral a la Mesa del Parlament.

Article 85

1. Contra els actes de la mesa electoral es pot recórrer en el termini de cinc dies davant la junta electoral, la resolució de la qual esgota la via administrativa.

2. La junta electoral ha de resoldre en el termini de cinc dies, a comptar de la interposició del recurs o la reclamació. Passat aquest termini, es pot interposar recurs contenciós administratiu, en els casos i en els termes fixats per l'article 86.

Article 86

1. Poden ésser objecte del recurs contenciós electoral a què es refereix la Secció XVI del Capítol VI del Títol I de la Llei Orgànica 5/1985, del 19 de juny, del Règim Electoral General, les resolucions de la junta electoral relatives a la proclamació de candidats i d'electes.

2. Els recursos subsegüents es regeixen pel que disposa la Llei Reguladora de la Jurisdicció Contenciosa Administrativa.

Article 87

1. El mandat dels membres del Consell de Personal és de quatre anys i es prorroga si, un cop finalitzat aquest termini, no s'han convocat noves eleccions. S'entén que la prorroga finalitza en el moment d'ésser proclamat el nou Consell de Personal.

2. Els membres del Consell de Personal poden ésser reelegits.

Article 88

1. Les organitzacions sindicals que han obtingut el 40% o més dels membres del Consell de Personal quan el Consell es compon de cinc membres, o el 30% quan es compon de set, poden promoure davant la junta electoral, en el període dels quatre mesos anteriors al finiment de llur mandat de quatre anys, eleccions al Consell de Personal.

2. La junta electoral, d'acord amb la proposta majoritària dels representants sindicals, ha d'establir el calendari global de les eleccions.

3. La junta electoral ha d'aprovar les condicions tècniques per a tenir les eleccions i els models homologats de les paperetes de votació i de tots els impresos necessaris per al desenvolupament en condicions d'igualtat del procés electoral.

Article 89

1. Així mateix, sense necessitat de completar el període de quatre anys de mandat, les organitzacions sindicals a què es refereix l'article 88.1 poden promoure eleccions per a proveir les vacants produïdes que no ho puguin ésser mitjançant el procediment establert per l'article 82.3. Aquestes eleccions han d'ésser convocades si deixen d'exercir llurs funcions el 60% dels membres del Consell de Personal i falten més de nou mesos per a l'acabament de llur mandat.

2. La duració del mandat dels representants elegits és la del temps que falta per a completar els quatre anys.

Article 90

El Consell de Personal s'ha de constituir en un termini de set dies, a comptar de la data de proclamació del resultat definitiu de les eleccions.

Article 91

1. El Consell de Personal ha d'elegir un president i un secretari d'entre els seus membres i ha de comunicar el resultat d'aquesta elecció a la Mesa del Parlament.

2. Per a adoptar vàlidament acords el Consell de Personal ha de trobar-se reunit amb l'assistència de la meitat més un dels seus membres. Els acords es prenen per majoria.

3. En el marc del que estableixen aquests Estatuts, el Consell de Personal pot elaborar el seu propi Reglament, un exemplar del qual ha d'ésser tramès a la Mesa del Parlament.

Article 92

Els membres del Consell de Personal cessen en llur càrrec en els casos següents :

- a) Dimissió voluntària.
- b) Separació definitiva del servei.
- c) Excedència voluntària o serveis especials.
- d) Revocació, d'acord amb el procediment establert per l'article 82.2.

Secció Segona

Del dret de reunió del personal

Article 93

Són legitimats per convocar una reunió :

- a) Els delegats de les organitzacions sindicals a què es refereix l'article 88.1.
- b) El Consell de Personal.
- c) Els funcionaris, en nombre no inferior al 40%, del col·lectiu que es convoca.

Article 94

1. Les reunions del personal a la seu del Parlament s'autoritzen fora de l'horari de treball o, mitjançant un acord entre l'Oficial Major i el Consell de Personal, dins d'aquest. En aquest

darrer cas, les reunions autoritzades no poden excedir de les trenta-sis hores anuals.

2. Només es poden tenir reunions dins la jornada de treball si hi és convocat tot el personal del Parlament.

3. El fet que es tingui una reunió no ha de perjudicar en cap cas la prestació dels serveis.

4. A la seu del Parlament hi ha d'haver llocs adequats per a l'exposició, amb caràcter exclusiu, d'anuncis de caràcter laboral i sindical. El nombre i la distribució dels taulers d'anuncis n'ha de garantir una publicitat àmplia.

Article 95

1. Per a convocar una reunió del personal cal comunicar-ho per escrit amb una antelació de dos dies hàbils. L'escrit ha d'indicar l'hora i data de la reunió i l'ordre del dia, i ha d'estar signat almenys per un dels membres del Consell de Personal.

2. Si vint-i-quatre hores abans de l'hora fixada per a la reunió la Mesa o l'Oficial Major, per delegació d'aquesta, no hi formulaven objeccions mitjançant una resolució motivada, la reunió es pot tenir sense cap altre requisit.

3. Els convocants de la reunió són responsables del desenvolupament d'aquesta.

Secció Tercera De la participació en la determinació de les condicions de treball

Article 96

1. La participació dels funcionaris del Parlament en la determinació de les condicions de treball es realitza mitjançant la capacitat representativa reconeguda al Consell de Personal per l'article 70.

2. A aquest efecte, s'ha de constituir una mesa de negociació en la qual hi ha d'haver representants de la Mesa del Parlament i de la Comissió de Govern Interior, i també tots els membres del Consell de Personal.

3. La mesa de negociació s'ha de reunir, com a mínim, un cop cada any.

Article 97

Són objecte de negociació les matèries següents :

a) Les de caràcter econòmic, especialment les retribucions dels funcionaris del Parlament.

b) La preparació dels plans d'ofertament d'ocupació.

c) La classificació dels llocs de treball.

d) Els sistemes d'ingrés, de provisió i de promoció professional dels funcionaris del Parlament.

e) Les de prestació de serveis, sindicals, assistencials i, en general, totes les que afecten les condicions de treball i l'àmbit de relacions dels funcionaris i de les organitzacions sindicals amb el Parlament.

Article 98

Queden excloses de l'obligació d'ésser consultades o negoci-

ades, les matèries reservades a llei o al Reglament del Parlament, les que afectin a la potestat d'organització de la Cambra i les que puguin comportar increment de les disponibilitats pressupostàries, llevat que la decisió tingui repercussions en les condicions de treball dels funcionaris.

Article 99

1. Els representants dels òrgans parlamentaris i els dels funcionaris poden arribar a pactes i a acords per a la determinació de les condicions de treball dels funcionaris del Parlament, els quals vinculen directament les parts.

2. Els pactes i els acords han d'establir les parts que hi intervenen, el termini de vigència i l'àmbit personal i funcional d'aplicació.

3. Per acord de les parts, es poden establir comissions de seguiments dels pactes i els acords.

Article 100

Els acords aprovats i els pactes conclosos s'han de publicar en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

Article 101

La Comissió de Govern Interior o, si s'escau, la Mesa del Parlament ha de donar les instruccions a què s'han de cenyir llurs representants quan procedeixin a negociar amb els representants dels funcionaris del Parlament.

Article 102

1. Per resoldre els conflictes sorgits en la determinació de les condicions de treball o els incompliments dels pactes o els acords, els òrgans del Parlament i els representants dels funcionaris poden instar el nomenament d'un mitjancer, nomenat per acord entre les dues parts, que pot formular les propostes corresponents.

2. La negativa de les parts a acceptar les propostes presentades pel mitjancer ha d'ésser raonada i per escrit.

3. Les propostes del mitjancer i la negativa de les parts, si s'escau, s'han de publicar íntegrament en el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*.

4. En el cas que no hi hagi acord en la negociació a què fa referència l'article 96, correspon a la Comissió de Govern Interior d'establir les condicions de treball dels funcionaris del Parlament.

Títol IV De la gestió econòmica

Capítol I De la proposta i l'aprovació de despeses

Article 103

Totes les despeses que es fan amb càrrec als fons del Parla-

ment han d'ésser prèviament tramitades i aprovades d'acord amb el procediment que s'indica en els articles següents.

Article 104

1. Correspon d'efectuar la proposta de les despeses als caps dels diferents serveis del Parlament, si es tracta de despeses que deriven de llurs funcions específiques, i al Cap del Servei d'Obres, Manteniment i Compres, en els altres casos. La proposta s'ha de fer en l'imprès AD, indicant-hi l'obra, el subministrament o el servei de què es tracta amb el major detall possible, el nom, l'adreça i el DNI o NIF del proveïdor i l'import exacte. S'hi han d'adjuntar, si s'escau, el contracte, les condicions i els altres documents que escaiguin.

2. Les despeses que excedeixen la quantitat de 100.000 pessetes han d'anar acompanyades de tres ofertes de proveïdors diferents, com a mínim. En cas que no sigui possible, o que sigui convenient que l'obra o el subministrament siguin efectuats per un proveïdor determinat, se n'han d'indicar els motius en un informe, el qual s'ha d'annexar a l'AD.

3. Les propostes de despeses d'inversions, d'obres o d'adquisició d'equip i d'instal·lacions han d'anar acompanyades d'un informe del proponent, amb el vist-i-plau de l'Oficial Major, en el qual s'ha d'indicar la necessitat o la conveniència d'efectuar la despesa.

4. L'adjudicació ha d'ésser per concurs públic si l'import supera els 5.000.000 de pessetes. Per acord de la Comissió de Govern Interior, es pot dispensar de l'obligació d'adjudicar per concurs si es dona algun dels supòsits de concert directe fixats per la legislació vigent aplicable a la Generalitat en matèria de contractació.

5. Les propostes de despeses són intervingudes per l'Oïdor de Comptes, el qual ha d'assenyalar la consignació pressupostària aplicable i l'ha de sotmetre a l'aprovació del President del Parlament, si no excedeix els 5.000.000 de pessetes, o a la Mesa, si ultrapassa aquesta quantitat.

6. Si l'Oïdor de Comptes troba cap objecció en la proposta, ho ha de fer constar per escrit i ha de retornar-la al proponent perquè la reperi. Si aquest no està d'acord amb l'objecció de l'Oïdor de Comptes, ho ha d'expressar en un informe raonat i, si l'Oïdor de Comptes persisteix en l'objecció, ha de sotmetre la proposta, amb l'informe del proponent, a la Mesa del Parlament, la qual ha de resoldre definitivament.

7. Un cop aprovada la despesa, l'Oïdor de Comptes facilita al proponent una còpia de l'AD degudament autoritzat perquè pugui efectuar formalment la comanda.

Article 105

1. S'exceptuen del requisit d'autorització prèvia les despeses següents :

- a) Les d'urgència reconeguda.
- b) Les de personal, les de previsió social i les assignacions dels diputats i dels grups.
- c) Les que, per llurs característiques, tenen un import impossible de conèixer prèviament.
- d) Les que són de mera execució d'un acord anterior en què ja consten els preus unitaris.

e) Les inferiors a 50.000 pessetes.

f) Les que s'apliquen als comptes de valors independents i auxiliars del pressupost (VIAP).

2. Les despeses es consideren d'urgència reconeguda en cas que, de l'aturada de la comanda, esperant l'autorització tramitada en la forma regulada per l'article 104, en podrien derivar greus perjudicis per al Parlament. En aquest cas, un cop encomanada la despesa, cal posar-ho en coneixement de l'Oïdor de Comptes, indicant-ne el cost i raonant-ne la urgència.

3. Totes les remuneracions del personal i totes les assignacions dels diputats i dels grups han d'ésser abonades forçosament dins les nòmines mensuals, preparades pel Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, les quals són sotmeses, amb les ordres de pagament corresponents, a la signatura del President, juntament amb les liquidacions de la seguretat social. Totes les notificacions d'altres, de baixes, d'hores extraordinàries, etcètera, i d'altres incidents que puguin afectar la nòmina, han d'ésser en poder del Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa abans del dia 15 de cada mes per a poder ésser introduïdes en la nòmina del mes. En els casos assenyalats per les lletres a), c), d), e) i f) de l'apartat 1, a la vista de la factura conformada, s'estén directament l'ordre de pagament, en el model ADOP, i són sotmeses l'aprovació de la despesa i l'ordre de pagament, conjuntament, al President del Parlament.

Article 106

Si, un cop autoritzada una despesa i durant la realització de l'obra o la prestació del servei, es produeix per qualsevol motiu un increment del cost que fa que la despesa ultrapassi la quantitat aprovada, ha d'ésser sotmès a l'aprovació del President o de la Mesa, segons la quantia, el pressupost addicional corresponent, tramitat d'acord amb el procediment establert per l'article 104.

Capítol II Dels pagaments

Article 107

Un cop efectuats l'obra, el subministrament o el servei, la factura o la certificació d'obres ha d'ésser conformada pel proponent de la despesa i tramesa al Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, el qual estén l'ordre de pagament corresponent i la sotmet a la signatura de l'ordenador, que és en tots els casos el President del Parlament o el Vice-president que el substitueixi. Si el volum d'ordres de pagament ho fa aconsellable, l'ordenador pot disposar que l'ordenació dels pagaments es faci per relació i dictar les instruccions necessàries, d'acord amb l'Oïdor de Comptes.

Article 108

Les ordres de pagament són lliurades al Caixer perquè faci efectiu el pagament material mitjançant una transferència o un xec nominatiu. Per a disposar dels fons del Parlament, calen les signatures conjuntes del President, l'Oïdor de Comptes i el Caixer o de les persones que legalment els substitueixin. Es ab-

solutament prohibit de lliurar fons del Parlament, de qualsevol manera, sense una ordre de pagament intervinguda per l'Oïdor de Comptes i signada per l'ordenador.

Article 109

Es poden lliurar al Caixer quantitats a justificar per a atendre despeses que cal abonar al comptat i en metàl·lic. El Caixer, en aquest cas, està obligat a justificar la destinació de les quantitats rebudes davant l'Oïdor de Comptes en el termini de dos mesos, com a màxim; si no pot justificar la destinació de l'import rebut, està obligat a reintegrar-lo.

Article 110

El Caixer del Parlament és l'única persona autoritzada per tenir en el seu poder els fons del Parlament i respon personalment del menyscapte de diners, si s'escau, sens perjudici de la responsabilitat tècnica de l'Oïdor de Comptes com a Cap del Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa.

Capítol III Dels ingressos

Article 111

Per a cada ingrés que es produeix en la Caixa del Parlament s'ha d'estendre una ordre d'ingrés, la qual n'ha d'especificar la persona que el fa, el concepte, la quantitat, la data i l'aplicació comptable. L'ordre d'ingrés ha d'ésser signada per l'Oïdor de Comptes i pel Caixer i ha de dur annexos els documents que justifiquen l'ingrés i el comprovant bancari d'haver ingressat la quantitat en un compte corrent a nom del Parlament. Al mateix temps s'ha d'estendre una carta de pagament, que ha d'ésser lliurada a la persona o la institució que ha efectuat l'ingrés.

Article 112

Per a l'efectivitat dels ingressos procedents del pressupost, d'acord amb allò que disposa la llei corresponent del Pressupost de la Generalitat, de les seves entitats autònomes i de les entitats gestores de la Seguretat Social, l'Oïdor de Comptes, atesos el desenvolupament del pressupost i les disponibilitats de Caixa, ha de sotmetre al President del Parlament les sol·licituds de lliurament corresponents perquè siguin cursades al Departament d'Economia i Finances. Aquestes sol·licituds es fan normalment per quartes parts trimestrals, per cada concepte pressupostari. Un cop efectuat el lliurament per la Tresoreria de la Generalitat, s'estenen les corresponents ordres d'ingrés i les quantitats lliurades s'ingressen en els comptes corrents del Parlament.

Article 113

Es comptabilitzen en els comptes de VIAP tots els ingressos que no procedeixen directament del Pressupost de la Generalitat, com ara les retencions (IRPF, Seguretat Social, ITE, IVA), les vendes que efectua el Parlament (publicacions ofici-

als, llibres, fotocòpies, etc.), les fiances, els interessos dels comptes corrents i qualsevol altre que s'escaigui.

Article 114

Per a disposar de les quantitats ingressades en els comptes de VIAP que no tenen un caràcter finalista, com ara les vendes de publicacions o les fotocòpies, cal en cada cas un acord exprés de la Comissió de Govern Interior.

Article 115

Les retencions per a l'IRPF i les de previsió social (Seguretat Social, MUNPAL i MUFACE) s'efectuen sobre la nòmina, i s'estenen al mateix temps les ordres de pagament i les ordres d'ingrés corresponents. Les retencions fiscals, d'acord amb el procediment establert per la legislació vigent, s'efectuen sobre la factura o la certificació d'obres.

Article 116

Quan un diputat, un grup parlamentari o un funcionari sol·licita fotocòpies o compra llibres, cassettes o altre material, el Servei de Manteniment, Obres, Compres i Personal o, si s'escau, el de Publicacions ha de trametre còpia de l'albarà al Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, que efectua la liquidació corresponent a l'interessat, el qual ha d'ingressar l'import a la Caixa del Parlament o sol·licitar que li sigui deduït de la nòmina.

Article 117

Les compres efectuades per persones alienes al Parlament han d'ésser abonades al comptat. També pot ésser tramesa al comprador la factura, pel procediment establert per l'article 116, segons les normes aprovades a aquest efecte per la Mesa.

Article 118

Les subscripcions al *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* i al *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* es fan mitjançant l'emplenament d'una butlleta de subscripció i el lliurament al mateix temps de l'import de la subscripció. El Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa estén periòdicament una ordre d'ingrés per l'import total dels ingressos de totes les subscripcions que s'han produït durant el període, adjunta a l'ordre les butlletes de subscripció corresponents, i el Caixer hi adjunta l'ingrés de l'import total en compte corrent. El Servei de Publicacions no pot trametre cap exemplar als subscriptors que no han abonat l'import de la subscripció.

Article 119

Quan es lliuren llibres en dipòsit a les llibreries o als distribuïdors, per vendre'ls, el Servei de Publicacions ha de passar còpia de la nota de càrrec al Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, que té una fitxa per a cada llibreria, en la qual ha d'anotar els ingressos que es produeixen per poder conèixer en cada moment els llibres pendents de liquidar que té cada llibreria.

Article 120

Quan es lliuren o trameten llibres o publicacions periòdiques, l'encarregat del magatzem ho ha de comunicar, mitjançant la butlleta oportuna, al Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa, que porta un registre de les existències. Aquest registre, periòdicament, quan l'Oïdor de Comptes ho decideix, i com a mínim un cop cada període de sessions, es comprova amb el registre que porta l'encarregat del magatzem i es fa un inventari mitjançant el recompte material de les existències. El Servei d'Oïdoria de Comptes i Caixa efectua les liquidacions que corresponen als receptors dels exemplars lliurats i s'encarrega de cobrar-los. Només es poden lliurar publicacions sense cobrar-les al comptat als diputats, als grups parlamentaris i als organismes i persones que el Parlament decideixi. La resta dels lliuraments han d'ésser cobrats al comptat. L'encarregat del magatzem ha d'ingressar setmanalment a Caixa l'import de les vendes efectuades al comptat.

Disposicions Addicionals**Primera**

Els complements existents en el moment d'entrar en vigor

aquests Estatuts resten integrats a tots els efectes dins la retribució corresponent.

Segona

En tot allò que aquests Estatuts no regulen expressament, pel que fa al Capítol XII del Títol III, s'aplica supletòriament la Llei 9/1987, del 12 de juny, d'òrgans de Representació, Determinació de les Condicions de Treball i Participació del Personal al Servei de les Administracions Públiques.

Disposicions Transitòries**Primera**

El mandat dels membres del Consell de Personal elegits en la primera convocatòria finirà com a màxim el 31 de desembre de 1990.

Segona

Tot respectant els drets adquirits per nomenament ferm, ningú que no tingui la titulació requerida, d'acord amb l'article 22.2, no podrà ésser objecte de nomenament, ni que sigui interí, per a ocupar una nova plaça.

ANNEX

CLASSIFICACIÓ DE LLOCS DE TREBALL ANNEXA ALS ESTATUTS DEL RÈGIM I EL GOVERN INTERIORS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

<i>Càrrec o especialització</i>	<i>Grup</i>	<i>Nivell</i>	<i>Requisits</i>	<i>Nombre places</i>
I. Funcionaris				
Oïdor de Comptes	A	2	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent, o procedir del Cos d'Interventors de l'Administració local o del Cos d'Interventors de l'Estat	1
Lletrat/ada	A	3	Títol de doctor o llicenciat en dret	8
Cap de Documentació, Biblioteca i Arxiu	A	4	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent amb estudis i experiència en biblioteques, o procedir del Cos Facultatiu d'Arxivers i Bibliotecaris	1
Cap de Relacions Públiques Protocol i Informació	A	4	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent	1
Cap de Ple i Comissions	A	4	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent	1
Cap de Personal, Obres, Manteniment i Compres	A	4	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent	1
Cap de Publicacions	A	4	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent	1
Caixer/a	A	5	Títol de doctor, de llicenciat, d'enginyer, d'arquitecte o equivalent	1
Corrector/a-redactor/a	A	5 bis	Títol de doctor o llicenciat en filologia catalana o equivalent	6

<i>Càrrec o especialització</i>	<i>Grup</i>	<i>Nivell</i>	<i>Requisits</i>	<i>Nombre places</i>
Arxiver/a	B	6	Títol de Diplomati Universitari, Enginyer Tècnic, Arquitecte Tècnic, Formació Professional de tercer grau o equivalent o pertànyer al Cos d'Ajudants d'Arxius i Biblioteques, amb estudis i experiència en arxius	1
Bibliotecari/ària	B	6	Títol de diplomati universitari en biblioteconomia i documentació o títol d'enginyer tècnic, de diplomati universitari de primer cicle, d'arquitecte tècnic, de Formació Professional de tercer grau o equivalent amb estudis i experiència en biblioteques, o pertànyer al Cos d'Ajudants d'Arxius i Biblioteques	2
Col·laborador/a del Servei de Relacions Públiques, Protocol i Informació	B	6	Títol de diplomati universitari en relacions públiques i protocol, o títol d'enginyer tècnic, de diplomati universitari de primer cicle, d'arquitecte tècnic, de formació professional de tercer grau o equivalent, i experiència en el camp de les relacions públiques, del protocol o de la informació	1
Administrador/a del Sistema Informàtic	B	6	Títol d'enginyer tècnic, de diplomati universitari de primer cicle, d'arquitecte tècnic, de Formació Professional de tercer grau o equivalent, amb experiència de treball en instal·lacions informàtiques de tipus mitjà que suportin més de 10 estacions de treball.	1
Cap d'Enregistrament i So	B	7	Títol de batxiller, de Formació Professional de segon grau o equivalent	1
Cap de Majordomia	C	7	Títol de batxiller, de Formació Professional de segon grau o equivalent	1
Secretari/ària-transcriptor/a	C	8	Títol de batxiller, de Formació Professional de segon grau o equivalent	27
Tècnic/a de So	C	8	Títol de batxiller, de Formació Professional de segon grau o equivalent	1
Xofer/a	D	9	Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent, i carnet de conduir B-2	8
Motorista	D	10	Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent, i carnet de conduir A-2	2
Uixer/a	D	10	Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent	25
Telefonista	D	10	Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent	3
Oficis diversos	D	10	Títol de graduat escolar, de Formació Professional de primer grau o equivalent	1
<i>II. Càrrecs de lliure designació</i>				
Oficial Major	A	1	Els que estableix l'article 172.2 del Reglament	1
Cap de Serveis Administratius del Gabinet de Presidència		4	Lliure designació pel President entre funcionaris del Parlament. No es requereix títol superior	1
<i>III. Càrrecs de confiança</i>				
Cap del Gabinet de Presidència		2		1
Oficial/a del Gabinet de Presidència		5		1
Secretari/ària del Gabinet de Presidència		5		1
Secretari/ària de Vice-presidència		6		2

NOTA : D'acord amb l'article 22.3, els llocs de treball tenen assignat un complement específic, establert per la Comissió de Govern Interior. Existeix també un complement de Direcció.

2. TRAMITACIONS CLOSES PER REBUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏMENT
- 2.10. Projectes i propostes de resolució
- 2.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE AJUTS A L'AGRICULTURA DE LES COMARQUES DE L'ALT I BAIX PENEDEÈS (Reg. 1344)

REBUIG DE LA PROPOSICIÓ
(DSPC-C, 46)

COMISSIÓ D'AGRICULTURA,
RAMADERIA I PESCA

Finalment, d'acord amb l'article 135 del Reglament, ha acordat de rebutjar l'esmentada Proposició no de Llei.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en sessió tinguada el dia 2 de març de 1989, ha estudiat el text de la Proposició no de Llei sobre Ajuts a l'Agricultura de les Comarques de l'Alt i Baix Penedès, presentada pel Grup parlamentari Popular (Reg. 1344).

Palau del Parlament, 2 de març de 1989

El Secretari
Josep Oriol Suñer

El President de la Comissió
Ramon Aleu

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LA CONSTITUCIÓ D'UNA PONÈNCIA ESPECÍFICA PER A L'ESTUDI DE L'APLICACIÓ DE LA LLEI DE PROTECCIÓ DELS ANIMALS (Reg. 1693)

REBUIG DE LA PROPOSICIÓ
(DSPC-C, 46)

COMISSIÓ D'AGRICULTURA,
RAMADERIA I PESCA

Finalment, d'acord amb l'article 135 del Reglament, ha acordat de rebutjar l'esmentada Proposició no de Llei.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en sessió tinguada el dia 2 de març de 1989, ha estudiat el text de la Proposició no de Llei sobre la Constitució d'una Ponència Específica per a l'Estudi de l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals, presentada pel Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 1693).

Palau del Parlament, 2 de març de 1989

El Secretari
Josep Oriol Suñer

El President de la Comissió
Ramon Aleu

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE L'APLICACIÓ DE LA LLEI DE PROTECCIÓ DELS ANIMALS (Reg. 1743)

REBUIG DE LA PROPOSICIÓ
(DSPC-C, 46)

COMISSIÓ D'AGRICULTURA,
RAMADERIA I PESCA

Finalment, d'acord amb l'article 135 del Reglament, ha acordat de rebutjar l'esmentada Proposició no de Llei.

La Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, en sessió tinguada el dia 2 de març de 1989, ha estudiat el text de la Proposició no de Llei sobre l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals, presentada pel Grup Socialista (Reg. 1743).

Palau del Parlament, 2 de març de 1989

El Secretari
Josep Oriol Suñer

El President de la Comissió
Ramon Aleu

- 3. TRAMITACIONS EN CURS
- 3.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de normes
- 3.01.01. Projectes de llei

PROJECTE DE LLEI DE CREACIÓ DE L'INSTITUT CATALÀ DE SERVEIS A LA DONA

TEXT PRESENTAT

(Reg. 4822 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Agustí M. Bassols i Parés, Secretari del Govern de la Generalitat de Catalunya,

CERTIFICO : Que en la sessió del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya, celebrada el dia 13 de març de 1989, es va prendre, entre d'altres, l'acord que es reproduïx a continuació :

«S'aprova l'Avantprojecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona i s'acorda presentar-lo al Parlament.

»

I perquè consti i als efectes oportuns, lliuro el present certificat a Barcelona, el setze de març de mil nou-cents vuitanta-nou.

Agustí M. Bassols i Parés
Conseller Secretari del Govern

PROJECTE DE LLEI DE CREACIÓ DE L'INSTITUT CATALÀ DE SERVEIS A LA DONA

D'acord amb allò que estableix l'apartat 27 de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia i atenent la Resolució 81/II del Parlament, va ser creada per Decret 25/1987, de 29 de gener, la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, amb l'objectiu de promoure la igualtat de drets i la no-discriminació entre els homes i les dones i la participació equitativa de la dona en la vida social, cultural, econòmica i política.

Atesa l'experiència de funcionament d'aquesta Comissió Interdepartamental, la seva continuïtat és totalment necessària com a òrgan de coordinació i impulsor de les actuacions que, essent adequades a la promoció de la dona, són competència de cadascun dels Departaments de la Generalitat.

Aquesta experiència, però, ha mostrat que el progrés en la igualtat dona-home requereix una prestació de serveis que no té l'encaix adequat en una Comissió Interdepartamental.

És per això que aquesta Llei estableix la creació d'un organisme executiu especialitzat, l'Institut Català de Serveis a la Dona, amb la finalitat de prestar serveis i emmarcar els canals més òptims per a la participació activa de les entitats de dones de Catalunya considerades més significatives i representatives.

Article 1

1. Es crea l'Institut Català de Serveis a la Dona, com a organisme autònom de caràcter administratiu de la Generalitat de Catalunya, amb personalitat jurídica, patrimoni propi i plena capacitat d'obrar per al compliment de les seves finalitats.

2. L'Institut Català de Serveis a la Dona es regeix per la present Llei, les normes que la despleguin i la legislació general sobre entitats autònomes que li siguin aplicables.

Article 2

L'objectiu de l'Institut Català de Serveis a la Dona és definir i executar tots aquells projectes i propostes relatius a la promoció de la dona i a la seva plena equiparació en tots els àmbits de la vida social que no siguin competència específica dels Departaments de la Generalitat.

Article 3

Són finalitats de l'Institut Català de Serveis a la Dona :

a) Fomentar, en col·laboració amb els Departaments afectats, la prestació de serveis específics en favor de la dona.

b) Fomentar i coordinar la prestació de serveis de tot tipus a la dona, mitjançant l'establiment de convenis amb entitats públiques i privades.

c) Elaborar i promoure informes, estudis i anàlisis de recerca sobre matèries relacionades amb la problemàtica actual de la dona a Catalunya.

d) Divulgar les activitats, els serveis i les tasques duts a terme pel mateix Institut o per les associacions i entitats col·laboradores, mitjançant l'organització de fires, congressos o qualsevol altre mitjà.

e) Potenciar la participació de les dones en les decisions i les mesures que els afectin, així com fomentar l'associacionisme per a la defensa dels seus interessos.

f) Recopilar informació i documentació sobre la situació actual de la dona a Catalunya.

g) Vetllar pel compliment dels convenis i els acords internacionals en tot el que afecti la promoció de la dona i possibilitar la participació de la dona catalana als fòrums internacionals on es tracti la seva problemàtica.

h) Aquelles altres competències que li siguin encomanades pel Consell Executiu o li siguin assignades per les lleis.

Article 4

L'Institut Català de Serveis a la Dona es regeix pels òrgans següents :

- a) La Junta de Govern.
- b) El Director Executiu.

Article 5

La composició de la Junta de Govern serà determinada per reglament i els seus membres seran nomenats pel Consell Executiu a proposta del President de la Generalitat. El Director Executiu serà membre de la Junta de Govern i serà nomenat pel Consell Executiu a proposta del President de la Generalitat.

Article 6

Com a òrgan consultiu de l'Institut Català de Serveis a la Dona es crea el Consell Nacional de les Dones de Catalunya.

Article 7

En el Consell Nacional de les Dones de Catalunya s'integraran les representacions de les entitats que treballin específicament en programes en favor de la igualtat i de la promoció de la dona.

Els criteris de participació i constitució en el Consell Nacional de Dones de Catalunya es determinen per reglament.

Article 9

Els recursos econòmics de l'Institut Català de Serveis a la Dona els constitueixen :

- a) Les transferències i les subvencions que li reconeguin els Pressupostos de la Generalitat.
- b) Les taxes dels serveis que presti l'Institut.
- c) Les subvencions, les donacions, les herències i els llegats

i premis per persones físiques i jurídiques públiques o privades.

d) Les rendes, els fruits, els interessos i els productes del seu patrimoni.

e) El producte dels ingressos generats per la venda de les seves publicacions.

f) Qualsevol altre recurs autoritzat per la llei.

Article 10

Contra els actes de l'Institut subjectes a dret administratiu, es podran interposar els recursos administratius corresponents d'acord amb la legislació vigent.

Disposició Transitòria

Es crea dins el Pressupost del Departament de la Presidència l'aplicació pressupostària 02.01.422.01 «Transferències corrents a l'Entitat Autònoma Institut Català de Serveis a la Dona». La dotació inicial per a l'exercici 1989 es nodrirà dels romanents de la partida 02.01.480.18 «Ajuts a la Comissió Interdepartamental de la Dona» a l'entrada en vigor de la present Llei.

S'autoritza el Consell Executiu perquè desglossi aquesta dotació inicial als efectes de la gestió pressupostària de l'esmentat Institut.

Disposicions Finals**Primera**

El Govern de la Generalitat dictarà les disposicions que calguin per a desplegar i executar la present Llei.

Segona

Aquesta Llei entrarà en vigor l'endemà de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

3. TRAMITACIONS EN CURS
 3.10. Projectes i propostes de resolució
 3.10.35. Proposicions no de llei i altres propostes de resolució

**PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LA CREACIÓ DE LABORATORIS INTERPROFESSIONALS
 LLETERS (Reg. 3786)**

ESMENES PRESENTADES PELS GRUPS
 (Mesa CARP del 15.03.89)

ESMENA PRESENTADA PEL GRUP
 PARLAMENTARI DE CONVERGÈNCIA
 I UNIÓ (Reg. 4477)

ESMENES PRESENTADES PEL GRUP
 MIXT (Regs. 4566 i 4571)

Esmena núm. 1 *De modificació*

G. p. de Convergència i Unió

« El Parlament de Catalunya insta al Govern de la Generalitat a
 proseguir i accentuar l'impuls per la creació de laboratoris interpro-
 fessionals lleters a Catalunya. »

Esmena núm. 1 *D'addició*

G. Mixt

« ... en la seva gestió, amb la finalitat de millorar la qualitat de
 la llet, de manera que sigui equiparable a la dels països comunitaris.
 »

Esmena núm. 2 *D'addició*

G. Mixt

D'un nou paràgraf :
 « Impulsar la professionalització dels ramaders, com a punt ne-
 cessari per a la millora de la qualitat de la llet. Assessorant-los
 sobre llimpiesa i desinfecció dels equipaments de munyir, tempera-
 tures idònees de conservació de la llet, riscos de contaminacions. »

**PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LA POSADA EN FUNCIONAMENT DE L'EIX
 MEDITERRANI FERROVIARI D'AMPLADA UIC (Reg. 4338)**

PRÒRROGA DEL TERMINI DE PRESENTACIÓ D'ESMENES

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 29 de març de 1989, vista la sol·licitud presentada pel Grup parlamentari de Convergència i Unió (Reg. 4987), d'acord amb els articles 85 i 134.3 del Reglament del Parlament, ha acordat de concedir una pròrroga de cinc dies hàbils del termini de presentació d'esmenes a la Proposició no de Llei sobre les Mesures de Protecció de la Capa d'Ozó de l'Atmosfera (Reg. 4338), el qual termini, atès l'acord de la Mesa del Parlament del dia 20 de juny de 1988 (BOPC, 2/III, 23), finirà el dia 5 d'abril de 1989, a dos quarts de deu del matí.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989
 Joaquim Xicoy i Bassegoda
 President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

Antoni Subirà i Claus, portaveu del Grup parlamentari de Convergència i Unió, d'acord amb el que disposa l'article 85 del Reglament del Parlament, sol·licita que el termini de presentació d'esmenes a la Proposició no de Llei sobre la Posada en Funcionament de l'Eix Mediterrani Ferroviari d'Amplada UIC, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, sigui prorrogat set dies.

Palau del Parlament, 28 de març de 1989

Antoni Subirà i Claus
 Portaveu del G. p. de Convergència i Unió

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LES MESURES DE PROTECCIÓ DE LA CAPA D'OZÓ DE L'ATMOSFERA (Reg. 4642)

PRÒRROGA DEL TERMINI DE PRESENTACIÓ D'ESMENES

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 29 de març de 1989, vista la sol·licitud presentada pel Grup Mixt (Reg. 4971), d'acord amb els articles 85 i 134.3 del Reglament del Parlament, ha acordat de concedir una pròrroga de quatre dies hàbils del termini de presentació d'esmenes a la Proposició no de Llei sobre les Mesures de Protecció de la Capa d'Ozó de l'Atmosfera (Reg. 4642), el qual termini, atès l'acord de la Mesa del Parlament del dia 20 de juny de 1988 (BOPC, 2/III, 23), finirà el dia 6 d'abril de 1989, a dos quarts de deu del matí.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989

Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

A LA MESA DEL PARLAMENT

Xavier Latorre i Piedrafita, diputat del Centre Democràtic i Social, com a Portaveu Adjunt i en representació del Grup parlamentari Mixt, fent ús d'allò que disposa el Reglament de la Cambra, demana que es prorrogui el termini de presentació d'esmenes a la Proposició no de Llei sobre les Mesures de Protecció de la Capa d'Ozó de l'Atmosfera, amb registre número 4642, presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana.

Palau del Parlament, 28 de març de 1989

Javier Latorre

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE L'ADEQUACIÓ DE L'ENSENYAMENT DE CATALUNYA AL NOU SISTEMA EDUCATIU

PRESENTADA PER L'I. SR. MANUEL NADAL, AMB LA SIGNATURA
D'ALTRES CINCO DIPUTATS, DEL GRUP SOCIALISTA
(Reg. 4741 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Manel Nadal i Farreras, diputat del Grup Socialista, amb la signatura d'altres quatre Diputats i la Diputada del mateix Grup parlamentari, fent ús d'allò que es preveu als articles 134 i 135 del Reglament de la Cambra, presenta per a la seva tramitació davant el Ple la següent Proposició no de Llei per adequar l'ensenyament de Catalunya al nou sistema educatiu.

En la Conferència de Consellers titulars d'Educació de les Comunitats Autònomes presidida pel Ministeri d'Educació, celebrada el passat mes de gener, s'arribava a un seguit d'acords respecte el Projecte de Reforma del Sistema Educatiu.

El punt 4.º de l'acord establia que el sistema educatiu s'estructurava en les següents etapes :

- Educació infantil, fins als 6 anys.
- Educació primària, dels 6 als 12 anys.
- Educació secundària obligatòria, dels 12 als 16 anys.
- Educació secundària postobligatòria, a partir dels 16 anys, amb les modalitats de batxillerat i d'educació tècnico-professional.

L'establiment de dues grans etapes d'ensenyament obligatori : Primari (dels 6 als 12 anys) i secundari (dels 12 als 16

anys), suposa allargar l'edat escolar en dos anys (dels 14 als 16); aquest fet pot representar en moltes poblacions de Catalunya un augment de la població escolar en l'etapa d'ensenyament secundari i que es produeixi, en els casos de capitalitat d'una àrea territorial, un dèficit de places escolars.

La divisió de l'ensenyament obligatori en dues etapes porta a un replantejament de totes les construccions escolars tant les que ja estan en funcionament com les que s'hagin de construir. Per altra banda, la diversificació en tres de les modalitats del batxillerat i l'establiment d'una formació professional amb diferents mòduls, comportarà una demanda d'edificis amb més equipaments per a l'ensenyament secundari postobligatori.

L'any 1985 s'aprova el Pla Quadriennal de Construccions Escolars que enguany acaba la seva fase d'adjudicació i preveu finalitzar les obres l'any 1991.

En conclure aquest any el període planificat en el Pla Quadriennal de Construccions Escolars, es fa necessària la previsió d'un nou pla de centres escolars i de noves construccions. Aquest nou pla ha de contemplar totes les previsions de la reforma, indicant en quines poblacions i en quins centres es realitzarà cada una de les modalitats educatives aprovades.

Aquest pla hauria de prestar atenció prioritària a les poblacions que hagin de tenir centres d'educació secundària obligatò-

ria, així com preveure les modificacions i noves construccions necessàries per als centres d'educació secundària postobligatòria.

Per tal d'evitar una política d'improvisacions es presenta la següent

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a :

1. Elaborar i aprovar durant l'any 1989 el Mapa Escolar de Catalunya, d'acord amb les previsions de la reforma educativa.
2. Elaborar un Pla Quadriennal de Construccions Escolars (1990-1994) que s'adeqüi a la reforma educativa en marxa.

3. Elaborar i aprovar durant l'any 1989 un Programa de Reforma i Millora (REM) que adeqüi els actuals centres de BUP i FP a Centres d'Ensenyament Secundari Obligatori i Postobligatori.

Palau del Parlament, 8 de març de 1989

Manel Nadal i Farreras, Magí Cadevall i Soler, Dolors Torrent i Rius, Jaume Sobrequès i Callicó, Xavier Soto i Cortés i Antoni Dalmau i Ribalta

TERMINI DE PRESENTACIÓ D'ESMENES

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

D'acord amb el que disposa l'article 134.3 del Reglament del Parlament, es fa avinent que els grups parlamentaris disposen d'un termini de set dies hàbils, per a presentar esmenes a la Proposició no de Llei sobre l'Adequació de l'Ensenyament de Catalunya al Nou Sistema Educatiu (Reg. 4741), el qual termini, atès l'acord de la Mesa del Parlament del dia 20 de juny de

1988 (BOPC, 2/III, 23), finirà el dia 12 d'abril de 1989, a dos quarts de deu del matí.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989

Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

PROPOSICIÓ NO DE LLEI SOBRE LES ACTUACIONS PER A GARANTIR LA NO-TOXICITAT DE L'AIGUA

PRESENTADA PER TOTS ELS GRUPS PARLAMENTARIS
(Reg. 4840 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

ALA MESA DEL PARLAMENT

Els diputats sotasignats, portaveus dels diferents grups parlamentaris, presenten, d'acord amb l'article 134.2 del Reglament del Parlament, la següent Proposició no de Llei sobre les Actuacions per a Garantir la No-toxicitat de l'Aigua.

informar-lo en un termini de tres mesos, de les mesures que fins ara ha pres, dins l'àmbit de la seva actuació, per tal de dur a terme els controls exigits per la legislació vigent en els diferents usos de l'aigua.

Aquesta informació estarà a disposició de tots els municipis i altres institucions que ho sollicitin.

PROPOSICIÓ NO DE LLEI

El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a

Palau del Parlament, 17 de març de 1989
Josep Curto i Casadó, Josep Lluís Carod-Rovira, Higiní Clotas, Antoni Subirà, Javier Latorre i Ignasi Riera

TERMINI DE PRESENTACIÓ D'ESMENES

PRESIDÈNCIA DEL PARLAMENT

D'acord amb el que disposa l'article 134.3 del Reglament del Parlament, es fa avinent que els grups parlamentaris disposen d'un termini de set dies hàbils, per a presentar esmenes a la Proposició no de Llei sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua (Reg. 4840), el qual termini, atès l'acord

de la Mesa del Parlament del dia 20 de juny de 1988 (BOPC, 2/III, 23), finirà el dia 12 d'abril de 1989, a dos quarts de deu del matí.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989

Joaquim Xicoy i Bassegoda
President del Parlament de Catalunya

3. TRAMITACIONS EN CURS
 3.10. Projectes i propostes de resolució
 3.10.60. Propostes de resolució per a crear comissions

PROPOSICIÓ NO DE LLEI PER LA QUAL ES CREA UNA COMISSIÓ D'ESTUDI PER A REDIFINIR ELS LÍMITS DE LES ZONES DE PROTECCIÓ I D'INFLUÈNCIA DEL PARC NACIONAL D'AIGÜESTORTES I ESTANY DE SANT MAURICI (Reg. 4293)

ESMENES PRESENTADES PELS GRUPS
 (Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

ESMENES PRESENTADES PEL GRUP MIXT (Regs. 4725 i 4756)

Xavier Latorre i Piedrafita, diputat del Centre Democràtic i Social, com a portaveu adjunt i en representació del Grup parlamentari Mixt, fent ús d'allò que disposa el Reglament de la Cambra, formula les esmenes següents a la Proposició no de Llei sobre la Constitució d'una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici.

Esmena núm. 1

De modificació

G. Mixt

1. Constituir el Patronat del Parc Nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici, contemplat a l'article 9 de la Llei 7/1988, del 30 de març, de reclassificació del parc nacional, abans del 15 de juny de 1989.

2. Dictar les normes necessàries per al desplegament i l'execució d'aquesta Llei, segons estableix la disposició final primera, abans del 30 de setembre de 1989.

3. Fer aprovar pels organismes comptetents el planejament especial necessari per a la gestió del Parc, segons la Disposició Final Tercera, abans del 30 de setembre de 1989.

Palau del Parlament, 15 de març de 1989

Javier Latorre

3. TRAMITACIONS EN CURS
 3.15. Mocions subsegüents a interpellacions

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE LA CONSERVACIÓ DE LES CARRETERES, LES AUTOPISTES I LES AUTOVIES DE LA GENERALITAT DE CATALUNYA

PRESENTADA PEL GRUP SOCIALISTA
 (Reg. 4823 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Els diputats Rafael Madueño, Josep M. Rañé, Santiago Riera i Magí Cadevall, i la Diputada Pilar Ferran, del Grup Socialista, fent ús del que es determina a l'article 130.2 del Reglament del Parlament, presenten la següent Moció subsegüent a la interpellació substanciada ahir en el Ple, per tal que sigui debatuda i votada a la sessió plenària vinent, sobre la conservació

de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya.

MOCIÓ

El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu a :

1. Assignar a càrrec de les dotacions pressupostàries destinades a la Direcció General de Carreteres, la quantitat de 200

milions de pessetes durant l'exercici actual, a la conservació de les autopistes i autovies que depenen del Departament de Política Territorial i Obres Públiques, per tal d'evitar-ne la degradació. L'esmentada quantitat és equivalent (4 milions per km/any) a la que dediquen altres administracions públiques i privades al manteniment d'aquestes infraestructures viàries.

2. Presentar dins el termini de tres mesos, un pla especial d'actuació per a adequar i completar les autopistes i autovies que actualment encara no han estat acabades. Entre d'altres hauria de recollir les següents accions :

a) Programa d'actuacions per a la finalització de la totalitat de la carretera C-246 (autovia de Castelldefels).

b) Programa d'actuació per a la realització del lateral de l'autopista A-19 al seu pas pels municipis de Badalona i Montgat.

c) Programa d'actuació per a resoldre els problemes provocats pel soroll en les zones urbanes, per a la millora del paisatge urbà i per a mecanitzar la senyalització que reguli la fluïdesa del trànsit.

Palau del Parlament, 16 de març de 1989

Rafael Madueño, Josep M. Rañé, Santiago Riera, Magí Cadevall i Pilar Ferran

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE ELS SERVEIS SOCIALS D'ATENCIÓ PRIMÀRIA

PRESENTADA PEL GRUP SOCIALISTA
(Reg. 4824 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

La Diputada Rosa Barenys i el Diputat Xavier Guitart, del Grup Socialista, fent ús del que es determina a l'article 130.2 del Reglament del Parlament, presenten la següent Moció subsegüent a la interpellació substanciada ahir en el Ple, per tal que sigui debatuda i votada a la sessió plenària vinent, sobre els serveis socials d'atenció primària.

MOCIÓ

El Parlament de Catalunya :

1. Constata l'incompliment de la normativa vigent i la interferència de les oficines de Benestar Social i dels delegats de la Direcció General de Serveis Comunitaris, que suposa una vulneració de l'autonomia municipal i proposa, d'acord

amb la legislació vigent, la supressió de les esmentades oficines.

2. Insta el Consell Executiu de la Generalitat a avançar i aprofundir en la cooperació i la coordinació municipals a fi de desenvolupar a Catalunya un model de benestar social i de serveis socials d'atenció primària global i integrada, d'acord amb el que estableix la Llei 26/85.

3. Mandata el Consell Executiu perquè en el termini més curt possible presenti al Parlament el programa d'actuació per al 1989, corresponent al primer Pla d'Actuació Social 1988/91 i perquè desenvolupi, d'acord amb la normativa vigent, la xarxa dels serveis socials d'atenció primària.

Palau del Parlament, 16 de març de 1989

Rosa Barenys

Xavier Guitart

MOCIÓ SUBSEGÜENT A LA INTERPELLACIÓ AL CONSELL EXECUTIU SOBRE L'AGRESSIÓ AL MEDI FETA PER UN ORGANISME O UNA INSTITUCIÓ DEPENDENT D'UNA ADMINISTRACIÓ NO CATALANA

PRESENTADA PEL DIPUTAT I. SR. MARÇAL CASANOVAS,
DEL GRUP PARLAMENTARI D'ESQUERRA REPUBLICANA
(Reg. 4828 / Admissió a tràmit : Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Marçal Casanovas i Guerri, diputat del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (ERC), d'acord amb allò que estableix l'article 130.2 del Reglament de la Cambra, presenta la Moció subsegüent a la interpellació sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració No Catalana, per tal que sigui debatuda i votada a la sessió plenària vinent.

MOCIÓ

El Parlament insta el Govern a prendre, en l'exercici de les seves competències en matèria de protecció del medi, les mesures oportunes perquè qualsevol projecte d'obra pública realitzat per organismes públics, dependents o no de l'Administració catalana, compleixin, dins del territori català, tots els requisits legals i molt especialment la directiva comunitària desenvolupada pel Decret 1302 de l'any 1986.

Palau del Parlament, 16 de març de 1989

Marçal Casanovas i Guerri
Diputat del G. p. d'ERC

3. TRAMITACIONS EN CURS
 3.30. Altres tramitacions
 3.30.05. Procediments davant el Tribunal Constitucional

**RECURS D'INCONSTITUCIONALITAT INTERPOSAT PEL PARLAMENT DE CATALUNYA
 CONTRA LA LEY 38/1988, DE 28 DE DICIEMBRE, DE DEMARCACIÓN
 Y PLANTA JUDICIAL**

ALLEGACIONS QUE FORMULA EL PARLAMENT

AL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

D. Carles de Alfonso Pinazo, Letrado del Parlamento de Cataluña, actuando en nombre y representación del mismo según se acredita pro medio de certificación que como documento núm. 1 se acompaña al presente escrito de interposición de recurso de inconstitucionalidad, todo ello de conformidad con lo preceptuado en el artículo 80 de la Ley Orgánica 2/1989, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional, en relación con el artículo 447.2 de la asimismo Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial; ante ese Alto Tribunal comparece y como mejor en Derecho proceda,

DICE

Que en la representación que ostenta, y por medio del presente escrito, pasa a interponer recurso de inconstitucionalidad contra los artículos 3.2; 4.2 y 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 y 5; 21.1 y 2; 27; 35.1; 32.5; 39.1; 41.2, 4 y 5; 42.1; 45; 46.2; 53.3; 54.1.f); 58.1; 59.1; 62; y Anexos 1 y 9 de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial, por vulnerar los artículos 149.3; 152.1 y 2 de la Constitución, así como los artículos 18, 19, 20, y 23.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

ANTECEDENTES

Por un número superior a la décima parte del total de diputados integrante del Parlamento de Cataluña, se solicitó en fecha 12 de enero de 1989 Dictamen del Consejo Consultivo de la Generalidad, previo a la interposición del recurso, relativo a la adecuación constitucional y estatutaria de la Ley 38/1988, de 28 de diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.

Prevía tramitación de la solicitud por la Mesa de la Cámara, el Consejo Consultivo emitió su parecer sobre la consulta formulada por medio de Dictamen núm. 155, de fecha 9 de febrero de 1989, según se acredita por certificación que se adjunta como documento núm. 2, concluyendo el citado Consejo lo que sigue :

«1. Son contrarias a la Constitución y vulneran el Estatuto de Autonomía de Cataluña los preceptos de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial, que se citan a continuación, en tanto que contradicen las normas contenidas en el Estatuto sobre organización, funcionamiento y

competencia de los órganos judiciales radicados en Cataluña : artículos 3.2; 8.2; 58.1 y 59.1.

»2. Vulnera el Estatuto de Autonomía de Cataluña el artículo 32.5 de la Ley al no respetar la exigencia estatutaria de que en el nombramiento del Presidente del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña se aprecie como mérito preferente la especialización en Derecho catalán.

»3. Son contrarios a la Constitución y vulneran el Estatuto de Autonomía de Cataluña los preceptos de la Ley que se citan a continuación, en la medida que no prevén e impiden que la Generalidad ejerza la facultad que la misma Ley atribuye o reconoce al Gobierno del Estado : artículo 20.1, 2, 3, 4 y 5; 21.1 y 2; 27; 35.1; 39.1; 41.2, 4 y 5; 42.1; 46.2; 50.3 y 62.

»4. Son contrarios a la Constitución y vulneran el Estatuto de Autonomía de Cataluña los preceptos y anejos de la Ley que se citan a continuación, en cuanto desconocen la competencia de la Generalidad para fijar la delimitación de las demarcaciones territoriales de los órganos judiciales en Cataluña y la localización de su capitalidad : artículo 3.2; 4.2 y 4; 8; 41.4; 45 y anejos I y IX.

»5. Podría considerarse contrario a la Constitución y al Estatuto de Autonomía el artículo 54.1.f) de acuerdo con lo expresado en el Fundamento VI de este Dictamen. »

El Pleno del Parlamento de Cataluña, en convocatoria específica y por mayoría absoluta con arreglo a lo preceptuado en el artículo 141.1.1 del Reglamento de la Cámara, acordó en sesión celebrada en fecha 17 de marzo de 1989 interponer recurso de inconstitucionalidad contra los artículos 3.2; 4.2 y 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 y 5; 21.1 y 2; 27; 35.1; 32.5; 39.1; 41.2, 4 y 5; 42.1; 45; 46.2; 53.3; 54.1.f); 58.1; 59.1; 62 y anejos I y IX de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.

Se funda el presente recurso en los siguientes,

FUNDAMENTOS

1. La Cámara catalana está legitimada a los efectos de la interposición de recurso de inconstitucionalidad contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial por cuanto los preceptos impugnados vienen a afectar al ámbito competencial y de autonomía de la Generalidad.

El Parlamento de Cataluña interpone el recurso de inconstitucionalidad contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial en virtud de la legitimación que

a tal fin le confieren los artículos 162.1.a) de la Constitución, y 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional. En éste punto el referenciado artículo 162.1.a) de la norma fundamental no viene a establecer ningún tipo de limitación a la legitimación activa de los órganos ejecutivos y de las asambleas legislativas de las Comunidades Autónomas a los efectos de interposición de los correspondientes recursos de inconstitucionalidad, facultándoles, coherentemente con otras disposiciones constitucionales que atribuyen a las Comunidades Autónomas la promoción de intereses generales, para interponer recurso de inconstitucionalidad contra cualquier tipo de leyes y disposiciones con fuerza de ley. Si el mencionado precepto constitucional hubiera sido reproducido fielmente en la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional hubiera resultado de todo punto ocioso el iniciar el presente recurso efectuando una referencia a la legitimación de esta Cámara para entablar el recurso de inconstitucionalidad contra los preceptos aquí impugnados. No obstante tal mención viene justificada por cuanto el artículo 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional parece haber intentado limitar el alcance de la legitimación constitucionalmente reconocida a las Comunidades Autónomas, y ello al disponer el referenciado artículo que «para el ejercicio de recurso de inconstitucionalidad contra las leyes, disposiciones o actos con fuerza de ley del Estado que puedan afectar a su propio ámbito de la autonomía están también legitimados los órganos colegiados y ejecutivos y las asambleas de las Comunidades Autónomas, previo acuerdo adoptado al efecto». En relación con esta norma conviene recordar, como viene a desprenderse del mismo examen de los antecedentes parlamentarios de tramitación de la mencionada Ley como un proyecto, que la voluntad del legislador al introducir tal precisión relativa «al propio ámbito de autonomía» era exclusivamente la de evitar una eventual instrumentación del recurso de inconstitucionalidad en una de por sí hipotética confrontación entre Comunidades Autónomas.

Aun cuando no es esta la ocasión para examinar la difícil compatibilidad del artículo 162.1.a) del texto constitucional y el artículo 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, compatibilidad sobre la que ha venido a pronunciarse negativamente cierto sector de la doctrina científica, debe no obstante ponerse aquí de relieve que la exigencia de que las Comunidades Autónomas deban invocar un interés propio para interponer el recurso de inconstitucionalidad de por sí puede desvirtuar la esencia del propio recurso considerado como técnica abstracta de confrontación de normas y no de intereses y, pudiéndose favorecer consecuentemente el desconocimiento de las substanciales diferencias existentes entre técnicas impugnatorias claramente diferenciadas como lo son el recurso directo de inconstitucionalidad y el conflicto de competencias. Así ha parecido entenderlo ese Alto Tribunal al afirmar en su Sentencia de 15.03.85 el carácter marcadamente objetivo del recurso de inconstitucionalidad declarando que :

«La facultad de interponer recurso de inconstitucionalidad no la otorga la Constitución en atención al interés propio de quienes la reciben, sino de la alta cualificación política que resulta de su cometido constitucional. No se defiende mediante este recurso ningún interés o derecho propio, sino el interés general y la supremacía de la Constitución de manera que el *ius agendi* en que tal facultad consiste, sin conexión alguna de los dere-

chos de que es titular la persona que lo ejerce, forma parte de las competencias que corresponden al órgano que se ocupa o del haz de facultades propias de la representación política que se ostenta.»

Por ello una adecuada interpretación del inciso del artículo 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional, relativo a la afectación del propio ámbito de la autonomía, debe llevar a conciliar necesariamente dos elementos : de una parte, el mantenimiento de la configuración constitucional del recurso de inconstitucionalidad entendido como control abstracto de normas y, de la otra, la obligada conexión entre el objeto u objetos de la norma impugnada y el ámbito de los intereses propios de la Comunidad que pretende interponer el recurso. Esta doble preocupación aparece claramente en sendas Sentencias del Tribunal Constitucional de 14.07.81 y 23.12.82 en las que éste ha precisado el específico de la legitimación de las Comunidades Autónomas por medio de una interpretación armonizadora de los artículos 162.1.a) de la Constitución y 32.2 de la Ley Orgánica del Tribunal Constitucional.

Claramente viene pues a desprenderse de este conjunto jurisprudencial que la legitimación activa de las Comunidades Autónomas no está al servicio de una pura reivindicación competencial ignorada o vulnerada por la ley estatal, sino de la objetiva depuración del ordenamiento jurídico, extendiéndose en este sentido dicha legitimación a todos aquellos supuestos en que se de un punto de conexión suficiente entre la ley estatal y el ámbito competencial autónomo.

Con respecto a la delimitación del punto de conexión entre el ámbito competencial autonómico de la Generalidad y la Ley aquí impugnada en los artículos especificados, en primer lugar es preciso señalar que el grado de afectación de dicha Ley en el ámbito propio de la autonomía de la Generalidad se da en multitud de aspectos en forma directa, incidiendo así plenamente en competencias de asunción posibilitada por la Constitución y perfeccionadas y reconocidas a la Comunidad por el respectivo Estatuto. Tal es el caso de la posibilidad de participación de las Comunidades Autónomas en la organización de las demarcaciones judiciales, competencia o facultad que el artículo 18 del Estatuto de Autonomía de Cataluña se cuida de pormenorizar estableciendo como una de las normas y supuestos posibles de participación la de *fixar la delimitación de las demarcaciones territoriales de los órganos jurisdiccionales residenciados en Cataluña, así como la localización y ubicación de sus respectivas capitalidades*.

Directamente incide también en forma asimismo negativa la referida Ley en la facultad reconocida a la Generalidad por el artículo 18.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña para ejercer todas las facultades que las correspondientes leyes orgánicas reguladoras del poder judicial atribuyan o vengán a reconocer al Gobierno del Estado.

En otro punto, aparecen en la Ley por esta representación impugnada una serie de preceptos que inciden si no en el ámbito propiamente competencial de la Generalidad sí en el ámbito de autonomía de la misma, y ello por el específico interés de la Comunidad en tales materias. Tal es el caso que acontece en lo atañente al derecho propio de la Comunidad Autónoma en cuanto a su conocimiento y especialización por parte de los miembros de la carrera judicial constituye de por sí mérito

preferente para la provisión de la plaza de Presidente del Tribunal Superior de Justicia.

Mas difusa puede aparecer la afectación y por ende la conexión que se pueda dar entre el ámbito de autonomía de la Generalidad y el competencial de los órganos jurisdiccionales radicados en la Comunidad Autónoma. Este punto bien es cierto que el correspondiente precepto del Estatuto catalán (artículo 20) se limita a fijar «la competencia de los órganos jurisdiccionales en Cataluña», hablándose consecuentemente de órganos jurisdiccionales en Cataluña y no de Cataluña, habiéndose interpretado por ese Alto Tribunal y con respecto al artículo 14 del EACV de idéntica redacción en este punto al EAC, que con ello «se indica por el propio Estatuto que las competencias de los órganos jurisdiccionales no son competencias de la Comunidad Autónoma» pero por ello no es menos cierto que la carencia de facultades en este ámbito por parte de la Comunidad no excluye plenamente la existencia de un legítimo y deseado «interés» de la Generalidad en cómo y de que forma vengán articuladas y definidas tales competencias en su ámbito territorial; interés no identificable con el abstracto general que imbuje y acompaña a cualquier poder público, sino el específico y derivado de la innegable relación territorial de la localización de los órganos jurisdiccionales e interconectada con la aplicación del propio derecho emanado de la Comunidad. Por ello, en cuanto interesa directamente a la Generalidad cual pueda ser el ámbito jurisdiccional y competencial de los órganos judiciales localizados en el territorio catalán aun cuando no exista una directa relación, si se da esa conexión suficiente para reconocer legitimación activa en este aspecto a la Generalidad y ello en los términos apuntados por la referida Sentencia de ese Alto Tribunal de 23.12.83.

II. El Estatuto de Autonomía de Cataluña en el marco de la Constitución atribuye competencias a la Generalidad en relación con la Administración de Justicia.

Examinado el presupuesto procesal de accionabilidad de esta Cámara en el planteamiento del recurso que ocupa a esta representación, deviene seguidamente necesario precisar cual pueda ser el alcance del significado que deba atribuirse al artículo 149.1.5 de la Constitución por cuanto de lo que de su interpretación resulte dependerá esencialmente el fundamento de las competencias de la Generalidad en ese ámbito material.

Segun dispone el citado precepto constitucional, el Estado tiene competencia exclusiva en materia de «administración de justicia». La redacción del precepto puede llevar erróneamente a considerar que por el mismo queda reservado al Estado con carácter de exclusividad todo el ámbito comprensivo de la Administración de Justicia sin posibilidad de intervención en el mismo por parte de la Generalidad; lo cual conllevaría asimismo el considerar como inadecuados al texto constitucional además de un importante conjunto de preceptos del Estatuto catalán, un no menos importante conjunto de preceptos de los Estatutos de Autonomía del País Vasco, Galicia, Andalucía, Asturias, Murcia, Valencia, Aragón, Castilla-La Mancha, Canarias, Extremadura, Baleares, Madrid, y de la Ley Orgánica de Reintegración y Amejoramiento del Fuero de Navarra; afectando en consecuencia a un muy importante sector de lo que se ha venido en llamar elemento de la constitucionalidad.

No obstante, esta representación entiende que la expresión

«Administración de Justicia» contenida en el artículo 149.1.5 de la Constitución, y ello en forma idéntica a la fórmula reiteradamente utilizada en nuestro constitucionalismo histórico, significa tanto como «poder judicial». Así en la vigente Constitución se utiliza en ella indistintamente las dos expresiones sin que aparezcan elementos interpretativos suficientes que justifiquen la atribución de diferentes significados para ambas expresiones. Tal es el caso de la utilización del «poder judicial» en el encabezamiento del Título VI, en el artículo 117.1 o en el artículo 127.2, así como en el artículo 152.1 y Disposición Transitoria Cuarta, 122.1 y 122.2 y 3; mientras que por el contrario se utiliza la expresión «Administración de Justicia» en los artículos 121, 122.1 y 125; y fundamentalmente y en forma indirecta en el artículo 117.1 al determinar que la justicia «es administrada» por jueces y magistrados integrantes del poder judicial.

Como certeramente ha venido a advertir algun autor, parece que en el empleo de dichas expresiones la Constitución utiliza la de «poder judicial» para referirse fundamentalmente al aspecto orgánico del mismo, en tanto que se reserva la de «Administración de Justicia» para eludir a la vertiente funcional de dicho poder, esto es, la función de juzgar y ejecutar lo juzgado, es decir, la función de «administrar justicia».

Así, el sentido del artículo 149.1.5, al decir que corresponde al Estado la competencia exclusiva sobre la materia «Administración de Justicia» está reafirmando sin otorgar posibilidad de variaciones lo que ya se deduce meridianamente del contenido del Título VI del texto constitucional, esto es, que la función de juzgar y ejecutar lo juzgado corresponde única y exclusivamente al Estado de idéntica forma que la normación y estructuración del mencionado poder también le corresponde, no existiendo en este aspecto nuclear y básico disponibilidad alguna en favor de las Comunidades Autónomas.

La Constitución en el artículo 122 establece un órgano de autogobierno de la Magistratura tendente a asegurar fundamentalmente la completa independencia de los miembros integrantes de este poder. El Consejo General se corresponde exactamente con la Organización del Poder Judicial aun cuando con la peculiaridad de que dicha Organización no ejerce las facultades dimanantes del Poder al cual se corresponde, esto es, la potestad jurisdiccional. Aquí estriba precisamente la peculiaridad aludida de este poder del Estado que se traduce en el hecho de que en el las potestades no corresponden a la Organización, como sucede en el legislativo o ejecutivo, sino a los órganos en que se estructura. La función jurisdiccional con todo el haz de potestades que someramente vienen a resumirse en las de juzgar y ejecutar lo juzgado ha sido constitucionalmente encomendada a los jueces, por lo cual, la organización en la que dichos jueces se integran no puede entenderse que se constituye en depositaria de la función, sino que única y exclusivamente aparece como garantía del desempeño independiente de la misma lejos de posibles ingerencias que de otros poderes del Estado se pudieran dar.

Surge pues un Poder Judicial en nuestra Constitución que se trasluce en la función jurisdiccional atribuida a los jueces y magistrados, con la asignación de las correspondientes potestades de juzgar y hacer ejecutar lo juzgado amparada por las leyes y auxiliada por un sector de la Administración, el cual vendría a

constituirse en una Administración al servicio de los órganos integrantes del Poder Judicial.

Por ello, no puede afirmarse que la función jurisdiccional esté atribuida a la Administración de Justicia, entendiendo este concepto como organización depositaria de las potestades atribuidas al poder judicial, y ello simplemente porque como ya se ha intentado precisar aquí, esa «organización» no se ha dado en nuestra Constitución como tampoco ha aparecido a lo largo de nuestra tradición histórica relativa a la estructuración del poder judicial en el Estado español.

La Constitución no se preocupa de reservar la exclusiva competencia del Estado más que ese aspecto nuclear que constituye la definición del concepto del poder judicial y que necesariamente deberá delimitarse por medio de la oportuna ley orgánica que habrá de determinar «la constitución, el funcionamiento y gobierno de los juzgados y tribunales así como el estatuto jurídico de los jueces y magistrados de carrera...» (artículo 122.1) los cuales, y con carácter de exclusividad, están llamados constitucionalmente a administrar la justicia.

El resto de facultades relacionadas con la administración de justicia pero que no constituyen o inciden en este núcleo irreductible del concepto natural del poder judicial, podrán venir atribuidas tanto a favor del Estado como en favor de las Comunidades Autónomas.

Por ello, el marco constitucional examinado permite perfectamente la actuación del apartado 3 del artículo 149 de la Constitución, por cuanto las «materias no atribuidas expresamente al Estado por esta Constitución podrán corresponder a las Comunidades Autónomas en virtud de sus respectivos Estatutos

Efectivamente, como hasta aquí se ha señalado, los Estatutos de Autonomía tienen perfecta disponibilidad sobre aquellos ámbitos que no hallándose integrados en el irreductible núcleo del concepto de poder judicial o su sinonimia de Administración de Justicia, tampoco constituyen materias cuya gestión ineludiblemente ha de ser reconocida al órgano de gobierno de la magistratura por la naturaleza de las mismas.

A la aseveración con carácter general aquí efectuada cabe no obstante realizar ciertas puntualizaciones por lo que respecta a especiales supuestos en los que en ciertos aspectos de ese núcleo esencial del que anteriormente se ha hecho mención, constitucionalmente se posibilita la asunción de determinadas facultades por parte de las Comunidades Autónomas o la regulación en sus Estatutos de determinados aspectos de la propia organización judicial, supuesto que más adelante esta representación pasará a analizar con referencia puntual a los preceptos impugnados, y que se agrupan fundamentalmente en torno a la participación en la organización de las demarcaciones judiciales y determinación de las sedes de los órganos judiciales, así como la configuración de las competencias de los órganos jurisdiccionales localizados en el territorio de la Comunidad.

III. Los preceptos impugnados al vulnerar el Estatuto de Autonomía para Cataluña infringen el bloque de la constitucionalidad.

Los Estatutos de Autonomía vienen a precisar un segmento del ordenamiento constitucional que deviene básico y esencial para la configuración del Estado español como Estado compuesto o Estado de las Autonomías.

En efecto, la Constitución no construye dicho Estado compuesto, sino que únicamente posibilita su plasmación jurídica y política. Después de reconocerse «el derecho a la autonomía» (artículo 2) atribuye la iniciativa a diversos entes u organizaciones (artículo 143.2, 144.c), 151, DT.1.a)) que podrán ejercitarlo o no. Incluso ejercitada la iniciativa, la definitiva conformación del nivel competencial de las diferentes Comunidades Autónomas dependerá en último término de la función que, en el marco del maximum establecido por la Constitución, se realicen los textos estatutarios. Por ello, y a la vista de este peculiar régimen dispositivo, se ha afirmado no sin razón, que el Estado plural previsto constitucionalmente lo es únicamente en forma latente y potencial, dependiendo su efectividad y existencia política y por ende su plasmación jurídica, del ejercicio de la iniciativa correspondiente y de la aprobación de los Estatutos de Autonomía.

De todo ello se desprende que los Estatutos constituyen un complemento indispensable de la norma constitucional apareciendo en cierta forma como normas de carácter paraconstitucional, formando en órbita con la Constitución el núcleo esencial llamado bloque de la constitucionalidad.

En consecuencia, al vulnerarse por medio de los artículos de la Ley aquí impugnados un conjunto de preceptos del Estatuto de Autonomía para Cataluña, todo ello en relación con los artículos 147.2.d) y 3, 149.3, 152.1 y 2 de la Constitución; infringen directamente el bloque de la constitucionalidad, lo que conlleva en unos casos al defecto invalidatorio de inconstitucionalidad, precisándose en otros la correspondiente interpretación por ese alto Tribunal, a los efectos de armonizarlos con el precitado bloque, evitando si cupiere así su invalidación.

IV. Los artículos 20.1, 2, 3, 4 y 5; 21.1 y 2; 27; 35.1; 39.1; 42.1, 4 y 5; 42.1; 46.2; 50.3 y 62 de la Ley 38/1988, de 28 de diciembre, de Demarcación y Planta Judicial, están viciados de inconstitucionalidad por cuanto todos ellos infringen lo dispuesto en el artículo 18.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

Dispone el artículo 18.1 del EAC,

«En relación a la Administración de Justicia, exceptuada la militar, corresponde a la Generalitat :

»1. Ejercer todas las facultades que las Leyes Orgánicas del Poder Judicial y del Consejo General del Poder Judicial reconozcan o atribuyan al Gobierno del Estado.»

Como ya se ha observado en multitud de ocasiones por parte de la doctrina, la referencia a dos leyes orgánicas reguladoras de ámbitos integrados en el concepto de poder judicial, viene condicionada por el hecho de que en el momento de la aprobación del Estatuto de Autonomía no se habían aprobado ninguna de estas leyes aún cuando sí se hallaba en curso de tramitación parlamentaria el Proyecto de Ley Orgánica de Creación del Consejo General del Poder Judicial, ley que expresamente quedó derogada por la Ley Orgánica del Poder Judicial. Por ello, la lectura del precepto debe ser referida exclusivamente en relación con la actual Ley Orgánica del Poder Judicial.

Considera este precepto estatutario un elemento fundamental de participación e intervención de la Generalitat en los ámbitos relacionados con la actuación de los órganos judiciales radicados en el territorio de Cataluña, precepto que de otro punto no constituye un elemento aislado en el conjunto de normación estatutaria de las Comunidades Autónomas sino

que, por el contrario, encierra un principio reiterado en la totalidad de Estatutos de Autonomía (excepción hecha de Cantabria, La Rioja y Castilla-León). Evidentemente, salvo escasas excepciones, el legislador, al determinar el contenido de los Estatutos en este punto, lo hacía con la idea globalizadora de cuál había de ser la estructura en el Estado español de este ámbito material relacionado y al servicio del Poder Judicial. El propósito territorializador resulta pues claramente palpable.

Bien es cierto que la técnica legislativa utilizada por los Estatutos de Autonomía pudiera resultar un tanto peculiar aún cuando ello no puede conducir a considerar su inadecuación a la Constitución, máxime cuando en ocasión de un proceso constitucional tal precepto fue invocado por una de las representaciones y el propio Tribunal Constitucional no observó tacha o defecto de tal carácter (STC 38/1982, de 22 de junio). Aparece pues una verdadera «cláusula subrogatoria» en favor de las Comunidades con respecto a las facultades atribuidas al Gobierno del Estado por la Ley Orgánica del Poder Judicial. La fórmula es, a juicio de esta representación, una de las más acordes que podrían darse dado el momento en que se produjo la redacción y la subsiguiente aprobación del texto estatutario catalán, por cuanto no existía aún la LOPJ anunciada por la Constitución y, en consecuencia, no podía precisarse qué facultades no integradas en el núcleo del Poder Judicial corresponderían al Consejo mismo y cuales no; cuya delimitación estaba llamada a realizar la referida Ley Orgánica del Poder Judicial.

Debe pues deslindarse la naturaleza de esta cláusula subrogatoria de la de las técnicas delegatorias de facultades contenidas en el artículo 150.2 de la Constitución, y ello en primer lugar por cuanto dicha transferencia o delegación importa a «facultades correspondientes a materias de titularidad estatal que por su propia naturaleza sean susceptibles de transferencia o delegación», esto es, aquellas facultades integradas en las competencias atribuidas al Estado con carácter de exclusividad en el artículo 149.1 de nuestra Constitución y ello con el fundamental condicionamiento de que por medio de tal delegación no se desvirtúe su esencial naturaleza, quedando pues en consecuencia fuera de tal posibilidad aquellas facultades que constituyen la expresión de los intereses generales del Estado. Este es, entre otros, el caso de la función jurisdiccional cuya unidad viene expresamente garantizada en la Constitución por la predicación de la unidad del Poder Judicial.

Difiere pues en este punto en forma sustancial la técnica subrogatoria por cuanto la materia sobre la que actúa no constituye, como ya se ha subrayado en el fundamento primero de este recurso «*materia de titularidad estatal*».

Es de reseñar, así mismo, la substancial diferencia existente en cuanto a los aspectos formales de ambas técnicas. Como ya viene reiteradamente establecido por la jurisprudencia de ese alto Tribunal, la delegación de facultades prevista en el artículo 150.2, exige una específica ley de delegación en la que necesariamente deberán preverse las formas y técnicas de control que se reserve al Estado, lógica previsión si se considera que dichas facultades dimanen de una competencia de titularidad estatal y que por ello la delegación no supone un desapoderamiento del Estado en relación con tal titularidad.

Por el contrario, la técnica estatutaria conlleva una actuación automática que se da en el mismo instante en que la Ley atribuye al Gobierno del Estado algún tipo de facultad en relación

con la Administración de Justicia, sin que puedan darse otras formas específicas de control que no sean las contenidas en el artículo 153 de la Constitución. La atribución no depende de la voluntad del Estado y ello porque no siendo el titular de la materia, no goza de disponibilidad sobre la misma. Estamos ante una verdadera fórmula de atribución de competencias por medio de Estatuto, aún cuando realizada en forma mediatizada a través de la legislación del Estado. La mención del Gobierno del Estado no puede entenderse como un reconocimiento de su hipotética titularidad, sino exclusivamente como un punto de referencia para la actuación de la cláusula. No obstante, cabe señalar que la subrogación no alcanzará la totalidad de facultades que la Ley atribuye al Gobierno del Estado. Existe un segmento mínimo de las mismas que por su esencial contenido escapan de la actuación de esta técnica y que dada su especialidad sólo en forma puntual puede reseñarse. Tales son los casos de los artículos 20.6, 25, 41.1, 42.2, 43.2, 44, 46.1, 56.2 y 62 en su primer párrafo, en cuanto todos ellos suponen preceptos de carácter transitorio y esencialmente dirigidos a conseguir una homogeneización y una general efectividad de la instauración de la nueva planta diseñada por la ley impugnada, elementos que requieren un ejercicio único, homogéneo y armonizado.

No obstante, fuera de estos supuestos se dan multiplicidad de casos en que la estructura de la norma niega toda posibilidad de subrogación sin que la naturaleza de las materias puedan afirmarse sea intangible para las Comunidades Autónomas, y en especial para la Generalitat en cuanto a esta representación interesa.

En realidad en todos estos otros supuestos debía operarse sin más la técnica estatutaria de subrogación, dado que en la misma se dan los presupuestos necesarios al efecto, así, no constituyen facultades sobre las que dada su naturaleza se hace inviable su subrogación y sobre la misma se da el hecho que perfecciona la condición, esto es, estar atribuidas a un órgano del Gobierno o al Gobierno mismo. Sin embargo, del conjunto de los preceptos claramente se desprende que la voluntad del legislador ha sido la de imposibilitar la actuación de la ya aquí reiteradamente citada técnica subrogatoria, voluntad que ya se había apuntado por la propia Ley Orgánica del Poder Judicial, asimismo recurrida por esta representación ante ese Tribunal.

Podría alegarse que, aun aceptando la cláusula subrogatoria derivada del artículo 18.1 del EAC, no obstante en este caso no se da el supuesto estructural que viabilice la actuación de tal cláusula; esto es, al no tener la aquí impugnada Ley el carácter de Orgánica, no resultaría invocable el llamamiento realizado por el precepto estatutario por cuanto éste se halla referido con carácter de exclusividad a las leyes orgánicas.

Ciertamente tal argumentación únicamente sería encuadrable en una tesis literalista en la lectura del citado precepto, pues la presente Ley no hace en este punto más que reiterar como ya se ha dicho la línea establecida por la Ley Orgánica del Poder Judicial, y en tanto que esta Ley resulta inconstitucional por de entre otros, este particular motivo, como ya se adujo por esta representación, por evidente derivación, la Ley de Planta y Demarcación, Ley de carácter marcadamente operativo de lo pretendido en este orden por la Orgánica del Poder Judicial, se halla consecuentemente incurso en el bloque al que

se efectúa el llamamiento a través del precepto estatutario, y en consecuencia sometido al mismo.

V. Los artículos 3.2; 4.2 y 4; 8; 41.4; 45 y anejos I y IX de la ley impugnada están viciados de inconstitucionalidad por vulneración del artículo 18.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

Dispone el artículo 152.1 de la Constitución en su segundo párrafo lo que sigue :

«En los Estatutos de las Comunidades Autónomas podrán establecerse los supuestos y las formas de participación de aquéllas en la organización de las demarcaciones judiciales del territorio».

Como ya se ha reseñado en este recurso constituye este punto una excepción a la atribución en exclusividad al Estado de toda competencia integrante del núcleo esencial del concepto de Poder Judicial. No ofrece dudas que la demarcación judicial constituye un presupuesto de válido ejercicio de la función jurisdiccional por lo que constituye una materia que dada esta íntima relación se integra en el núcleo referido.

No obstante, la Constitución, y precisamente en el artículo dedicado a precisar la mínima organización necesaria de las Comunidades Autónomas excepciona en este extremo el principio general establecido en el artículo 149.1.5. La técnica no ofrece dudas en cuanto a su legitimidad y en cualquier caso es de aplicación el principio de especialidad de la norma frente a las de carácter general.

Cabe no obstante señalar un inciso del precepto estatutario que reviste capital importancia a los efectos de la afirmación realizada en el intitulado de este fundamento. Se refiere este extremo a la disponibilidad que se otorga a los Estatutos para establecer «los supuestos y las formas de participación de las Comunidades Autónomas en la organización de las demarcaciones». Es decir, *se posibilita*, aún cuando no se sujeta, para que los Estatutos determinen cuando y de que manera intervendrán las Comunidades Autónomas en esta materia. Establecidos dichos supuestos y fórmulas en los Estatutos, tal regulación resulta intangible para el legislador ordinario, el Estado sólo podrá regular íntegramente los supuestos de organización para aquellas Comunidades en cuyos Estatutos no se hubiera aprovechado la posibilidad ofrecida por el artículo 152.1 del texto constitucional.

No es este el caso del Estatuto catalán, el cual en el artículo 18.2 dispone que en relación a la Administración de Justicia corresponderá a la Generalitat «fijar la delimitación de las demarcaciones territoriales de los órganos jurisdiccionales en Cataluña y la localización de su capitalidad».

Algún sector de la doctrina ha pretendido ver en estos preceptos estatutarios un total desapoderamiento de las facultades del Estado en lo que atañe a la organización de las demarcaciones judiciales, afirmando que la Constitución autoriza a participar con lo que por un lado se está reconociendo que la titularidad continúa siendo del Estado, en tanto que por otra niega la posibilidad de que las Comunidades por sí mismas decidan sobre cualquiera de los aspectos relativos a la materia, debiéndose entender tal posibilidad participativa como de simple consulta a la Comunidad y con resultados por supuesto no vinculantes, interpretación de la que parece haberse hecho eco el legislador estatal al establecer el texto de la Ley impugnada.

Sin negar la indudable titularidad del Estado sobre la mate-

ria, sí debe no obstante discreparse en forma radical por lo que al segundo punto de la interpretación se refiere. Podría en efecto el Estatuto catalán haberse limitado a otorgar a la Generalitat una simple facultad consultiva, como también podría haber contemplado mayor número de formas de facultades decisorias en esta materia. No debe olvidarse que el artículo 152.1 constituye en este punto una auténtica norma de remisión con el resultado de incorporación del objeto de la remisión a la norma propia. Así, de la relación de los preceptos 152.1 de la Constitución y 18.2 del Estatuto es de la propia Constitución de la que se desprende claramente que la Generalitat será quien deba establecer los límites territoriales de las demarcaciones y la localización de su capitalidad.

Por otra parte, la afirmación de que la norma estatutaria desapodera al Estado de las facultades inherentes a su titularidad, olvida que la facultad esencial constitutiva de tal materia, es decir, la delimitación del número y la determinación de la tipología de los órganos jurisdiccionales queda completamente reservada al Estado.

No obstante, el artículo 18.2 del Estatuto no opera en todos los supuestos de demarcaciones judiciales, quedando exceptuados los relativos a los Tribunales Superiores de Justicia por haberla ya establecido la propia Constitución, así como en el caso de las provincias por no existir disponibilidad de las Comunidades sobre todas las demarcaciones territoriales según viene a deducirse de los artículos 137 y 141 de la Constitución.

En el resto de supuestos la Generalitat será la única competente para fijar los límites territoriales y la localización de las demarcaciones, así como la localización de la capitalidad de los órganos judiciales en su territorio, vulnerando tal precisión los artículos de la Ley referenciados en la intitulación de este fundamento, y ello porque en unos supuestos niega tal facultad al determinarse directamente por la ley cual será la localización de las capitalidades, en tanto que en otros no posibilitan la previsión estatutaria en toda su extensión; y especialmente por cuanto, aun reconociéndose mínimamente algunos aspectos de tal facultad, lo hace, como es el específico supuesto contemplado en el artículo 4.4 de la Ley, estableciéndose una irregular reserva de ley de carácter extraconstitucional quebrantando el propio principio de autonomía en su manifestación de libertad u opcionalidad de, en el marco de la Constitución y el propio Estatuto, elección de los instrumentos normativos más adecuado.

VI. El artículo 54.1.e) está viciado de inconstitucionalidad por infracción del artículo 152.1 de la Constitución y 20, 26.1 y 9.2 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

Ciertamente, el artículo 152.1 de la Constitución en su segundo párrafo prevee la creación en el ámbito territorial de las Comunidades Autónomas surgidas en razón del procedimiento previsto en el artículo 151 de un órgano jurisdiccional que carece de antecedentes en la historia de la organización judicial del Estado español, salvo, y como ya es notorio, en el caso de la Generalitat republicana y del Estatuto del País Vasco refrendado en la misma época. No obstante, la singularizada previsión del artículo 152.1 de la Constitución en relación con las Comunidades Autónomas de mayor grado de autonomía, en el juego de la Constitución o de los Estatutos de Autonomía, y muy especialmente a results del proceso de autonomía de las

diferentes nacionalidades y regiones que integran el conjunto del Estado; se ha generalizado con la única excepción de La Rioja, la creación de Tribunales Superiores de Justicia en todas las Comunidades Autónomas. De esta forma se articula un sistema que, sin desvirtuar la proclamada unidad del Poder Judicial, reclama una adaptación de este a la estructura política plural del Estado conduciendo al Poder Judicial a una organización presidida por el principio de máxima territorialización posible. Por otra parte, la indudable incidencia de la Comunidad en su específico ámbito territorial, vincula esta territorialización a sus respectivos intereses administrativos y políticos, debiéndose tener en especial consideración que los órganos judiciales con sede en territorio autónomo estarán llamados a aplicar no únicamente la normativa estatal sino también, y principalmente, la normativa autonómica. Se da consiguientemente una indudable vinculación de los órganos judiciales con el territorio, vinculación que constitucionalmente se manifiesta en la previsión de la constitución de los Tribunales Superiores de Justicia que están llamados a culminar la organización judicial en el ámbito de las Autonomías, y que como órgano superior aglutina a todo poder judicial localizado en el territorio de la Comunidad. El constituyente pues, ha dado a los citados Tribunales una significativa relación casi de arraigo con respecto a la Comunidad Autónoma. A este respecto cabe señalar que la localización de la norma (artículo 152) abona esta interpretación por cuanto tal precepto al establecer la necesaria organización política de la Comunidad, incluye a los Tribunales Superiores de Justicia conjuntamente con la Asamblea Legislativa y el Consejo de Gobierno, las manifestaciones autonómicas del poder legislativo y del ejecutivo.

Así, el Estatuto de Autonomía para Cataluña, en su artículo 19, viene a establecer :

«El Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, en el que se integrará la actual Audiencia Territorial de Barcelona, es el órgano jurisdiccional en que culminará la organización judicial en su ámbito territorial y ante el cual se tratarán las sucesivas instancias judiciales en los términos del artículo 152 de la Constitución y de acuerdo con el presente Estatuto».

Precisándose seguidamente en el artículo 20 del texto estatutario cuáles son las competencias de los órganos judiciales en Cataluña, precisándose que en lo que se refiere al Derecho Civil catalán corresponde a los citados órganos el conocimiento de las instancias y grados incluidos los recursos de casación, de revisión y demás extraordinarios.

Entiende pues esta representación que la intención del legislador estatutario era la de reservar en esta materia la competencia de dichos órganos en toda la extensión procesal relativa al Derecho Civil de la Comunidad debiéndose entender incluido en tal competencia cualquier tipo de recurso ordinario o extraordinario que en relación a las resoluciones recaídas en dichos asuntos pudieran darse en Cataluña, y ello por cuanto la mención de los recursos de casación y revisión era la única posibilidad en aquel momento pues tales eran los únicos recursos extraordinarios previstos en las leyes procesales civiles vigentes en aquel momento.

Llegados a este extremo, debe traerse a colación el tenor del artículo 54 de la Ley en su punto primero.

Ciertamente, el citado párrafo en su apartado a) determina la competencia del Tribunal Superior de Justicia de la Comuni-

dad Autónoma cuando en el recurso de casación se fundamenta conjuntamente en infracción de normas de Derecho Civil común y de Derecho Civil foral o propio de la Comunidad, excepto si tal recurso se fundamenta en la infracción de un precepto constitucional, fundamentación que conllevará el conocimiento del recurso por parte de la Sala Civil del Tribunal Supremo.

Si bien en cuanto al contenido de la norma no cabe excepcionar vicio alguno de inconstitucionalidad evidenciado en forma clara y diáfana, debe significarse que su redacción pudiera contribuir a la apertura de una vía de utilización fraudulenta del precepto a fin de eludir la jurisdicción del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en cuanto al Derecho Civil de la Comunidad se refiere.

No obstante, la propia Ley, consciente de tal posibilidad, en el párrafo f) del referido artículo 54.1, establece que caso de ser alegada infracción de precepto constitucional, llegados los autos al Tribunal Supremo, si este estimase que no concurre la infracción invocada, habiéndose además fundado en infracciones de Derecho Civil propio de la Comunidad, remitirá sin más las actuaciones al Tribunal Superior de Justicia que corresponda. El citado párrafo viene a salvar en cierta parte la posibilidad de utilización fraudulenta de la posibilidad establecida en el artículo 54.1.a); no obstante, esta representación entiende que tal salvaguarda es incompleta por cuanto no contempla el supuesto de la alegación conjunta de Constitución y Derecho Civil catalán, conjuntamente con el Derecho Civil común, Derecho no Civil del Estado o pertenecientes a otros subordinamientos jurídicos, lo que indudablemente, salvo interpretación adecuada, viciaría tal precepto de inconstitucionalidad.

VII. *El artículo 32.5 vulnera el artículo 23.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña.*

El citado artículo 23.1 del Estatuto de Autonomía de Cataluña dispone que constituirá mérito preferente la especialidad en derecho catalán a fin de cubrir plazas vacantes en Cataluña de magistrados, jueces, secretarios judiciales así como la del personal al servicio de la Administración de Justicia.

En primer lugar debe significarse que el precepto califica la especialización como de mérito preferente y como consecuencia de ello lo sitúa en un rango superior a cualquier otro mérito que no gozara de preferencia con respecto al resto. Asimismo el precepto exige un conocimiento a nivel de especialización y no de mero conocimiento de lo que sea el derecho catalán, exigiéndose en consecuencia, un *alto grado* de conocimiento y ello precisamente porque este conjunto normativo será el que principalmente estará llamado a ser aplicado por los órganos judiciales radicados en la Comunidad.

Por otra parte la especialización que se reclama lo es en *derecho catalán* es decir, de todo el conjunto normativo emanado de los órganos de la Comunidad, y no únicamente de parte de este conjunto.

Aun cuando puede resultar ocioso señalar este aspecto, cabe precisar que la ponderación de tal mérito será de observación necesaria y obligada, no pudiéndose relegar a esta a una mera posibilidad cuya concreción deba darse según los supuestos.

Aun cuando en cierto modo pueda entenderse que el artículo 32.5 por cuanto se refiere a la provisión de plaza del Presi-

dente del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña recoge en parte lo establecido en el artículo 23.1 del Estatuto, lo hace de forma tan deficiente y mutiladora que lleva a la más completa desvirtuación de la norma estatutaria. Así, el mérito preferente que establece el Estatuto se establece en un simple mérito sin mayor trascendencia que cualquiera de los otros alegables; pero además, el derecho de la Comunidad se transmuta en un puro segmento de este, que por importante que sea no alcanza la extensión en que se formula el precepto estatutario, esto es, la totalidad de las normas de la Comunidad.

De todo ello no puede mas que resultar la inconstitucionalidad de tal precepto, por cuanto el doble reduccionismo que se practica en el citado precepto con relación al del Estatuto, referente a la cualificación como simple mérito sin preferencia alguna, y la determinación de que el ámbito de conocimiento se limite al derecho civil de la Comunidad y no al derecho de la Comunidad en su total extensión, lleva necesariamente a tal conclusión.

VIII. Los artículos 58.1 y 59.1 están viciados de inconstitucionalidad por infringir lo preceptuado en los artículos 19 y 20.1.b), c) del Estatuto de Autonomía de Cataluña.

Sin reproducir aquí los argumentos ya mantenidos por esta representación en ocasión del recurso de inconstitucionalidad planteado contra la Ley Orgánica del Poder Judicial, en orden a su oposición a la persistencia de la Audiencia Nacional por cuanto la atribución de competencias a la misma viene a conculcar frontalmente el principio de acotamiento de instancias en el seno del territorio de la Comunidad destruyendo así las bases esenciales de la territorialización de la Administración judicial; así no obstante, sí interesa aquí particularmente realizar las pertinentes observaciones con respecto a la especificación de alguna de estas competencias de la Audiencia Nacional.

Dispone el artículo 58.1 que no procederá recurso de apelación ante la correspondiente Sala de lo Contencioso-administrativo del Tribunal Supremo en los recursos de tal índole que conozcan la Sala de lo Contencioso-Administrativo de los Tribunales Superiores de Justicia contra actos o disposiciones provenientes de los órganos de la Comunidad Autónoma, excepción hecha de que en el escrito de interposición de

recurso se alegue la fundamentación del mismo en infracción de norma no emanada de los órganos de la citada Comunidad.

Aquí la evidente contradicción que aparece con el texto estatutario radica en el nuevo cambio de criterio a la hora de prescribir la intervención del Tribunal Supremo respecto a la actividad de la Administración Autónoma al considerar la procedencia del recurso de apelación *en razón de la procedencia de las normas y no de la materia como prescribe el propio artículo 20.1.c) del Estatuto de Autonomía de Cataluña.*

Por cuanto respecta al artículo 59 en su primer apartado, y en la línea de lo observado en el aquí referido Dictamen del Consejo Consultivo de la Generalidad, la nueva acpetación de que una instancia extraterritorial a la Generalidad conozca de la impugnación de convenios colectivos de aplicación superior o de procesos sobre conflictos de igual extensión, obviando el tenor de los artículos 19 y 20 del Estatuto de Autonomía de Cataluña en cuanto a la culminación y agotamiento de instancias en los órganos jurisdiccionales de la Comunidad, vulnera el texto estatutario.

Por todo lo manifestado, de ese alto Tribunal,

SOLICITA : Que teniendo por presentado el presente escrito con la documentación que se acompaña al mismo, se sirva resolver su admisión y en sus méritos tener por formulado en tiempo y forma, así como en la representación que se ostenta, recurso de inconstitucionalidad contra los artículos 3.2; 4.2 y 4; 8; 20.1, 2, 3, 4 y 5; 21.1 y 2; 27; 35.1; 32.5; 39.1; 41.2, 4 y 5; 42.1; 45; 46.2; 53.3; 54.1.f); 58.1; 59.1; 62; y Anejos I y IX de la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial, por vulnerar el bloque de la constitucionalidad en orden a la atribución y reconocimiento de competencias; y previos los trámites legales pertinentes sea dictada sentencia por la que se declare la inconstitucionalidad de los preceptos referidos.

Palacio del Parlamento, a 29 de marzo de 1989

Carles de Alfonso i Pinazo

RECURS D'INCONSTITUCIONALITAT INTERPOSAT PEL PARLAMENT DE CATALUNYA CONTRA LA LEY 39/1988, DE 28 DE DICIEMBRE, REGULADORA DE LAS HACIENDAS LOCALES

ALLEGACIONES QUE FORMULA EL PARLAMENT

AL TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

Josep M. Portabella i d'Alòs, Abogado, Oidor de Cuentas del Parlamento de Cataluña, obrando en nombre y representación de éste, en virtud de los acuerdos del Pleno de 17 de marzo de 1989 y de la Mesa del Parlamento del mismo día cuyas certificaciones acompaño, ante el Tribunal Constitucional comparezco y

DIGO :

Que por el presente interpongo recurso de inconstitucionalidad en la representación que ostento contra los artículos 1, 39.1, 57, 60, 70.2.3.4.5 y 6, 71, 73.3, 78.1, 86.1.5.a), 88, 89, 92.3, 96.4, 99, 103.3, 104, 108.2, 109.2, 111, 115, 116, 119.3, 120.2, 124.4, 126, 127, 130.2, 133.2, 134.2, 136.1, 147, 149, 150, 158.2 y 3, 166, 167, 168, 171 y las Disposiciones Adicio-

nales Cuarta.2, Quinta, Undécima, Decimotercera, Decimocuarta, Disposición Transitoria Undécima y Disposición Final Primera de la Ley 39/88, de 28 de diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales, publicada en el BOE núm. 313 de 30 de diciembre de 1988 sobre la cual se ha emitido dictamen por el Consejo Consultivo de la Generalidad, según certificado que se adjunta, en cumplimiento de lo dispuesto por el artículo 41 del Estatuto de Autonomía, todo ello al amparo del artículo 32 y concordantes de la Ley Orgánica 2/79, de 3 de octubre, del Tribunal Constitucional en base a las siguientes

ALEGACIONES

I

En primer lugar debemos examinar los títulos competenciales que ostentan el Estado y la Generalidad de Cataluña sobre la materia objeto del presente recurso. Pero para ello como cuestión previa debemos concretar cual es la materia de que se trata. Esta es evidentemente la de las Haciendas Locales. La expresión haciendas locales no se encuentra recogida en ningún artículo de la Constitución ni del Estatuto de Autonomía, luego forzosamente deberá formar parte de otra materia más amplia, esto es, del régimen local.

El régimen local que según el propio Tribunal Constitucional ha establecido (Sentencias 2 de febrero de 1981 y 5 de diciembre de 1984) debemos entender como un ámbito material de competencias y que tiene por tanto un carácter globalizador y substantivo, comprende entre otras materias la de las haciendas locales.

Esta inclusión de las haciendas locales dentro del régimen local la ha reconocido el legislador estatal tanto preconstitucional como postconstitucional. Ya el Estatuto Municipal aprobado por el Real Decreto Ley de 8 de marzo de 1924 comúnmente conocido como Estatuto de Calvo Sotelo comprendía en su libro II (artículos 292 a 583) una amplia regulación de las Haciendas Locales. La Ley de Régimen Local de 24 de junio de 1955, vigente hasta hace bien poco, regulaba en su libro IV las Haciendas Locales, por cierto con alto grado de detalle, a lo largo de nada menos que 212 artículos incluyendo por tanto así la regulación casuística de esta materia bajo el título genérico de «Ley de Régimen Local» y entre los reglamentos que desarrollaban de forma sectorial esta ley (reglamento de servicios, de contratación, de bienes, de funcionarios, de organización y funcionamiento) se encontraba el reglamento de haciendas locales como una materia más de las comprendidas dentro del régimen local.

La propia exposición de motivos de la ley que nos ocupa en su párrafo séptimo establece «Sin embargo esta ley (se refiere a la de Bases de Régimen Local) no culminó íntegramente la ordenación del sector local, por cuanto que un aspecto fundamental de este último, cual es el relativo a la actividad financiera, sólo pudo ser regulado en algunos de sus aspectos generales». Más adelante indica que esta ley es complementaria de la 7/85 y que sus preceptos deben disfrutar de la misma naturaleza que la de los que la Ley 7/85 dedica a las haciendas locales.

II

Establecido pues que las haciendas locales forman parte del régimen local cabe examinar los títulos competenciales que sobre el régimen local se encuentran en la Constitución y en el Estatuto de Autonomía.

El Estado posee títulos competenciales que pueden incidir sobre el régimen local o más concretamente sobre las haciendas locales en los artículos 149.1.18, 149.1.14, 133 y 142 CE. Estos mismos preceptos son citados por la exposición de motivos de la Ley recurrida y asimismo por su artículo primero, que parece establecer dos grupos de preceptos, los dictados al amparo del 149.1.18 y los dictados en virtud de lo dispuesto por los artículos 133, 142 y 149.1.14. Ahora bien, tal como tendremos ocasión de ver más adelante, el legislador estatal extrae de los citados títulos competenciales la conclusión de que existe una competencia poco menos que exclusiva a favor del Estado y así establece la obligatoriedad de aplicación de esta ley en todo el territorio nacional y regula la hacienda local con tal grado de desarrollo y de detalle que impide cualquier ejercicio de competencia que las Comunidades Autónomas puedan ostentar en la materia, tal como tendremos ocasión de ir examinando a lo largo de presente recurso.

Pero vayamos por partes y examinemos detenidamente cada uno de los títulos competenciales enunciados.

1. En primer lugar, el 149.1.18 que hace referencia a las bases del régimen jurídico de las Administraciones.

El tema de las bases es uno de los más debatidos ante el Tribunal Constitucional. La Constitución y los Estatutos de Autonomía en muchos casos reservan las bases sobre una materia concreta al Estado y otorgan a las Comunidades Autónomas competencias de distinto grado sobre la misma, lo cual ha originado un buen número de conflictos. Inicialmente porque no quedaba clara la delimitación y el alcance de las bases, lo cual propició que el Tribunal Constitucional haya ido desarrollando una interesantísima jurisprudencia sobre las bases y su alcance. Más recientemente a pesar de esta delimitación establecida por la jurisprudencia constitucional el legislador estatal en algunos casos ha hecho caso omiso y ha seguido legislando, en ocasiones con alto grado de detalle, excediéndose en sus competencias básicas. Por otra parte el Gobierno central ha impugnado diversas leyes autonómicas aduciendo que invadían las bases reservadas al Estado. Es por ello que uno de los temas más tratados ante el TC es este de las bases y por tanto uno de los que es objeto de examen en mayor número de sentencias, por otra parte todas coincidentes.

No existe en el bloque constitucional una definición clara de lo que son las bases, pero como hemos dicho el Tribunal Constitucional ha ido delimitando lo que es básico y lo que no a medida que se han ido produciendo conflictos entre el Estado y las Comunidades Autónomas. En la jurisprudencia aludida podemos encontrar una serie de características o denominadores comunes para todas las bases. Así, la Sentencia de 28 de julio de 1981 y 28 de enero de 1982 son clarificadoras a este respecto. En el Fundamento sexto de la primera de ellas se dice :

«La noción de base o norma básica ha de ser entendida como noción material y en consecuencia sus principios o criterios básicos estén o no formulados como tales son los que racionalmente se deducen de la legislación vigente.»

Por su parte la segunda Sentencia citada :

«De esta noción material de bases se infiere que unas normas no son básicas por el mero hecho de estar contenidas en una ley y ser en ella calificadas como tales (lo cual sería consecuencia lógica de una noción formal de bases) sino que lo esencial del concepto de bases es su contenido. Por eso este Tribunal ha declarado también que aunque las Cortes deberán establecer qué es lo que haya de entenderse por básico, en último caso será este Tribunal el competente para decidirlo en su calidad de intérprete supremo de la Constitución.»

Otra característica esencial de las bases es la de sus límites. La Sentencia ya citada de 28 de enero de 1982 en su Fundamento primero establece :

«El establecimiento por el Estado de las bases de ordenación no puede llegar a tal grado de desarrollo que deje vacía de contenido la correlativa competencia de la Comunidad.»

En el mismo sentido, la Sentencia de 28 de abril de 1988 proclama que el Estado no puede cambiar el criterio de distribución de las competencias asumidas por las Comunidades Autónomas.

Aunque no sea el caso que nos ocupa, existen numerosas sentencias que fijan y delimitan el alcance de las bases de la ordenación del crédito como por ejemplo la ya citada de 28 de enero de 1982, la de 22 de marzo de 1988 y la de 17 de octubre de 1988 entre otras. En todas ellas el Tribunal establece en cada caso concreto lo que considera básico y lo que no, siempre bajo los denominadores comunes que acabamos de apuntar, es decir dejando siempre amplio margen de actuación legislativa a las Comunidades Autónomas. Así la repetida Sentencia de 28 de enero de 1982 establece :

«... un común denominador normativo, a partir del cual cada Comunidad, en defensa de su propio interés general, podrá establecer las peculiaridades que convenga.»

Por su parte la Sentencia de 28 de junio de 1983 :

«Cuando la Constitución utiliza el término bases está comprendiendo funciones normativas que aseguran, en lo que es menestar, un común denominador uniforme, unas reglas a partir de las cuales las Comunidades Autónomas que tengan asumidas competencias en la materia puedan ejercerlas.»

Es decir, si en algún tema existe total unanimidad jurisprudencial y doctrinal, es en la consideración de que la reserva al Estado de las bases de la regulación de una materia ha de dejar a las Comunidades Autónomas un espacio suficiente para su desarrollo legislativo, teniendo en cuenta que, dado el carácter de ley en sentido formal de la actividad de desarrollo de las Comunidades Autónomas, este espacio debe resultar suficiente para llevar a cabo su propia opción política. Por ello, el carácter básico de la competencia estatal no puede en modo alguno excluir la intervención del legislador autonómico.

2. Por lo que respecta al artículo 142 CE establece la necesidad de la suficiencia de las haciendas locales que deberán nutrirse fundamentalmente de tributos propios y de la participación en los del Estado y de las Comunidades Autónomas, y de este precepto extrae el legislador estatal la competencia exclusiva para regular las participaciones de las Corporaciones Locales en los impuestos estatales con tal grado de detalle que puramente aplicando lo dispuesto por esta Ley se obtienen ya las cantidades exactas que corresponden a cada Corporación. No negamos la competencia del Estado para establecer los principi-

os generales que deben informar las fórmulas del reparto ni tampoco la capacidad para determinar el montante global de estas participaciones, e incluso el montante total de las participaciones que corresponden a las Corporaciones Locales de Cataluña en conjunto, pero establecer la fórmula en virtud de la cual se precise al céntimo la cantidad que corresponde a cada Corporación, sin posibilidad de ninguna intervención por parte de la Generalidad, entendemos que no es competencia del Estado.

El artículo 48.2 EAC establece en su último párrafo textualmente lo siguiente :

«Los ingresos de los entes locales de Catalunya consistentes en participaciones en ingresos estatales y en subvenciones incondicionadas se percibirán a través de la Generalidad, que los distribuirá de acuerdo con los criterios legales que se establezcan para las repetidas participaciones.»

La primera cuestión que se plantea es la de a qué criterios legales se está refiriendo este texto legal, es decir a qué legislador, el estatal o el autonómico, corresponde dictarlos. Examinemos quien tiene competencia sobre esta materia. La materia es evidentemente la de haciendas locales, que forma parte del régimen local. Como ya hemos visto, el artículo 9.8 EAC otorga a la Generalidad competencia exclusiva sobre el régimen local, sin perjuicio de lo dispuesto por el 149.18.1 CE del que ya nos hemos ocupado.

Aplicando la doctrina y la jurisprudencia del Tribunal Constitucional sobre el alcance y contenido de las bases a este punto concreto llegaremos a la conclusión de que los criterios legales para el reparto de estas participaciones, si los fija el Estado, éstos no pueden ser más que criterios generales que dejen un margen de decisión a la Generalidad, en modo alguno pueden ser con el grado de detalle contenido en la Ley 39/88, ya que la aplicación de los preceptos de esta Ley nos da ya la cantidad exacta a percibir por cada corporación local, con lo cual el hecho de que los fondos pasen a través de la Generalidad convierte a ésta en algo así como un mero recadero que se limita a hacer llegar a cada corporación local la cantidad que predetermina el Estado, lo cual no tiene sentido y además pugna con los principios de economía procesal y de eliminación de trámites intermedios innecesarios, ya que lo único que se consigue es, a parte de aumentar la actividad burocrática, es retrasar la llegada de los fondos a las corporaciones locales.

Si por el contrario dentro de los criterios básicos que pueda fijar el Estado, corresponde a la Generalidad efectuar, en uso de su competencia, la liquidación y el exacto reparto entre los distintos destinatarios, de forma que pueda, respetando las bases fijadas por el Estado, distribuir el conjunto de los fondos procedentes del presupuesto del Estado entre las corporaciones locales de Cataluña, sí que tiene sentido el que estos fondos se trasfieran desde el Estado a la Generalidad y ésta los reparta de acuerdo con los criterios legales, tanto los criterios legales estatales básicos, como los criterios legales, que respetando las bases pero dentro del espacio dejado por éstas, establezca el legislador autonómico.

Llamamos la atención sobre el hecho de que el artículo 48 EAC dice «participaciones en impuestos del Estado y las subvenciones incondicionadas». La razón de esta precisión no es otra que la de que si se trata de una subvención condicionada, es decir con un destinatario o una finalidad prefijada, la Gene-

alidad no puede alterarla, por lo que estas subvenciones van directamente del presupuesto del Estado al destinatario, quedando excluida de las que pasan a través de la Generalidad, y ello es debido a que las subvenciones condicionadas no pueden ser redistribuidas y las incondicionadas sí. El hecho de que el legislador agrupó en el mismo paquete las subvenciones incondicionadas (que pueden ser redistribuidas) y las participaciones en ingresos estatales, excluyendo expresamente las subvenciones condicionadas (que no se pueden redistribuir) quiere decir que el legislador era consciente que todo el paquete, incluyendo las participaciones, podía ser redistribuido por la Generalidad.

Abunda este criterio el hecho de que el repetido artículo 48.2 cuando se refiere al sistema de colaboración entre los entes locales, la Generalidad y el Estado, dispone que esta colaboración será establecida por una ley del Estado. Es decir en el mismo artículo 48 cuando el legislador se refiere a una norma estatal lo precisa y en el párrafo siguiente no efectúa esta precisión lo cual quiere decir que en este caso las normas legales no necesariamente han de ser exclusivamente las estatales.

Otro argumento en el mismo sentido lo encontramos en el artículo 2.2 de la Ley Orgánica de Financiación de las Comunidades Autónomas que impone a cada Comunidad la obligación de velar por su propio equilibrio territorial y por la realización interna del principio de solidaridad. Naturalmente que esta solidaridad interna debe entenderse entre corporaciones locales de la Comunidad y una de las formas típicas para velar por esta solidaridad interna es la redistribución de los ingresos que con destino a las corporaciones locales le transfiere el Estado. Es por tanto coherente el mandato de este artículo con la interpretación que damos al artículo 48.2 EAC.

No puede alegarse de contrario que esta intervención de la Comunidad Autónoma atente contra las competencias estatales en materia de planificación económica pues no se trata de que la Generalidad fije la cantidad que deba transferir el Estado al conjunto de las corporaciones locales catalanas, esta cifra la fija el Estado, lo que se pretende es que esta cifra pueda ser distribuida entre las distintas corporaciones locales catalanas por la Generalidad de acuerdo con los criterios que esta misma establezca dentro de los principios básicos fijados por el Estado, con lo cual no se altera la competencia estatal de planificación económica. Por las mismas razones no se atenta contra el principio de solidaridad, este principio resultaría afectado si la Generalidad fijase la cantidad global, pero no siendo así, sino tratándose tan solo de un reparto intracomunitario no puede afectar al principio de solidaridad con otras Comunidades Autónomas.

3. El artículo 133 CE reserva con carácter de exclusivo al Estado la potestad originaria para establecer tributos mediante ley. Ahora bien esta expresión «originaria» responde a un concepto doctrinal que basaba el fundamento de esta potestad en la soberanía política, supuesto en el que únicamente correspondería al Estado aquella facultad. Este precepto es una transcripción quasi literal del artículo 2 de una ley preconstitucional como es la Ley General Tributaria, de 28 de diciembre de 1963. Actualmente el Estado español está configurado con diversos centros de poder autonómico que ejercen capacidad tributaria propia y por tanto podría decirse que todo poder tributario es originario y no cabe duda de que las Comunidades Autó-

nomas poseen poder tributario, es decir que tienen capacidad para establecer sus propios tributos como la Constitución les reconoce (artículos 156 i 157 CE y LOFCA). Por tanto junto a la facultad de las Cortes Generales de establecer tributos, coexisten facultades de los parlamentos autónomos para establecer también tributos en materias de su competencia.

De todas formas no queda muy clara cual es la distinción entre la potestad otorgada al Estado, calificada como originaria, y la potestad otorgada a las Comunidades Autónomas. En nuestra opinión esta distinción entre ambas potestades, calificada la estatal como originaria, indica que el Estado tiene en términos generales una potestad tributaria más amplia, limitada únicamente por la propia Constitución, mientras que las Comunidades Autónomas, además naturalmente de respetar la Constitución, deben ejercer su potestad dentro del marco de otras leyes, como son los Estatutos de Autonomía y la LOFCA. Es decir su potestad tributaria está más acotada que la del Estado. Pero no cabe duda de que, con mayores o menores límites, existe. La exclusividad del Estado se refiere únicamente a la potestad originaria, no a toda potestad tributaria. Luego las Comunidades Autónomas no cabe duda de que tienen una potestad para establecer y exigir tributos, que no será originaria y estará enmarcada por diversas leyes pero que existe. Como veremos más adelante la Ley 8/87, de 4 de abril, del Parlamento de Catalunya ha hecho uso en materia de Haciendas Locales de esta potestad en su artículo 72.5, artículo que no ha sido impugnado ante el Tribunal Constitucional por el Estado.

A nuestro entender el artículo 133 más que una norma atributiva de competencias, por lo que se refiere a la potestad de establecer tributos, es más bien una reserva de ley que por otra parte establece el marco dentro del cual las Comunidades Autónomas podrán establecer y exigir sus tributos. Por lo que se refiere a las corporaciones locales, como sea que éstas no tienen facultad legislativa propia, la potestad de establecer tributos podrá ejercerla quien tenga potestad legislativa y competencia sobre la materia y queda claro que las Comunidades Autónomas tienen ambas cosas ya sea exclusiva, concurrente o compartida y con las limitaciones y acotaciones que las leyes establezcan, pero en definitiva, y concretamente la Generalidad que tiene competencia exclusiva (artículo 9.8 EAC), posee en mayor o menor grado esta potestad.

A este respecto es clarificadora la Sentencia 19/87, de 17 de febrero, que dice :

«Son también leyes ordenadoras, siquiera de modo parcial, en mérito de la autonomía de los municipios, de los tributos así calificados de locales, porque la Constitución encomienda aquí al legislador no sólo el reconocer un ámbito de autonomía al ente territorial, sino también garantizar la reserva legal que ella misma establece (artículo 31.3), y cuyo sentido hemos recordado con anterioridad. No puede desconocerse que la reserva legal establecida en la última disposición constitucional citada es, según expresión doctrinal común y de conformidad con lo que indicamos, respecto de una fórmula constitucional análoga en la Sentencia 60/86, de 20 de mayo, una reserva relativa, como tampoco cabe ignorar que, cuando se trata de ordenar por ley los tributos locales, esta reserva ve confirmada constitucionalmente su parcialidad, esto es, la restricción de su ámbito. Pero el ámbito objetivo así reservado a la ley no queda, en tal caso, garantizado, por ello, mediante una mera cláusula

legal habilitante en favor de la plena autodeterminación del régimen de sus tributos por las corporaciones locales, conclusión que, en estos términos absolutos, sería incluso inexacta respecto de entes dotados de potestad legislativa como son las Comunidades Autónomas (artículos 149.1.1, 156.1 y 157.3). Los Ayuntamientos, como corporaciones representativas que son (artículo 140) pueden, ciertamente, hacer realidad, mediante sus acuerdos, la autodisposición en el establecimiento de los deberes tributarios, que es uno de los principios que late en la formación histórica y en el reconocimiento actual, en nuestro ordenamiento, de las reglas según la cual deben ser los representantes quienes establezcan los elementos esenciales para la determinación de la obligación tributaria.»

4. El artículo 149.1.14 CE otorga competencia exclusiva al Estado en materia de Hacienda General. Nótese que no dice Hacienda sino Hacienda General, es decir no toda la Hacienda que incluiría por tanto a la Hacienda Local sino únicamente la Hacienda General. General es aquello que es común y esencial a todos aquellos individuos que constituyen un todo y por tanto transportado el concepto de General a la Hacienda y admitiendo que existe una Hacienda estatal, una autonómica y una local quiere decir que el Estado tendrá competencia exclusiva en todo aquello que sea común y esencial a las diversas Haciendas pero no en lo restante, así pues no puede deducirse de la competencia exclusiva en materia de Hacienda General que exista también competencia exclusiva en todo lo referente a la Hacienda Local.

El Tribunal Constitucional se ha pronunciado ya de forma inequívoca sobre este punto concreto, así la Sentencia 179/85, de 19 de diciembre, establece :

«Cuando usando de su competencia en materia de Hacienda General, el Estado regula cuestiones referentes a la Administración local, no puede desconocerse la delimitación competencial que respecto a ella existe entre el propio Estado y algunas Comunidades Autónomas. Si para estos fines hacendísticos ha de introducir modificaciones en el régimen jurídico de esta Administración, deberá hacerlo de modo tal que no se imposibilite el ejercicio de la facultad comunitaria para dictar las normas de detalle. Supuesto imprescindible para ello es, sin embargo, el de que la regulación estatal sea de tal naturaleza que quepa establecer en su seno la distinción entre normas básicas y las que no tienen este carácter, y este supuesto es el que aquí no se da.»

Podríamos comparar de alguna manera esta competencia exclusiva sobre Hacienda General con las diversas competencias que tiene el Estado para dictar las bases de distintas materias y por tanto aplicar aquí la doctrina general del Tribunal Constitucional sobre el alcance y contenido de las bases en la cual queda siempre a salvo la facultad de las Comunidades Autónomas para regular, dentro de las bases, la materia de que se trate y la necesidad de que el Estado al hacer uso de su competencia no lo haga de tal modo que impida a la Comunidad el ejercicio de la suya, es decir que no confunda competencia sobre las bases con competencia exclusiva sobre la totalidad de la materia. Por tanto en relación con la Hacienda General el Estado podrá, de forma exclusiva, dictar las normas que crea convenientes sobre aquello que sea común y esencial a las distintas Haciendas, entre ellas la local, pero no puede impedir que quien tenga competencia sobre ésta, es decir las Comunidades Autónomas,

dicten también sus propias normas, siempre por supuesto respetando las normas estatales que regulen los aspectos comunes y esenciales.

III

Examinados los títulos competenciales del Estado sobre las Haciendas Locales veamos ahora cuales son los de la Generalidad.

En primer lugar el artículo 9.8 EAC que otorga a la Generalidad competencia exclusiva en materia de régimen local sin perjuicio de lo dispuesto por el 149.1.18 CE.

Ya hemos visto anteriormente como las Haciendas Locales están comprendidas dentro del régimen local, luego la Generalidad tiene competencia, y nada menos que exclusiva, sobre las Haciendas Locales únicamente con sujeción a las bases a que se refiere el 149.1.18 CE, y naturalmente a aquellos otros preceptos de la Constitución que puedan también incidir sobre esta materia, pero que como hemos visto en el apartado anterior ninguno de ellos impide a la Generalidad que pueda ejercer en algún grado su competencia.

Según el artículo 25 EAC corresponde a la Generalidad en aquellas materias sobre las que tiene competencia exclusiva, la potestad legislativa, la reglamentaria y la ejecutiva. Así pues estas tres potestades, con los límites señalados, le corresponden a la Generalidad en materia de Haciendas Locales.

Por otra parte el artículo 48 EAC otorga a Generalidad la tutela financiera sobre los entes locales y en su último apartado trata sobre las participaciones de estos entes en ingresos estatales, tema del que hemos tratado ampliamente con anterioridad.

Respecto a la tutela financiera no cabe duda de la existencia de esta competencia de la Generalidad, no tan sólo por la claridad del precepto estatutario, sino porque lo ha reconocido tajantemente el Tribunal Constitucional, y precisamente como formando parte de las competencias que posee la Generalidad en materia de régimen local. Así la Sentencia de 17 de octubre de 1988 en su Fundamento Jurídico 9 dice :

«Hemos de partir, por lo tanto, de la competencia constitucional y estatutaria de la Comunidad Autónoma de Cataluña en materia de régimen local y, en concreto, en relación con las actividades financieras de los entes locales. El artículo 48.1 EAC establece que corresponde a la Generalidad la tutela financiera sobre dichos entes, respetando la autonomía que es reconocida a los mismos en los artículos 140 y 142 de la Constitución y de acuerdo con el artículo 9.8 EAC».

Y es en base a esta competencia sobre tutela financiera que el Tribunal en la Sentencia referida consideró ajustados al orden constitucional determinados preceptos relativos a los entes locales de la Ley 6/84, de 5 de Marzo, del Parlamento de Cataluña, que habían sido impugnados por la representación del Gobierno de la Nación.

La doctrina define la tutela administrativa como la facultad de examinar algo; su finalidad no es tanto favorecer y ayudar al tutelado (como ocurre con la tutela civil), como defender el interés general. La tutela implica un cierto control. Hay muchas formas de ejercerla autorización previa, aprobación, simple comunicación etc. pero evidentemente para ejercerla se requiere poder actuar y ejercitar como mínimo competencias

ejecutivas y de desarrollo. Pues bien, tal como viene redactada en su conjunto la Ley Reguladora de las Haciendas Locales, prácticamente imposibilita, tal como tendremos ocasión de examinar con detalle más adelante, cualquier actuación de la Generalidad en materia de Haciendas Locales, impidiendo por tanto el ejercicio de la competencia reconocida por el artículo 48.1 EAC.

IV

Delimitadas las competencias de Estado y Generalidad sobre las Haciendas Locales examinemos ahora los artículos de la Ley 39/88 que son objeto de este recurso.

El artículo primero plantea de entrada un problema de interpretación ya que tiene, a nuestro juicio, una redacción confusa e incorrecta :

«Tienen la consideración de bases del régimen jurídico financiero de la Administración local, dictadas al amparo del artículo 149.1.18 de la Constitución, los preceptos contenidos en la presente Ley, salvo los que regulan el sistema tributario local, dictados en virtud de lo dispuesto en el artículo 133 de la Constitución, y a efectos de lo previsto en el artículo 5 E), a) de la Ley 7/85, de 2 de abril, Reguladora de las Bases del Régimen Local, y los que desarrollan las participaciones en los tributos del Estado a que se refiere el artículo 142 de la Constitución; todo ello sin perjuicio de las competencias exclusivas que corresponden al Estado en virtud de lo dispuesto en el artículo 149.1.14 de la Constitución.»

El vocablo «salvo» equivale a excepción, es decir que lo que le sigue no está sometido a lo establecido para lo que le precede. Lo que le precede es la asignación de la consideración de bases a los preceptos contenidos en esta Ley, y lo que le sigue es los artículos que regulan el sistema tributario local y los que desarrollan las participaciones en los tributos del Estado. Luego estos dos grupos de artículos, parece desprenderse que no tienen la consideración de bases, sin embargo más adelante se establece que la Ley se aplicará en todo el territorio nacional y de todo el contexto de esta Ley se desprende que se les atribuye carácter no solamente de básico sino incluso de regulación exclusiva y excluyente.

Probablemente lo que el legislador quiere expresar, aunque en forma desafortunada, dicho sea con los debidos respetos, es que el primer grupo de artículos se dictan en ejercicio de la competencia del 149.1.18 y los otros dos en ejercicio de las que emanan de los artículos 133 y 142 pero que el resultado práctico es el mismo y queda claro a lo largo de toda la Ley que el legislador regula las Haciendas Locales como si únicamente y nadie más que el Estado tuviera competencia sobre las mismas.

En primer lugar esta redacción podría incluso vulnerar el principio de seguridad jurídica. Por otro lado el Tribunal Constitucional ha sido claro y tajante a la hora de establecer la necesidad de que la legislación postconstitucional sea clara y concisa detallándose sin lugar a dudas qué preceptos son básicos y cuales no. En este sentido citaremos las Sentencias 69/88, de 19 de abril, y 80/88, de 28 de abril :

«Cuando entra en juego, como ahora, la competencia estatal para la ordenación de lo básico, se debe orientar en atención a dos finalidades esenciales, consistente la primera en procurar que la definición de lo básico no quede, en cada caso, a la libres

disposición del Estado, pues ello permitiría dejar sin contenido las competencias autonómicas y cifrada, la segunda, en la preservación de que el cierre del sistema no se mantenga en la ambigüedad permanente que supondría reconocer al Estado la facultad para oponer sin advertencia a las Comunidades Autónomas, como norma básica, cualquier clase de precepto legal o reglamentario, al margen de cual sea su rango y estructura.»

Sigue la misma Sentencia más adelante diciendo :

«Procede por tanto ello, exigir con mayor rigor la condición formal de que la norma básica venga incluida en Ley votada en Cortes que designe expresamente su carácter de básica o esté dotada de una estructura de la cual se infiera ese carácter con naturalidad.»

En la medida en que este artículo no determina exactamente y con claridad los preceptos de la Ley que son básicos así como por la interpretación extensiva, más allá del marco constitucional, que hace de los artículos 133, 142 y 149.1.14 CE entendemos que incurre en inconstitucionalidad, ya que su redacción marca ya la filosofía que inspira toda la Ley que es ni más ni menos que la exclusividad a favor del Estado de la regulación de todo lo referente a las Haciendas Locales. La combinación de los artículos 5.E.a) de la Ley de Bases de Régimen Local y el artículo primero de esta Ley, junto con el resto de su articulado vacían totalmente la competencia de la Generalidad sobre Haciendas Locales.

Por otra parte este artículo viene a contradecir lo que el propio Estado estableció en el artículo 30 de la Ley de Bases de Régimen Local que facultaba a las Comunidades Autónomas para regular los regímenes municipales especiales.

La Hacienda Local en definitiva es algo instrumental, pues está al servicio de la financiación de las competencias, atribuciones y organización de los entes locales. No tiene sentido que alguien pueda regular la organización, funciones y competencias de un ente y no pueda dotarlo de los medios financieros necesarios para llevarlas a cabo. Es decir si la Generalidad puede establecer un régimen municipal especial para un tipo de municipios determinado, debe poder también dotarlos de los medios financieros necesarios.

En virtud de esta facultad, la Generalidad mediante el artículo 72 de la Ley antes citada 8/87, de 15 de abril, estableció un régimen especial para los municipios turísticos y en el apartado quinto de dicho artículo se prevé que se puedan establecer tributos o recargos específicos que graven la estancia en estos municipios. Pues bien, este artículo no fue impugnado por el Estado, que por tanto lo consideró ajustado a la Constitución.

El artículo 39.1 se impugna por conexión con los artículos 115 y 116 que regulan la participación en los tributos del Estado y a fin de seguir un orden sistemático trataremos de este tema concreto cuando examinemos los mencionados artículos.

El artículo 57 se impugna por conexión en relación con los artículos que se examinarán a continuación y por los motivos que seguidamente se expresan.

El artículo 60 establece que los Ayuntamientos exigirán de forma imperativa por un lado, los impuestos sobre bienes inmuebles, actividades económicas y vehículos de tracción mecánica, y optativa por otro, los impuestos sobre construcciones, instalaciones y obras y sobre incremento del valor de los terrenos de naturaleza urbana, de acuerdo con la presente ley, las

disposiciones que la desarrollen y las respectivas ordenanzas fiscales.

La redacción de este precepto deja claro que los impuestos que los Ayuntamientos, deberán por un lado y podrán por otro, exigir son única y exclusivamente los relacionados en el mismo artículo, sin posibilidad de que puedan haber otros, es decir que se trata de un *numerus clausus*, y por otra parte deja claro que se exigirán de acuerdo con la presente ley, las disposiciones que la desarrollen y las respectivas ordenanzas fiscales, o sea con intervención exclusiva del Estado, puesto que la Disposición Final de la Ley autoriza al Gobierno de la nación para dictar las disposiciones que la desarrollen y de las Corporaciones Locales, sin ningún tipo de intervención por parte de la Comunidad Autónoma, con lo cual se está otorgando una competencia exclusiva al Estado y se impide el ejercicio de las competencias que anteriormente hemos estudiado de las Comunidades Autónomas en materia de imposición municipal, con lo cual se vulnera el orden constitucional y estatutario en tanto en cuanto se otorga una competencia exclusiva a quien no la tiene y se impide el ejercicio de cualquier tipo de competencia a la Comunidad Autónoma.

Los artículos 70.2, 3, 4, 5 y 6 y 71 tratan sobre el procedimiento para la fijación de los valores catastrales. El artículo 73.3 faculta a los Ayuntamientos para elevar los tipos de gravamen en unos porcentajes determinados y el artículo 78.1 otorga la competencia para la elaboración de las ponencias de valores así como la fijación, revisión y modificación de los valores a un órgano de la Administración del Estado que es el Centro de Gestión Catastral y Cooperación Tributaria.

El valor catastral tiene y tendrá cada día mayor importancia pues no solamente sirve de base para el impuesto sobre los bienes inmuebles, sino que en la práctica, sirve de base para otras figuras impositivas no únicamente locales sino incluso estatales. Así, en el impuesto sobre el incremento del valor de los terrenos, en la práctica la mayor parte de los Ayuntamientos hacen coincidir el valor actual con el valor catastral. También en el impuesto sobre la renta de las personas físicas tiene incidencia el valor catastral a efectos de imputar como un ingreso un porcentaje sobre el valor de la vivienda del contribuyente cuando es de propiedad. También en otros impuestos como el de sucesiones y el de transmisiones a la hora de valorar inmuebles tiene una gran importancia el valor catastral. Incluso en casos de expropiación forzosa la Administración y los tribunales toman frecuentemente como punto de referencia el valor catastral, cosa por otra parte lógica pues la Administración no puede tener un criterio valorativo a la hora de pagar y otro a la hora de cobrar. Con todo ello únicamente pretendemos llamar la atención sobre la importancia, más allá de servir simplemente de base de un impuesto, del valor catastral de los inmuebles y por tanto del procedimiento para su fijación.

Pues bien, en los artículos citados se establece un procedimiento para la determinación del valor catastral con total exclusión de la Comunidad Autónoma y es más, de una forma tan pormenorizada que imposibilita cualquier tipo de intervención por parte de la misma. La posibilidad de que los municipios incrementen el tipo viene asimismo establecida de forma detallada y cerrada, sin que quepa ninguna actuación por parte de la Comunidad Autónoma y finalmente la competencia se otorga a un órgano del Estado en colaboración con las entidades loca-

les cerrando también aquí toda posible actuación de las Comunidades Autónomas con competencias en la materia, como es el caso de la Comunidad de Catalunya.

Entendemos que teniendo la Generalidad, como tiene, competencias en materia de haciendas locales, en los términos que se han expresado anteriormente, no se respeta el orden constitucional con una regulación que imposibilite absolutamente cualquier tipo de intervención, sea legislativa, sea ejecutiva o de desarrollo en el procedimiento para la fijación de los valores catastrales y de las cuotas del impuesto sobre bienes inmuebles. El Estado podría perfectamente establecer los criterios básicos, establecer un común denominador, pero de la misma manera que permite un margen de actuación a las Corporaciones Locales a la hora de fijar las cuotas y establece la necesidad de que el Centro de Gestión Catastral y Cooperación Tributaria deba fijar los valores en colaboración con los entes locales, también debería permitirse de algún modo que la Comunidad Autónoma con competencias en la materia, como es el caso de la Generalidad de Cataluña pueda tener cierta intervención en la fijación de los valores catastrales y de las cuotas. Recordemos la Sentencia del Tribunal Constitucional 29/86 en la que se impone la obligación de que los órganos estatales que actúen en materias cuyas competencias afecten a las de las Comunidades Autónomas, sean de composición mixta.

El Estado olvida o ignora la competencia estatutaria y esta necesidad de intervención que el Tribunal Constitucional ha reconocido, y entre los entes locales y el Estado no deja absolutamente ningún resquicio para que la Comunidad Autónoma pueda ejercer su competencia.

Por otra parte, y concretamente respecto al artículo 78.1 la Ley recurrida vulnera el artículo 48.2 EAC que dispone que mediante una ley del Estado se establecerá el sistema de colaboración de los entes locales, la Generalidad y el Estado para la gestión, liquidación, recaudación e inspección de los tributos que se determinen, puesto que en este artículo 78.1 se trata sobre la colaboración exclusivamente entre los entes locales y el Centro de Gestión Catastral y Cooperación Tributaria, con total olvido de la Comunidad Autónoma. Destaquemos que este Centro de Gestión Catastral según la normativa que lo regula (Decreto 1239/85 y OM 24 abril 1986, OM 28 julio 1986 y OM 7 noviembre 1986) es de composición exclusivamente estatal sin ninguna participación de las Comunidades Autónomas.

Los artículos 79 a 92 tratan del impuesto sobre actividades económicas. En el artículo 86.1 se establece que las tarifas del impuesto se aprobarán por Real Decreto Legislativo del Gobierno ajustándose a determinadas bases que se indican y concretamente en la base Quinta se establece que podrán fijarse cuotas provinciales o nacionales. Con ello se ignora la competencia territorial de la Generalidad sobre la materia y se vulnera por tanto el orden constitucional.

Los artículos 88 y 89 otorgan a los Ayuntamientos la posibilidad de incrementar la cuotas mínimas mediante unos coeficientes que se detallan así como mediante una escala de índices atendiendo a la categoría de la calle en que radique el establecimiento fijando unos máximos y mínimos. El artículo 86 establece que las tarifas las fijará el Gobierno y los repetidos artículos 88 y 89 conceden a los Ayuntamientos la facultad de introducir determinadas correcciones, es decir al igual como ocur-

ría, como hemos visto anteriormente, con la fijación de los valores catastrales y las cuotas del impuesto sobre bienes inmuebles entre las competencias del Estado y las de los entes locales no se deja absolutamente ningún resquicio por donde las Comunidades Autónomas con competencias en materia de Haciendas Locales puedan ejercitarla. Damos aquí por reproducido lo dicho anteriormente en relación con los artículos que tratan del valor catastral y del impuesto sobre bienes inmuebles ya que los motivos de impugnación son idénticos.

El artículo 92.3 trata sobre la inspección del impuesto sobre actividades económicas otorgándola a los órganos competentes de la Administración tributaria del Estado sin perjuicio de las fórmulas de colaboración que se establezcan con los Ayuntamientos y, en su caso, con las Diputaciones Provinciales, Cabildos o Consejos Insulares, de acuerdo con los mismos. Es decir se establece la necesidad de la colaboración del Estado con toda clase de entes salvo precisamente las Comunidades Autónomas. Además de repetir una vez más lo expresado anteriormente sobre la posibilidad y necesidad de colaboración con las Comunidades Autónomas con competencia en la materia y tratándose concretamente de la inspección cabe recordar la Sentencia del Tribunal Constitucional 179/85, de 19 de diciembre

«No cabe decir lo mismo, por el contrario, de la inspección financiera que, con carácter permanente, se encomienda a los servicios del citado Ministerio sobre las entidades locales receptoras, pues esta inspección no se limita a comprobar que los presupuestos están nivelados y se cumplen las condiciones establecidas por la Ley impugnada, sino con carácter indefinido. Una inspección de este género solo resulta admisible como parte del sistema de tutela financiera sobre los entes locales que, para los radicados en Cataluña, corresponden, como ya hemos visto, a la competencia de la Generalidad, según el artículo 48.1 EAC. Los extremos a que la inspección financiera de las entidades locales deberá extenderse serán allí los que este precepto determine, pero la realización misma de la inspección como acto de ejecución puede ser llevada a cabo por los correspondientes órganos de la Generalidad.»

No puede argumentarse de contrario que una cosa es la inspección prevista en la Ley sobre Medidas Urgentes de Financiación de las Corporaciones Locales objeto del recurso cuya Sentencia acabamos de citar y otra distinta la de un impuesto municipal. Pues si el impuesto es municipal en todo caso la inspección correspondería al mismo municipio, como le corresponde la liquidación y recaudación, ahora bien si por las razones que sean se encomienda al Estado no puede ser por otro motivo que, como en el caso contemplado en la Sentencia, porque se encuadra dentro de la actividad de tutela financiera de los entes locales y en el caso de Cataluña queda claro, tal como ha proclamado el Tribunal Constitucional, que la tutela financiera de los entes locales catalanes corresponde a la Generalidad. El Estado que tiene las bases puede fijar los criterios conforme a los que debería desarrollarse esta inspección, pero su ejecución debe corresponder a la Generalidad y no a la Administración tributaria del Estado.

El artículo 96 fija las tarifas del impuesto sobre vehículos de tracción mecánica y en su apartado cuatro autoriza a los Ayuntamientos a incrementar las cuotas mediante la aplicación de unos coeficientes que se detallan. Se reproduce aquí una

vez más lo que hemos visto en el caso de los dos anteriores impuestos, es decir que el Estado fija las tarifas y autoriza a los entes locales determinados incrementos dentro de unos coeficientes o máximos que se establecen. Es decir el Estado impide toda posible actuación por parte de la Comunidad Autónoma incluso de desarrollo o ejecutiva. A fin de no incidir en repeticiones damos por reproducidos los argumentos expresados anteriormente. Por los mismos motivos consideramos que vulneran el reparto competencial los artículos 99, 103.3, 104, 108.2, 109.2 y 111, el primero de ellos también sobre el impuesto sobre vehículos de tracción mecánica, los dos siguientes relativos al impuesto sobre construcciones, instalaciones y obras, y los tres últimos referentes al impuesto sobre el incremento de valor de los terrenos de naturaleza urbana.

El Capítulo III del Título II trata sobre las participaciones en tributos del Estado. En su primer artículo que es el 112 se establecen unas fórmulas matemáticas a fin de determinar las cantidades a distribuir. Tal como ya hicimos constar al examinar los títulos competenciales nada hay que objetar a que el Estado fije globalmente las cantidades a distribuir entre los municipios, ahora bien el artículo 115 contiene las fórmulas de distribución por municipios de manera que mediante la aplicación de estos dos artículos se puede concretar al céntimo la cantidad que corresponde a cada municipio, con lo cual, en el caso de Cataluña, la Generalidad queda totalmente excluida de cualquier posibilidad de intervención en el reparto intracomunitario. Al examinar al inicio de este escrito en Alegación II con detalle el artículo 48 del Estatuto de Autonomía vimos ya con detenimiento la inconstitucionalidad de esta exclusión, por lo que baste ahora simplemente indicar que por aplicación de aquellos argumentos entendemos no ajustado al orden constitucional el artículo 115. Por los mismos motivos también es inconstitucional el 116, ya que establece la posibilidad de una asignación complementaria en determinados casos, es decir se trata del mismo tema y excluye igualmente cualquier participación autonómica.

El artículo 119 trata de la prestación personal y en su apartado tercero regula la posibilidad de que ésta sea redimida a metálico. Llama la atención que en las postrimerías del siglo XX el legislador siga contemplando aun esta figura totalmente anticuada y su posibilidad de ser redimida a metálico, transcribiendo prácticamente un precepto de la antigua Ley de Régimen Local que traía causa de otros tiempos anteriores, pero si impugnamos este precepto no es porque sea arcaico sino porque entendemos que vulnera los artículos 14 y 31.1 de la Constitución en tanto en cuanto atenta contra el principio de igualdad ya que únicamente pueden redimir la prestación los vecinos con capacidad económica. Por las mismas razones consideramos inconstitucional el artículo 120.2. Consideramos estas figuras desfasadas e incluso trasnochadas pero si se establece una obligación deben serlo para todos por igual. Se trata de una figura en cierto modo similar, salvando las distancias, al servicio militar. A principios de siglo era posible evitar el servicio militar o reducirlo mediante el pago de una cantidad, cosa que hoy en día nos parece totalmente inaceptable, sin embargo en esta Ley se contiene una figura similar si se admite que las prestaciones personales y de transporte puedan redimirse a metálico.

El Título III está dedicado a los recursos de las provincias y

concretamente el artículo 124 a los recargos estableciendo en su apartado cuarto que el importe de la recaudación del recargo provincial se entregará a las respectivas Diputaciones en la forma que reglamentariamente se determine. No olvidemos que la Disposición Final de la Ley 39/88 autoriza al Gobierno de la nación para dictar las disposiciones de desarrollo y aplicación de la Ley, es decir que cuando la Ley dice en la forma que reglamentariamente se determine, mientras no indique expresamente lo contrario está diciendo que quien lo determinará reglamentariamente será el Gobierno de la nación. Podemos considerar equiparables los recargos a las participaciones en tributos estatales, equiparación que ha efectuado también el Tribunal Constitucional en la Sentencia 179/85, de 19 de diciembre :

«Por otro lado, con el término recargos se designan en la legislación elementos de la deuda tributaria de muy diversa naturaleza (así por ejemplo artículo 58 de la Ley General Tributaria) sin que pueda excluirse el que, al menos en ciertos supuestos, los recargos establecidos en favor de un ente distinto del acreedor principal puedan asimilarse a participaciones en los ingresos de este último. Así lo ha podido entender incluso el constituyente, al haber calificado implícitamente en el artículo 157.1.a) CE (referente a los recursos de las Comunidades Autónomas) los recargos sobre impuestos estatales como participaciones en los ingresos del Estado.»

Por tanto por las mismas razones expuestas al tratar de las participaciones de los municipios en los impuestos del Estado, entendemos que no puede quedar totalmente excluida la Generalidad en la fijación y ejecución de las reglas del reparto de los recargos en favor de las Diputaciones Provinciales de Cataluña.

El artículo 126 establece que el importe de las participaciones de las provincias en los tributos del Estado se distribuirá conforme se establezca por las leyes de presupuestos generales del Estado sobre la base de los criterios que a continuación indica. Aquí tenemos un ejemplo claro de lo que es básico y de los que es competencia de ejecución dentro de las bases. El Estado fija unos criterios (superficie, número de habitantes, renta per cápita, etc.) ahora bien la fijación concreta de las fórmulas que atendiendo a estos principios debe dar la cantidad exacta a percibir por cada receptor no figura en estos criterios, que son las bases, sino que se deja para que lo desarrolle y ejecute quien tiene competencia para hacerlo dentro de esas bases. Pero lo que ocurre es que la ejecución en lugar de atribuirse a las Comunidades Autónomas, en los casos en que tenga competencia (como es el caso de Cataluña), se atribuye al propio Estado mediante las leyes generales de presupuestos, con lo cual se vulnera el reparto competencial establecido por la Constitución y el Estatuto de Autonomía de Cataluña.

El artículo 127 es mimético, respecto a las provincias, al 116 respecto a los municipios, y por las mismas causas entendemos asimismo que incurre en inconstitucionalidad.

El artículo 130.2 contempla la posibilidad de asunción por parte de las Diputaciones de la recaudación de determinados impuestos municipales cuando entendemos que es a la Generalidad a quien corresponde, en el caso de las Diputaciones catalanas, reasignar competencias respetando únicamente el núcleo esencial de las potestades provinciales, por lo que en

tanto se ignora esta competencia incurre dicho artículo en inconstitucionalidad.

El Capítulo I del Título IV regula los recursos de las entidades supramunicipales y el artículo 133.2 prescribe que el régimen financiero de estas entidades no alterará el propio de los Ayuntamientos que las integren.

El artículo 5 EAC dispone que la Generalidad estructurará su organización territorial en municipios y comarcas, pudiendo también crear demarcaciones supracomarcas. En uso de esa competencia mediante Ley 6/1987, de 4 de abril, se crearon las comarcas.

Las comarcas son unos entes públicos de nueva aparición, por tanto sus funciones y sus competencias forzosamente antes de su creación debían ser desempeñadas por otros entes. En primer lugar y especialmente los Ayuntamientos y las Diputaciones Provinciales. Por lo que obviamente la creación de comarcas debe repercutir en la vida de los municipios y de las Diputaciones Provinciales, como de hecho así ha sido en Cataluña. Tanto las Diputaciones, como las comarcas, como los municipios, son entes públicos al servicio del interés general y aunque se les puedan asignar funciones de colaboración que no resten competencias a los otros entes, necesariamente deberán tener además algunas competencias antes atribuidas a Diputaciones o municipios.

La competencia de la Generalidad para redistribuir las funciones que corresponden a los entes locales, respetando por supuesto las competencias básicas y la autonomía municipal, es clara y ha sido reconocida de forma inequívoca por el Tribunal Constitucional en Sentencia de 28 de julio de 1981 :

«Es claro que estas agrupaciones cuya autonomía no aparece constitucionalmente garantizada, pero que tienen una clara vocación autonómica correctamente confirmada en el Estatuto de Cataluña (artículo 5.3) podrán asumir el desempeño de funciones que antes correspondían a los propios municipios o actuar como divisiones territoriales de la Comunidad Autónoma para el ejercicio descentralizado de las potestades propias de ésta, pero también el ejercicio de competencias que eran anteriormente competencias provinciales, con lo que por esta vía puede producirse igualmente una cierta reducción en el contenido propio de la autonomía provincial. Es obvio, en definitiva, que la aparición de nuevas entidades territoriales ha de tener una profunda repercusión sobre la delimitación de cual sea el interés propio de las hasta ahora existentes y en consecuencia sobre su ámbito competencial.»

No puede haber una redistribución de funciones si no viene acompañada de una redistribución de recursos, pues de lo contrario unos quedarían con ingresos excesivos y otros nacerían deficitarios. El principio de suficiencia financiera se encuentra recogido en el artículo 142 de la Constitución y nótese que en su redacción no habla de Ayuntamientos sino de corporaciones, es decir que alcanza también a las corporaciones comarcas. Si admitimos por tanto que algunas funciones que antes tenían los Ayuntamientos o las Diputaciones pasen ahora a las comarcas tenemos también que admitir que los regímenes financieros de Ayuntamientos y Diputaciones pueden y deben verse afectados, para, en méritos del principio de suficiencia financiera, financiar esas funciones, que obviamente tendrán un coste, que antes ejercían municipios y Diputaciones y ahora ejercen las comarcas.

La Ley que nos ocupa ignora lo que acabamos de exponer y parte de la base de que si se crean comarcas, éstas son unos entes que en nada pueden afectar a los Ayuntamientos y Diputaciones y por tanto su régimen financiero no puede afectar al de éstos. Pero al no ser ello así, tal como ya ha reconocido el Tribunal Constitucional, el artículo 133.2 entendemos que vulnera por un lado el artículo 142 CE y por otro las competencias de la Generalidad en materia de régimen local en general y Haciendas Locales en especial.

El artículo 134.2 se ocupa de los recursos de las áreas metropolitanas, disponiendo que las Comunidades Autónomas determinarán sus recursos entre los enumerados en el apartado a) del artículo 134 y en el 133. No deja de ser curioso que en favor de las entidades metropolitanas, cuya creación es voluntaria, a diferencia de las comarcas cuya existencia está prevista en el artículo 5.1 EAC, se crea un ingreso específico como es el recargo sobre el impuesto de bienes inmuebles, cosa que no ocurre con las comarcas. Sin embargo entendemos que no es suficiente y en especial no es ajustado a derecho el que se excluya cualquier otro ingreso que pueda afectar a los Ayuntamientos que la forman.

Las áreas metropolitanas son agrupaciones de municipios creadas para la prestación conjunta de obras y servicios municipales, su creación por tanto obedece a motivos de necesidad de gestión unitaria en caso de aglomeraciones urbanas repartidas entre varios municipios y no hay que olvidar por tanto que la competencia originaria de estas obras o servicios es municipal y si se efectúa a través del área metropolitana son en principio los municipios quienes deben sostenerla mediante un sistema de participación en ingresos o de aportaciones municipales. Todo ello está vedado por la ley impidiendo por tanto a la Generalidad actuar sobre esta materia en ejercicio de sus competencias sobre régimen local.

Por lo expuesto y en base a los mismo preceptos constitucionales y estatutarios invocados respecto de las comarcas sostenemos la inconstitucionalidad de este artículo 134.2.

El artículo 136.1 trata específicamente de las comarcas prohibiéndoles exigir ninguno de los impuestos y recargos regulados por esta Ley ni percibir participaciones en los tributos del Estado. Damos por reproducido lo expuesto al tratar del artículo 133.2, insistiendo en el trato realmente discriminatorio que esta Ley otorga a las comarcas.

El Título VI de la Ley denominado Presupuesto y Gasto Público regula el contenido, la aprobación, la ejecución y liquidación del presupuesto. La filosofía que inspira este Título es la de aplicar a las corporaciones locales los principios de la Ley General Presupuestaria de forma que los presupuestos del Estado y de las corporaciones locales estén regulados por una normativa inspirada en los mismos principios variando únicamente lo necesario para adaptarse a las peculiaridades de las corporaciones locales. La Exposición de Motivos así lo proclama cuando dice «la Ley tiende a acercar el mismo (el régimen presupuestario contable) al máximo posible, a los preceptos de la Ley General Presupuestaria de la que, salvo contados casos las Haciendas Locales estaban al margen.»

Nada cabría objetar si realmente ello fuese así, es decir que se pretendiese que el régimen presupuestario y contable de las corporaciones locales se inspire en los mismos principios que la Ley General Presupuestaria. No cabe duda de que el Estado,

en uso de sus competencias sobre las bases del régimen local puede hacerlo y entendemos además que ello es útil, pero una cosa es seguir los mismos principios y otra es transcribir literalmente los preceptos de la Ley General Presupuestaria como ocurre con numerosos artículos en los que la presente Ley reproduce con puntos y comas artículos de la Ley General Presupuestaria. Así por ejemplo el artículo 143 es una transcripción del artículo 48 de la LGP sustituyendo la palabra «Estado» por «entidades locales». Este artículo proclama un principio general y por tanto podría parecer lógico que fuese una reproducción literal, pero otros artículos que regulan con detalle procedimientos de ejecución y que ya no pueden ser considerados básicos son igualmente una reproducción como por ejemplo el 158 que es una transcripción del 64 LGP, incluso algunos preceptos de la Ley son transcripción de disposiciones estatales con rango inferior a Ley. El Tribunal Constitucional ha proclamado que las bases pueden estar comprendidas incluso en órdenes ministeriales, dado su carácter de material y no de formal, pero no cuestionamos el que se transcriba una orden ministerial sino el que se transcriba una norma, sea del rango que sea, que es meramente una norma de ejecución y desarrollo que regula detalles de procedimiento. Así por ejemplo las fases que comprende la ejecución del presupuesto contenidas en el artículo 165, y que son copia de las del Estado, no se encuentran en la Ley General Presupuestaria sino en diversas normas de inferior rango que la desarrollan.

Insistimos una vez más en la delimitación efectuada por el Tribunal Constitucional entre lo que es básico y lo que no, de la que nos hemos ocupado ya ampliamente en la Alegación II y examinemos aquí simplemente los preceptos impugnados a fin de comprobar si puede tratarse de normas básicas, tal como las entiende la jurisprudencia del Tribunal Constitucional, o si son normas de desarrollo y ejecución cuya competencia en el caso de Cataluña corresponde a la Generalidad.

El artículo 147 trata de los anexos que deben unirse al presupuesto general. Entendemos que lo que puede ser básico es la estructura general, y el contenido del presupuesto propiamente dicho, pero los anexos por definición nunca pueden ser básicos, como mucho podría considerarse básico el indicar que determinados planes y programas deberán detallarse en anexos, pero regular casuísticamente estos anexos relacionándolos pormenorizadamente, estableciendo exactamente cuales y como deben ser, es entrar en el campo de la normativa de desarrollo y ejecución de normas básicas cuya competencia no corresponde al Estado sino a la Generalidad.

El artículo 148 trata sobre la estructura de los presupuestos. Después de establecer que el Ministerio de Economía y Hacienda fijará con carácter general la estructura de los presupuestos de las entidades locales, lo cual parece correcto por considerarlo básico, a continuación comienza una detalladísima regulación de esta estructura que realmente deja poco por concretar incluso al Ministerio de Economía y Hacienda. Esta prolija regulación es una mezcla de preceptos estatales de diverso rango y de normas contenidas en la última Ley de Presupuestos Generales del Estado. En los últimos párrafos de este artículo se establecen una serie de medidas sobre control contable que entendemos que asimismo, además de exceder de lo que puede considerarse básico, inciden en las competencias de

tutela financiera que corresponden a la Generalidad de Cataluña.

Los artículos 149 y 150 regulan la formación y tramitación del presupuesto hasta su aprobación, e igualmente lo hacen con tal grado de detalle indicando incluso con precisión qué documentos en concreto integran el presupuesto que realmente estos artículos son más propios de una disposición reglamentaria que de una ley y menos aun por supuesto de un precepto básico.

El artículo 158 contemplan las modificaciones de crédito. Ya hemos dicho anteriormente que este artículo reproduce el artículo 64 LGP. Nos parece correcto el apartado primero que establece el principio de que cuando deba realizarse algún gasto que no tenga consignación y no pueda demorarse hasta el ejercicio siguiente, se incoe un expediente de modificación de créditos, pero los apartados 2 y 3 inciden ya en el desarrollo de este principio y regulan con detalle la tramitación del expediente estableciendo incluso qué informes deben constar en el mismo, con lo cual una vez más se invaden las competencias de ejecución y desarrollo de la Comunidad Autónoma.

Los artículos 166, 167, 168 y 171, entran dentro de lo que entendemos que es un tema de organización interna pues establecen por ejemplo la atribución de competencias para reconocimiento y liquidación de obligaciones, regulan la posibilidad de crear una unidad de ordenación de pagos y entran a regular con detalle la expedición y justificación de las órdenes de pago y otras cuestiones meramente de organización interna que entendemos incluso podrían vulnerar el principio de autonomía local contemplado en la Constitución. Una vez más el legislador estatal extiende las bases más allá de los límites que el Tribunal Constitucional ha fijado e ignora e impide toda actuación de la Comunidad Autónoma sobre la materia.

Disposición Adicional Cuarta.2. En esta Disposición se otorga como competencia exclusiva del Estado la formación, conservación, renovación, revisión y demás funciones inherentes a los catastros inmobiliarios. Ya hemos tratado de este tema con ocasión de examinar los artículos relativos al impuesto sobre bienes inmuebles. Aquí en esta Disposición Adicional se recalca de nuevo esta atribución exclusiva al Estado en todas las operaciones referentes a la formación y modificación del catastro inmobiliario con total exclusión de la Comunidad Autónoma en forma entendemos que inconstitucional. Además se insiste nuevamente en que el centro de gestión catastral y cooperación tributaria podrá actuar a través de convenio con Ayuntamientos, Diputaciones Provinciales, Cabildos o Consejos Insulares, es decir con todo el mundo menos con la Comunidad Autónoma, con lo cual además de las competencias que ésta tenga sobre régimen local se vulnera el mandato estatutario del artículo 48.2 EAC y entendemos que también las competencias en materia de tutela financiera contenidas en el primer apartado del mismo artículo.

Disposición Adicional Quinta. En sus apartados 2 y 5 proclama la obligatoriedad de que la Comunidad Autónoma que ejerza la potestad de establecer y exigir un impuesto sobre la materia imponible grabada por el impuesto sobre vehículos de tracción mecánica, deberá establecer compensaciones en favor de los municipios mediante una serie de fórmulas que a continuación se relacionan. Naturalmente que si la Comunidad Autónoma establece este impuesto debe tener presente la divi-

sión territorial, lo cual comporta una redistribución adecuada de recursos, pero en la forma que vienen redactados estos apartados, especialmente el núm. 2, se condiciona excesivamente la competencia de la Comunidad, estableciendo una vez más hasta el mínimo detalle lo que se puede y lo que no se puede hacer, con lo que una vez más el Estado se extralimita en las bases a las que dota de tal grado de desarrollo que deja vacía la correlativa competencia autonómica.

Disposición Adicional Undécima. En esta Disposición se fijan las cantidades de la financiación inicial definitiva de las provincias por su participación en los tributos del Estado. Esta Disposición entronca con la regulación comprendida en el artículo 126 de esta Ley en especial y en general con el Capítulo destinado a dichas participaciones. Habiendo impugnado aquellos artículos y siendo esta Disposición complementaria de aquellos, es objeto de impugnación por los mismos argumentos anteriormente esgrimidos.

Disposición Adicional Decimotercera. Se refiere a los municipios que venían integrando las áreas municipales de Madrid y Barcelona y establece que seguirán percibiendo con cargo a la participación global de los municipios en los tributos del Estado la dotación compensatoria prevista en el artículo 113.2.c) de la Ley 33/87, de 23 de diciembre, de Presupuestos Generales del Estado para 1988. Respecto a la antigua área metropolitana de Barcelona, parece como si el legislador estatal ignorase que la Generalidad, en uso de sus competencias, reconocidas por el Tribunal Constitucional en Sentencia de 19 de diciembre de 1985, ha suprimido la entidad municipal metropolitana de Barcelona. Las funciones y servicios que ejercía han sido redistribuidos entre los municipios que la componían y entre dos nuevas entidades locales creadas, la Entidad Metropolitana del Transporte y la Entidad Metropolitana de los Servicios Hidráulicos y de Tratamiento de Residuos, cuyos municipios que la componen no son exactamente los mismos que componían la extinta entidad municipal metropolitana. Naturalmente quien crea estas entidades supramunicipales es quien distribuye sus funciones y quien debería también distribuir las participaciones en uso de las competencias sobre régimen local y en cumplimiento del principio constitucional de suficiencia financiera, por ello entendemos que vulnera el orden constitucional la presente Disposición Adicional.

Disposición Adicional Decimocuarta. Otorga esta Disposición la facultad al Estado de retener cantidades cuyo pago se ordene con cargo a las participaciones de los municipios en los tributos del Estado para compensar deudas firmes contraídas con él, sus organismos autónomos, la Seguridad Social o la Mutualidad Nacional de Previsión de la Administración local. Si como hemos sostenido anteriormente, estas participaciones, en el caso de los municipios catalanes, deberían librarse globalmente a la Generalidad para que pueda redistribuirlas, en todo caso las retenciones deberían efectuarse sobre las cantidades libradas globalmente y dejar que sea la Generalidad quien tome las medidas oportunas concretas con los municipios deudores.

Disposición Transitoria Undécima. Según esta Disposición durante los dos primeros años de aplicación de los impuestos sobre bienes inmuebles y sobre actividades económicas las competencias atribuidas a los Ayuntamientos por los artículos 78 y 92 podrán ser ejercidas por la Administración tributaria del Estado. Una vez más el legislador estatal ignora las competen-

cias que sobre régimen local puedan tener algunas Comunidades Autónomas y se atribuye con carácter exclusivo no solo la regulación sino también la ejecución, no dejando ningún resquicio entre las competencias estatales y las municipales para que la Comunidad Autónoma pueda ejercer las suyas. En esta Disposición se aprecia claramente esta atribución exclusiva de competencia pues incluso para el caso de que los Ayuntamientos no puedan ejercer sus competencias en relación con estos dos impuestos los sustituye con carácter exclusivo por la Administración tributaria del Estado. Por los motivos expuestos y por los aducidos al tratar de los artículos 78 y 92, entendemos que esta Disposición Transitoria no se ajusta al orden constitucional.

Disposición Final Primera. Mediante esta Disposición se autoriza al Gobierno de la nación para dictar cuantas Disposiciones sean necesarias para el desarrollo y aplicación de la presente Ley. Aunque no hace expresa referencia a que esta autorización sea con carácter de exclusiva, ello parece desprenderse del contexto de toda la Ley pues como hemos visto, sistemáticamente ignora las competencias que algunas Comunidades Autónomas tienen sobre régimen local y en numerosas ocasiones el articulado de la Ley otorga al Estado la ejecución y el desarrollo de la normativa, por lo que parece dar a entender en congruencia con la filosofía que inspira esta Ley, que la Disposición final está contemplando con carácter de exclusividad la facultad del Gobierno de la nación para efectuar el desarrollo de la Ley, lo cual contraviene claramente las competencias de la Generalidad de Cataluña que como hemos tenido ocasión de estudiar a lo largo de este escrito y en especial en su primera parte al examinar las competencias estatales y autonómicas en materia de régimen local, además de tener competencias nor-

mativas dentro de las bases que establezca el Estado, tiene sin lugar a dudas competencias de ejecución y desarrollo de la legislación estatal.

Por todo lo expuesto, al Tribunal Constitucional, atentamente

SUPLICO :

Que teniendo este escrito por presentado, con los documentos adjuntos, se sirva admitirlo, y en sus méritos tener por interpuesto en tiempo y forma en la representación ostentada recurso de inconstitucionalidad contra los artículos 1, 39.1, 57, 60, 70.2.3.4.5 y 6, 71, 73.2, 78.1, 86.1.5.a), 88, 89, 92.3, 96.4, 99, 103.3, 104, 108.2, 109.2, 111, 115, 116, 119.3, 120.2, 124.4, 126, 127, 130.2, 133.2, 134.2, 136.1, 147, 149, 150, 158.2 y 3, 166, 167, 168, 171 y las Disposiciones Adicionales Cuarta.2, Quinta, Undécima, Decimotercera, Decimocuarta, Disposición Transitoria Undécima y Disposición Final Primera de la Ley 39/88, de 28 de diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales, por formuladas las presentes alegaciones, y previos los trámites pertinentes, dictar en su día sentencia por la que se declare la inconstitucionalidad y por ende nulidad de dichos artículos, por ser contrarios al ordenamiento constitucional y en especial al Estatuto de Autonomía de Cataluña o subsidiariamente, se declare que dichos artículos no son de aplicación a Cataluña.

Palacio del Parlamento, 28 de marzo de 1989

Josep M. Portabella

4. INFORMACIÓ

I. Sr. Esteve Orriols i Sendra.
I. Sr. Enric Renau i Folch.

Palau del Parlament, 14 de març de 1989

4.40. Acords, resolucions i comunicacions dels òrgans de la Cambra

Antoni Subirà i Claus
Portaveu del G. p. de Convergència i Unió

**REBUIG DE LA SOL·LICITUD DE
COMPAREIXENÇA DEL SÍNDIC
DE GREUGES**

COMISSIÓ DEL SÍNDIC DE GREUGES

La Comissió del Síndic de Greuges, en sessió tinguda el dia 10 de març de 1989, ha rebutjat la sol·licitud de compareixença del Síndic de Greuges, H. Sr. Frederic Rahola, per tal d'informar de la situació a les presons, dels recents brots de racisme a Catalunya i de l'execució de la sentència d'Estrasburg referent als senyors Barberà, Messegué i Jabardo, presentada pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 3949).

Palau del Parlament, 10 de març de 1989

El Secretari en funcions
Paül González i Castells

El President de la Comissió
Jaume Nualart i Serrats

4.60. Règim interior

**CONVOCATÒRIA D'UN CONTRACTE
DE TREBALL EN PRÀCTIQUES AL
SERVEI DE DOCUMENTACIÓ, BIBLIOTECA
I ARXIU DEL PARLAMENT**

NOMENAMENT DEL TRIBUNAL

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 29 de març de 1989, d'acord amb la base vuitena de la convocatòria d'un contracte de treball en pràctiques al Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu del Parlament (BOPC, 46, 3049), ha acordat de nomenar l'Excm. Sr. Antoni Dalmau, Vice-president Segon, la senyora Assumpta Rodon i Valls, proposada per l'Associació d'Arxivers de Catalunya, i la senyora Vinyet Panyella, Cap de Documentació, Biblioteca i Arxiu del Parlament, per a formar el tribunal qualificador de la dita convocatòria.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989

Ismael E. Pitarch
Oficial Major

4.45. Composició dels òrgans de la Cambra

**ADSCRIPCIÓ DE DIPUTATS DEL GRUP
PARLAMENTARI DE CONVERGÈNCIA
I UNIÓ A LA COMISSIÓ D'ESTUDI
SOBRE LA PROBLEMÀTICA DE LA SIDA**

(Reg. 4721 / Mesa del 29.03.89)

A LA MESA DEL PARLAMENT

Antoni Subirà i Claus, en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, en relació a la Constitució de la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA i de conformitat amb el que disposa l'article 36 del Reglament del Parlament, comunica als efectes oportuns que els membres d'aquesta Comissió pel nostre Grup parlamentari són els diputats :

I. Sra. M. Gràcia Bosch i Agustí.
I. Sr. Jaume Padrós i Selma.

**EXCEDÈNCIA VOLUNTÀRIA D'UNA
FUNCIONÀRIA DEL PARLAMENT**

OFICIALIA MAJOR

La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 29 de març de 1989, d'acord amb l'article 38 dels Estatuts del Règim i el Govern Interiors (text refós del 28 de març de 1989), i a sol·licitud de la senyora Immaculada Losada i de Torre (Reg. 4836), ha acordat de concedir-li l'excedència voluntària, per raons particulars, de la seva plaça de secretària-transcriptora, amb efectes del dia 1 d'abril de 1989.

Palau del Parlament, 29 de març de 1989

Ismael E. Pitarch
Oficial Major

4.67. Comunicacions dels grups parlamentaris**DENOMINACIÓ DEL GRUP PARLAMENTARI POPULAR**

(Reg. 4819 / Mesa del 29.03.89)

ALA MESA DEL PARLAMENT

Els diputats sotasignats integrants del Grup parlamentari d'Aliança Popular us fan avinent a tots els efectes que des d'avui mateix el nostre Grup es denominarà Grup parlamentari Popular.

Palau del Parlament, 16 de març de 1989

Jordi Fernández i Díaz, Aleix Vidal-Quadras i Roca, Josep Curto i Casadó, Víctor Colomé i Farré, Manuel F. Bauzá i Gómez i M. Dolors Montserrat i Culleré

4.55. Activitat parlamentària**4.55.10. Relació de documents entrats a la Cambra**

Reg. ent. núm.	Data	Concepte
4663	10-3	Resposta a la pregunta formulada per les Diputades I. Sres. M. Teresa Utgés, Pilar Ferran, Dolors Torrent i Ilma. Sra. Rosa Martí i Conill, i els Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Domènech, Xavier Soto, Excm. Sr. Felip Lorda i Ilm. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 3658), sobre les empreses i les institucions afectades pel rebuig de la contractació de campanyes publicitàries; tramesa pel Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.
4664	10-3	Resposta a la pregunta formulada per les Diputades I. Sres. M. Teresa Utgés, Pilar Ferran, Dolors Torrent i Ilma. Sra. Rosa Martí i Conill, i els Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Domènech, Xavier Soto, Excm. Sr. Felip Lorda i Ilm. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 3659), sobre el pressupost amb què es crearà l'escola d'àudio-visuals; tramesa pel Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.
4665	10-3	Resposta a la pregunta formulada per les Diputades I. Sres. M. Teresa Utgés, Pilar Ferran, Dolors Torrent i Ilma. Sra. Rosa Martí i Conill, i els Diputats I. Srs. Xavier Guitart i Domènech, Xavier Soto, Excm. Sr. Felip Lorda i Ilm. Sr. Daniel Terradellas, del G. Socialista (Reg. 3660), sobre els danys
		a les instal·lacions de TV-3 causats pels aiguats del novembre; tramesa pel Director General de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió.
4666	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3746), sobre la Disposició Addicional Catorzena del Pressupost per al 1988; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4667	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3747), sobre les operacions de crèdit fetes d'acord amb l'article 16.1; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4668	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3748), sobre l'endeutament de tresoreria al llarg del 1988; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4669	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3749), sobre les operacions fetes d'acord amb l'article 16.2; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4670	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3750), sobre l'ampliació de plantilla d'acord amb l'article 10.1 del Pressupost per al 1988; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4671	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Martí Carnicer, del G. Socialista (Reg. 3751), sobre les incorporacions fetes d'acord amb l'article 5.e) del Pressupost per al 1988; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.
4672	10-3	Resposta a la pregunta formulada per la Diputada I. Sra. Rosa Fabián, del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 3866), sobre la protecció sanitària als beneficiaris de pensions assistencials de la Generalitat de Catalunya; tramesa per l'H. Sr. Conseller de Benestar Social.
4673	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Joan Oliart, del G. Socialista (Reg. 3766), sobre les caravanes comprades o llogades per a donar estatge als ciutadans de raça gitana del campament de Ripollet; tramesa per l'H. Sr. Conseller de Benestar Social.
4674	10-3	Assignació dels Diputats per les Comissions de Seguiment Catalunya-CEE i d'Estudi de la Problemàtica de la SIDA, pel G. Mixt.
4677	10-3	Escrit adreçat a l'Oficial Major pels Llettrats Sra. Esther Andreu i Srs. Joan Vintó Francesc Pau i Carles Alfonso.
4678	10-3	Escrit adreçat a la Mesa pels Llettrats Sra. Esther Andreu i Srs. Joan Vintó Francesc Pau i Carles Alfonso, adjuntant l'escrit (Reg. 4677).
4679	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre la construcció de la presó de Brians a Sant Esteve Ses Rovires, formulada pel Diputat I. Sr. Javier Latorre, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.
4680	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre la moció de cen-

Reg. ent. núm.	Data	Concepte	Reg. ent. núm.	Data	Concepte
		sura a l'alcalde de Fuliola, formulada pel Diputat I. Sr. Javier Latorre, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.			talunya (Reg. 3832), sobre l'homologació dels treballadors de l'ensenyament no universitari amb els funcionaris de la Generalitat; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4681	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre el possible enderrocament de les restes de muralles medievals de Sabadell, formulada pel Diputat I. Sr. Juan Martín Toribio, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.	4694	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Joan Roma, del G. Socialista (Reg. 3764), sobre les previsions de supressió d'aules a la Catalunya central; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament.
4682	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre la contaminació dels torrents de Sant Quirze del Vallès, formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.	4695	13-3	Retirada de les preguntes sobre la construcció del nou hospital comarcal del Pallars Jussà i el Pallars Sobirà (Reg. 4013) i sobre la representació municipal en el patronat del Sant Hospital de Tremp (Reg. 4012), a respondre oralment en el Ple, presentada pel Diputat I. Sr. Daniel Font i per la Diputada I. Sra. M. Teresa Utgés, del G. Socialista.
4683	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre l'atenció psiquiàtrica pública a Barcelona i província, formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.	4696	13-3	Sol·licitud de trasllat de la Interpel·lació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política regional a l'Assemblea Regional Europea, (Reg. 2540), a la propera sessió Plenària, presentada pel Diputat I. Sr. Rafel Ribó del G. d'Iniciativa per Catalunya.
4684	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Víctor Gimeno, del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 3864), sobre el finançament de les residències d'avis no assistides; tramesa per l'H. Sr. Conseller de Benestar Social.	4697	13-3	Sol·licitud de trasllat de la Interpel·lació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries (Reg.3229) a la propera sessió Plenària presentada per el Diputat I. Sr. Víctor Gimeno del G. d'Iniciativa per Catalunya.
4685	10-3	Pregunta al Consell Executiu sobre la no assistència a un malalt afectat de la SIDA, formulada pel Diputat I. Sr. Juan Martín Toribio, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.	4698	13-3	Designació del Diputat a la Ponència sobre el Projecte de Llei de Creació d'Iniciatives per a la Reinserció pel G. p. d'Iniciativa per Catalunya.
4686	10-3	Escrit transmeten la resposta a la pregunta (Reg. 3758), del secretari general d'Economia.	4699	13-3	Pregunta al Consell Executiu sobre la reconstrucció de l'escullera de Roses, formulada pel Diputat I. Sr. Juan Martín Toribio, del G. Mixt, per tal que sigui resposta per escrit.
4687	10-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Joan Roma, del G. Socialista (Reg. 3758), sobre el mapa comarcal segons l'Institut Català del Crèdit Agrari; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Economia i Finances.	4700	13-3	Sol·licitud adreçada a la Mesa del Parlament presentada pel G. p. de Convergència i Unió de pròrroga del termini de presentació d'esmenes a la Proposició no de Llei sobre un Homenatge Nacional a la Catalunya de l'Exili.
4688	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Juan Martín Toribio, del G. Mixt (Reg. 3813), sobre l'ús d'hormones en l'engreix del bestiar boví; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	4701	13-3	Esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua, presentades pel G. Mixt.
4689	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Víctor Gimeno, del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 3865), sobre els usos de les cases forestals dependents de la Direcció General de Política Forestal; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	4702	13-3	Esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la Política General en el Debat Interpartidista i l'Us dels Mitjans de Comunicació, presentada pel G. Mixt.
4690	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Víctor Gimeno, del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (Reg. 3789), sobre el Servei d'Extensió Agrària; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.	4703	13-3	Esmenes a la Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Transport de Mercaderies per Carretera, presentada pel G. Mixt.
4691	13-3	Resposta a la sol·licitud d'informació (Reg.4306) pel Conseller de Política Territorial.	4704	14-3	Substitució del Diputat del G. p. Popular a la Comissió de Seguiment Catalunya-CEE.
4692	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Magí Cadevall, del G. Socialista (Reg. 3798), sobre la formació del professorat i la millora de la qualitat de l'ensenyament; tramesa per l'H. Sr. Conseller d'Ensenyament	4705	14-3	Instància en pràctiques del Servei de Documentació, Biblioteca i Arxiu presentada pel Sr. Pedro Llinàs Almadana.
4693	13-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Ignasi Riera i Gassiot, del G. p. d'Iniciativa per Ca-	4706	14-3	Instància en pràctiques del Servei de Documentació i Arxiu presentada per la Sra. Maria del Carmen Barroño Fernandez.
			4707	14-3	Carta adreçada al cordinador del Sistema Informàtic

Reg. ent. núm.	Data	Concepte
		escrita per el Cap de Departament d'Anàlisi Informàtic SENAT.
4708	14-3	Esmena a la Proposició no de Llei sobre l'Etiquetatge de Piles, presentada pel G. p. de Convergència i Unió.
4709	14-3	Sol·licitud de permís amb sou per assistir a un Congrés presentada pel Sr. Francesc Pau i Vall.
4710	14-3	Testimoniatge notarial presentat per l'I. Sr. Ramon Camp i Batalla.
4718	14-3	Resposta a la pregunta formulada pel Diputat I. Sr. Antoni Fernández i Teixidó, del G. Mixt (Reg. 3873), sobre el Pla de Seguretat de les empreses químiques de Tarragona; tramesa per l'H. Sr. Conseller de Governació.
4720	14-3	Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques sobre el Projecte de Regeneració de les platges del tram Premià de Mar-Mataró, formulada pel Diputat I. Sr. Josep Sánchez i Llibre, del G. p. de Convergència i Unió, per tal que sigui resposta per escrit.
4721	14-3	Adscripció dels Diputats a la Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA, pel G. p. de Convergència i Unió.
4722	15-3	Esmena sobre sell Executiu sobre el cànon de sanejament a la comarca del Solsonès, formulada pel Diputat I. Sr. Joan Roma, del G. Socialista, per tal que sigui resposta per escrit.

**DECRET 41/1989, DEL 17 DE MARÇ,
DE DELEGACIÓ DE FUNCIONS EXECUTIVES
DEL PRESIDENT DE LA GENERALITAT
DE CATALUNYA EN EL CONSELLER DE
JUSTÍCIA, DES DEL DIA 19 FINS
AL 26 DE MARÇ DE 1989**

Atesos l'article 36.3 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 64 de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya;
Atès que haig d'absentar-me de Catalunya des del dia 19 fins al 26 de març d'enguany, ambdós inclosos,

DECRETO :

Article únic

Delegar en el Conseller de Justícia, Honorable senyor Agustí M. Bassols i Parés, les funcions executives que com a President de la Generalitat em corresponen des del dia 19 fins al 26 de març d'enguany, ambdós inclosos, i mentre no em re-integri a Catalunya.

Barcelona, 17 de març de 1989

Jordi Pujol i Soley
President de la Generalitat de Catalunya

4.70. Comunicacions del Govern

**DELEGACIÓ DE FUNCIONS EXECUTIVES
DEL M. H. SR. PRESIDENT DE
LA GENERALITAT**

(Reg. 4876 / Mesa del 29.03.89)

AL PRESIDENT DEL PARLAMENT

De conformitat amb el que estableix l'article 36.3 de l'Estatut d'Autonomia i l'article 64 de la Llei 3/1982, de 25 de març, del Parlament, del President i del Consell Executiu de la Generalitat, em plau donar-vos compte que he delegat en el Conseller de Justícia, Honorable senyor Agustí M. Bassols i Parés, les funcions executives que em corresponen com a President de la Generalitat, des del dia 19 fins al 26 de març, ambdós inclosos.

Barcelona, 18 de març de 1989

Jordi Pujol i Soley

President de la Generalitat de Catalunya

4.95. Rectificacions per error tècnic

Rectificació al BOPC núm. 41, pàg. 2842.

Procediment sobre els Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.

On diu : « Art. 3.1 »

Ha de dir : « Art. 3.2 »

On diu : « Art. 31.1 »

Ha de dir : « Art. 35.1 »

On diu : « Art. 63 »

Ha de dir : « Art. 62 »

Rectificació al BOPC núm. 45, pàg. 2992 i al BOPC núm. 53, pàgs. 3409 i 3424.

On diu : « Art. 3.1 i 2 »

Ha de dir : « Art. 3.2 »

On diu : «Art. 31.1»
Ha de dir : «Art. 35.1»

On diu : «Art. 63»
Ha de dir : «Art. 62»

Rectificació al BOPC núm. 53

Pàg. 3409.

Resolució 50/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda d'interposar Recurs d'Inconstitucionalitat contra Determinats Articles de la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales.

On diu : «73.2»
Ha de dir : «73.3»

Pàg. 3424.

Recurs d'Inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales.

On diu : «73.2»
Ha de dir : «73.3»

Pàgs. 3426 i 3427.

4.55.05. Reunions tingudes i qüestions tractades.

On diu :
«17 de març.
Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana (...)
Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA (...)»

Ha de dir :
«17 de març.
Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA (...)
Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana (...)»

5. ÍNDEX DE TRAMITACIONS

Enclou tots els documents en tramitació i tramitats en el període de sessions actual, excepte les preguntes.

Sigles de les Comissions parlamentàries que tramiten o han tramitat els textos:

Claus:	
(O)	Text original entrat al Parlament (corresponent al número de registre d'entrada que figura abans de cada títol)
(T)	Disposicions referents a la tramitació del document
(P)	Informe de Ponència
(D)	Dictamen de Comissió
(A)	Text aprovat pel Ple del Parlament o per la Comissió per delegació d'aquell
(R)	Rebuig del document
(RD)	Retirada o decaïment del document
(CCRM)	Control del compliment de resolucions i de mocions
(CRM)	Compliment de resolucions i de mocions
(AC)	Acord de compareixença
(DIR)	Demanda per la qual s'interposa recurs
(ALFP)	Alegacions que formula el Parlament
(SDCC)	Sol·licitud de Dictamen al Consell Consultiu
(E)	Esmenes presentades pels Grups
(STC)	Sentència del Tribunal Constitucional
(DCC)	Dictamen Consell Consultiu
(Rect.)	Rectificacions per error tècnic
(AIR)	Acord d'interposició de recurs
(C)	Canvi de tramitació
(S)	Substanciació
(ISC)	Informe de la Sindicatura de Comptes
/COAG/	Comissió d'Organització i Administració de la Generalitat i Govern Local
/CJD/	Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana
/CEF/	Comissió d'Economia, Finances i Pressupost
/CIE/	Comissió d'Indústria, Energia, Comerç i Turisme
/CARP/	Comissió d'Agricultura, Ramaderia i Pesca
/CPT/	Comissió de Política Territorial
/CPC/	Comissió de Política Cultural
/CPS/	Comissió de Política Social
/CSG/	Comissió del Síndic de Greuges
/CR/	Comissió de Reglament
/CED/	Comissió de l'Estatut dels Diputats
/CGI/	Comissió de Govern Interior
/CRT/	Comissió de Control Parlamentari de l'Actuació de la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de les Empreses Filials
/CSC/	Comissió de la Sindicatura de Comptes
/CCE/	Comissió de Seguiment Catalunya-CEE
/CSIDA/	Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA

1. TRAMITACIONS CLOSES AMB TEXT APROVAT O CLOSES EN LA FORMULACIÓ

1.01. Lleis i altres normes

1.01.01. Lleis

- *Llei de Creació de l'Institut Català d'Estudis Mediterranis.* /COAG/. BOPC, 16, 718 (O); 17, 784 (T); 22, 1441 (T); 24, 1531 (E); 31, 2362 (T i P); 34, 2564 (T, D i E); DSPC-P, 19 (A); BOPC, 38, 2697 (A).
- *Llei sobre Centres Recreatius Turístics.* /CIE/. BOPC, 20, 1221 (O); 21, 1309 (T) i 1357 (Rect.); 24, 1532 (T); 28, 2013 (T); 31, 2368 (E); 35, 2572 (T, P, D i E); DSPC-P, 20 (A); BOPC, 41, 2790 (A).
- *Llei de Creació del Col·legi de Podòlegs de Catalunya.* /CJD/. BOPC, 17, 784 (O); 19, 1092 (T); 24, 1531 (T); 31, 2367 (T); 38, 2700 (P); 40, 2784 (D); DSPC-P, 22 (A); BOPC, 43, 2910 (A).
- *Llei de Creació del Col·legi de Profèssors Dentals de Catalunya.* /CJD/. BOPC, 26, 1774 (O); 28, 2015 (T); 32, 2534 (Rect.); 41, 2797 (E i T); 43, 2915 (P); 48, 3194 (D); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3405 (A).

1.01.10. Normes de règim interior

- *Modificació dels Estatuts del Règim i el Govern Interiors del Parlament de Catalunya.* /CGI/. BOPC, 48, 3192 (A); 51, 3329 (Rect.).
- *Estatuts del Règim i el Govern Interiors del Parlament de Catalunya.* Text refós. BOPC, 55 (O).

1.10. Resolucions

- *Resolució 35/III del Parlament de Catalunya, sobre la Utilització del Casc Protector en els Vehicles Motoritzats de Dues Rodes.* /CIE/. BOPC, 21, 1315 (O); 22, 1447 (T); 24, 1533 (T); DSPC-C, 34 (A); BOPC, 36, 2597 (A).
- *Resolució 36/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda de desistir del Recurs d'Inconstitucionalitat interposat contra la Llei 7/1988, del 5 d'Abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes.* /Ple/. BOPC, 30, 2133 (O); DSPC-P, 19 (A); BOPC, 38, 2699 (A).

- *Resolució 37/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda d'interposar Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 32/1988, de 10 de Noviembre, de Marcas. /Ple/. BOPC, 31, 2370 (SDCC); 33, 2550 (T), 2553 (DCC); 34, 2568 (O i T); DSPC-P, 19 (A); BOPC, 38, 2699 (A).*
- *Resolució 38/III del Parlament de Catalunya, de Constitució d'una Comissió de Seguiment Catalunya-CEE. /Ple/. BOPC, 22, 1452 (O); DSPC-P, 19 (A); BOPC, 41, 2793 (A).*
- *Resolució 39/III del Parlament de Catalunya, de Constitució d'una Comissió d'Estudi sobre la Problemàtica de la SIDA. BOPC, 28, 2020 (O); DSPC-P, 19 (A); BOPC, 41, 2793 (A).*
- *Resolució 40/III del Parlament de Catalunya, sobre la Discriminació i el Racisme. /CPS/. BOPC, 22, 1450 (O i T); 26, 1776 (T); DSPC-C, 37 (A); BOPC, 43, 2911 (A).*
- *Resolució 41/III del Parlament de Catalunya, sobre la Comparència de Representants de les Associacions de Disminuïts Físics, Psíquics i Sensorials davant la Comissió de Política Social. BOPC, 26, 1780 (O); 28, 2020 (T); 31, 2369 (E); DSPC-C, 37 (A); BOPC, 43, 2911 (A).*
- *Resolució 42/III del Parlament de Catalunya, relativa a l'Informe de Fiscalització SCF-05 C/88, sobre el Fons de Compensació Interterritorial, Any 1986. /CSC/. BOPC, 36, 2601 (T), 2623 (ISC); 43, 2919 (O); DSPC-C, 40 (A); BOPC, 43, 2912 (A).*
- *Resolució 43/III del Parlament de Catalunya, sobre la Normativa Vigent en Matèria de Medi Ambient. /CPT/. BOPC, 21, 1318 (O); 22, 1448 (T); 28, 2018 (E); DSPC-C, 41 (A); BOPC, 43, 2912 (A).*
- *Resolució 44/III del Parlament de Catalunya, sobre la Representació i la Promoció de l'Esport a Catalunya. /CPC/. BOPC, 38, 2723 (O i T); 41, 2803 (T); 43, 2923 (T); 46, 3027 (E); DSPC-C, 49 (A); BOPC, 51, 3317 (A).*
- *Resolució 45/III del Parlament de Catalunya, sobre l'Etiquetatge i la Publicitat en Català dels Productes de les Empreses subvencionades per la Generalitat de Catalunya. /CPC/. BOPC, 30, 2132 (O); 35, 2592 (T); 36, 2602 (T); 43, 2920 (E); DSPC-C, 49 (A); BOPC, 51, 3317 (A).*
- *Resolució 46/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda de presentar a la Mesa del Congrés dels Diputats la Proposició de Llei de Modificació de l'Article 487 del Codi Penal. /CJD/. BOPC, 20, 1245 (O); 21, 1319 (T) i 1357 (Rect.); 31, 2369 (T); 43, 2926 (P); 49, 3222 (D); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3406 (A).*
- *Resolució 47/III del Parlament de Catalunya, per la qual es designen Membres del Consell Superior de la Cooperació. DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3408 (A).*
- *Resolució 48/III del Parlament de Catalunya, per la qual es crea la Comissió de Seguiment dels Jocs Olímpics del 1992. BOPC, 41, 2807 (O); DSPC-P, 24 (A); BOPC, 53, 3408 (A).*
- *Resolució 49/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda d'interposar Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial. BOPC, 32, 2461 (SDCC); 41, 2807 (T), 2825 (DCC); 45, 2992 (O); 48, 3195 (T); DSPC-P, 25 (A); BOPC, 53, 3409 (A).*
- *Resolució 50/III del Parlament de Catalunya, per la qual s'acorda d'interposar Recurs d'Inconstitucionalitat contra la Ley*

39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales. BOPC, 32, 2461 (SDCC); 36, 2607 (SDCC i T); 45, 2992 (O), 2993 (DCC); 48, 3195 (O); DSPC-P, 25 (A); BOPC, 53, 3409 (A).

1.15. Mocions

- *Moció 10/II del Parlament de Catalunya, sobre el Compliment del Pla Quadriennal de Construccions Escolars. BOPC, 74/II, 3394 (O); 77/II, 3488 (E); DSPC-P, 33/II (A); BOPC, 91/II, 4218 (A); 111/II, 5271 (CRM); 148/II, 7154 (CRM); 174/II, 8916 (CRM); 213/II, 10993 (CRM); 244/II, 12858 (CRM); 6/III, 156 (CRM); 17/III, 872 (Rect.); 36/III, 2612 (CRM).*
- *Moció 2/III del Parlament de Catalunya, sobre la Problemàtica de les Riudes a Catalunya. BOPC, 26, 1785 (O); 31, 2373 (E); DSPC-P, 18 (A); BOPC, 31, 2353 (A); 36, 2615 (CCRM).*
- *Moció 3/III del Parlament de Catalunya, sobre la Política de Recerca de la Generalitat en l'Àmbit de la Seva Competència. BOPC, 26, 1783 (O); 30, 2135 (E); 31, 2372 (E); DSPC-P, 18 (A); BOPC, 31, 2354 (A); 36, 2615 (CCRM).*
- *Moció 4/III del Parlament de Catalunya, sobre la Droga. BOPC, 26, 1783 (O); 31, 2372 (E); DSPC-P, 18 (A); BOPC, 31, 2354 (A); 36, 2615 (CCRM).*
- *Moció 5/III del Parlament de Catalunya, sobre el Manteniment i la Millora de la Indústria Tèxtil Catalana. BOPC, 26, 1784 (O); 31, 2373 (E); DSPC-P, 18 (A); BOPC, 31, 2355 (A); 36, 2615 (CCRM).*
- *Moció 6/III del Parlament de Catalunya, sobre l'Aplicació de la Llei d'Alta Muntanya. BOPC, 41, 2809 (O); 43, 2930 (E); DSPC-P, 21 (A); BOPC, 46, 3014 (A), 3036 (CCRM).*
- *Moció 7/III del Parlament de Catalunya, sobre el Millorament de les Prestacions Sanitàries. BOPC, 41, 2810 (O); 43, 2932 (E); DSPC-P, 21 (A); BOPC, 46, 3014 (A), 3037 (CCRM).*
- *Moció 8/III del Parlament de Catalunya, sobre Mesures de Seguretat per al Transport de Mercaderies Perilloses per Carretera. BOPC, 46, 3033 (O); 51, 3325 (E); DSPC-P, 24 (A); BOPC, 53, 3410 (A).*

1.20. Interpелlacions

1790 i

2116 *Interpелlació al Consell Executiu sobre la política general de contractacions amb empreses consultores o de serveis. BOPC, 22, 1455 (O); 32, 2464 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).*

1966 *Interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei d'Alta Muntanya. BOPC, 21, 1322 (O); 32, 2464 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).*

1969 *Interpелlació al Consell Executiu sobre l'aplicació de la Llei Forestal. BOPC, 21, 1323 (O); 32, 2464 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).*

2035 *Interpелlació al Consell Executiu sobre la política general de finançament sanitari. BOPC, 21, 1324 (O); 32, 2464 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).*

- 2036 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència sanitària.* BOPC, 21, 1325 (O); 32, 2464 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).
- 2098 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona.* BOPC, 22, 1456 (O); 32, 2465 (T); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).
- 2136 *Interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Llei de Normalització Lingüística a les comissaries de policia i altres organismes que depenen de l'Administració de l'Estat.* BOPC, 22, 1456 (O); 32, 2465 (T); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3410 (S).
- 2434 *Interpellació al Consell Executiu sobre el transport de mercaderies per carretera.* BOPC, 26, 1787 (O); 32, 2465 (T); DSPC-P, 21 (S); BOPC, 46, 3015 (S).
- 2796 *Interpellació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir la no-toxicitat de l'aigua.* BOPC, 28, 2023 (O); 32, 2465 (T); DSPC-P, 21 (S); BOPC, 46, 3015 (S).
- 2921 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'agregació i la segregació de municipis.* BOPC, 32, 2465 (O); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3410 (S).
- 3007 i
3114 *Interpellació al Consell Executiu sobre la conservació de les carreteres, autopistes i autovies de la Generalitat de Catalunya.* BOPC, 41, 2811 (O); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3410 (S).
- 3080 *Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.* BOPC, 32, 2466 (O); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3410 (S).
- 3599 *Interpellació al Consell Executiu sobre els recents brots de racisme a Catalunya.* BOPC, 35, 2593 (O); DSPC-P, 20 (S); BOPC, 41, 2794 (S).
- 3901 *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre l'ètica en el debat polític institucional.* BOPC, 40, 2785 (O); DSPC-P, 21 (S); BOPC, 46, 3015 (S).
- 3933 *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política general en el debat interpartidista i l'ús dels mitjans de comunicació.* BOPC, 40, 2785 (O); DSPC-P, 21 (S); BOPC, 46, 3015 (S).
- 4112 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'agressió al medi feta per un organisme o una institució dependent d'una administració no catalana.* BOPC, 46, 3034 (O); 49, 3225 (T); DSPC-P, 23 (A); BOPC, 53, 3410 (S).

2. TRAMITACIONS CLOSES PER REBUIG, RETIRADA, CANVI O DECAÏMENT

2.01. Projectes i proposicions de llei i altres propostes de normes

2.01.02. Proposicions de Llei

- 1737 *Proposició de Llei de Competències per a l'Aprovació dels Plans Urbanístics.* BOPC, 19, 1092 (O); DSPC-P, 19 (R); BOPC, 41, 2795 (R).
- 3381 *Proposició de Llei de Modificació de l'Article 30.1 de la Llei 11/1985, de Protecció de Menors.* BOPC, 36, 2600 (O); DSPC-P, 23 (R); BOPC, 53, 3411 (R).

2.01.10. Propostes de normes de règim interior

- 1917 i
P-130 *Proposta d'ampliació de la plantilla orgànica de la Sindicatura de*

Comptes. BOPC, 23, 1493 (O); DSPC-C, 40 (R); BOPC, 43, 2912 (R).

2.10. Projectes i propostes de resolució

2.10.35. Proposicions no de Llei

- 1344 *Proposició no de Llei sobre Ajuts a l'Agricultura de les Comarques de l'Alt i Baix Penedès.* /CARP/. BOPC, 15, 673 (O); 17, 791 (T); 19, 1110 (T); 30, 2132 (E); 36, 2602 (T); DSPC-C, 46 (R); BOPC, 55 (R).
- 1693 *Proposició no de Llei sobre la Constitució d'una Ponència Específica per a l'Estudi de l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals.* /CARP/. BOPC, 19, 1113 (O i T); 46, 3023 (T); DSPC-C, 46 (R); BOPC, 55 (R).
- 1743 *Proposició no de Llei sobre l'Aplicació de la Llei de Protecció dels Animals.* /CARP/. BOPC, 19, 1120 (O i T); 46, 3024 (T); DSPC-C, 46 (R); BOPC, 55 (R).
- 2028 *Proposició no de Llei sobre Seguretat Vial a l'Autovia de Castelldefels.* /CPT/. BOPC, 21, 1318 (O); 22, 1448 (T); DSPC-C, 41 (R); BOPC, 43, 2913 (R).
- 2267 *Proposició no de Llei sobre l'Impuls i l'Acceleració del Procés d'Elaboració del Pla Territorial General de Catalunya.* /CPT/. BOPC, 24, 1534 (O); 26, 1777 (T); DSPC-C, 41 (R); BOPC, 43, 2914 (R).
- 2445 *Proposició no de Llei sobre l'Estació Depuradora d'Aigües Residuals d'Igualada, Òdena, Santa Margarida de Montbui i Vilanova del Camí.* /CPT/. BOPC, 26, 1778 (O i T); 28, 2019 (T); DSPC-C, 41 (R); BOPC, 43, 2914 (R).
- 2452 *Proposició no de Llei sobre la Declaració del Català com a Llengua Oficial a les Corts Espanyoles.* /CPC/. BOPC, 26, 1779 (O i T); DSPC-C, 39 (RD); BOPC, 43, 2914 (RD).
- 2761 i
2774 *Proposició no de Llei sobre els Aliments Consumits a l'Hospital de la Santa Creu, de Tortosa.* /CPS/. BOPC, 28, 2021 (O); 36, 2602 (T), 2637 (Rect.); DSPC-C, 47 (R); BOPC, 49, 3213 (RD).
- 3280 *Proposició no de Llei sobre el Finançament de les Obres d'Infraestructura Hidràulica a les Lleres Públiques.* /CPT/. BOPC, 32, 2460 (O); 36, 2603 (T); 41, 2795 (R).
- 3386 *Proposició no de Llei sobre l'Accés a la Funció Pública i la Contractació Administrativa de Joves que encara no han fet el Servei Militar o la Prestació Social Substitutòria.* /COAG/. BOPC, 36, 2605 (O i T); 41, 2801 (T); 43, 2920 (E); DSPC-C, 44 (R); BOPC, 49, 3213 (R).
- 3677 *Proposició no de Llei sobre la Declaració d'Utilitat Pública de les Associacions de Veïns.* /COAG/. BOPC, 38, 2722 (O i T); 41, 2802 (T); DSPC-C, 44 (R); BOPC, 49, 3213 (R).
- 3682 *Proposta de Resolució sobre la Constitució del Comitè Olímpic Català.* /CPC/. BOPC, 38, 2722 (O i T); 41, 2802 (T); 43, 2922 (T); 46, 3026 (E); DSPC-C, 49 (R); BOPC, 51, 3318 (R).

2.10.60. Propostes de resolució per a crear comissions

- 3380 *Proposta de Resolució per la qual es constitueix una Comissió d'Investigació sobre la Discriminació Racial.* BOPC, 36, 2604 (O); DSPC-P, 23 (R); BOPC, 53, 3411 (R).
- 3791 *Proposta de Resolució per la qual es constitueix una Comissió d'Investigació sobre el Procés d'Expropiacions i Transformaci-*

ons a les Zones Regables d'Interès Nacional de les Terres de Lleida. BOPC, 41, 2808 (O); DSPC-P, 23 (R); BOPC, 53, 3412 (R).

2.15. Mocions subsegüents a interpellacions

- 3136 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els criteris en matèria d'esport de cara als Jocs Olímpics.* BOPC, 32, 2462 (O); 38, 2724 (E); DSPC-P, 20 (R); BOPC, 41, 2795 (R).
- 3823 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Recents Brots de Racisme a Catalunya.* BOPC, 41, 2808 (O); 43, 2929 (E); DSPC-P, 21 (R); BOPC, 46, 3016 (R).
- 3826 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Aplicació de la Llei Forestal.* BOPC, 41, 2809 (O); 43, 2930 (E); DSPC-P, 21 (R); BOPC, 46, 3016 (R).
- 3828 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política General de Finançament Sanitari.* BOPC, 41, 2810 (O); 43, 2931 (E); DSPC-P, 21 (R); BOPC, 46, 3016 (R).
- 3830 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Impuls del Consell Assessor de la Comissió Interdepartamental de la Dona.* BOPC, 41, 2811 (O); 43, 2933 (E) DSPC-P, 21 (R); BOPC, 46, 3017 (R).
- 4076 *Moció subsegüent a la interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la Política General en el Debat Interpartidista i l'Ús dels Mitjans de Comunicació.* BOPC, 46, 3032 (O); 51, 3324 (E); DSPC-P, 24 (R); BOPC, 53, 3412 (R).
- 4168 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua.* BOPC, 46, 3033 (O); 51, 3325 (E); DSPC-P, 24 (R); BOPC, 53, 3412 (R).

2.20. Interpellacions

- 1695 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de circumvallació en les grans àrees urbanes.* BOPC, 20, 1248 (O); 28, 2022 (T); 46, 3017 (RD).
- 2090 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'embassaments del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.* BOPC, 22, 1455 (O); 32, 2465 (T); 46, 3017 (RD).
- 2936 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ofertes d'ocupació en la funció pública.* BOPC, 32, 2466 (O); 49, 3214 (RD).
- 3099 *Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.* BOPC, 32, 2467 (O); 53, 3413 (RD).
- 3102 *Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.* BOPC, 32, 2467 (O); 46, 3018 (RD).
- 3104 *Interpellació al Consell Executiu sobre els serveis socials d'atenció primària.* BOPC, 32, 2468 (O); 53, 3413 (RD).

3. TRAMITACIONS EN CURS

3.01. Projectes i proposicions de llei i altres projectes de normes

3.01.01. Projectes de llei

- 1907 *Projecte de Llei d'Organització, Procediment i Règim Jurídic de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.* /COAG/. BOPC, 20, 1224 (O); 21, 1309 (T); 24, 1532 (T); 36, 2598 (T); 38, 2701 (E); 49, 3215 (T).

- 2871 *Projecte de Llei del Patronat de la Muntanya de Montserrat.* /COAG/. BOPC, 30, 2125 (O); 36, 2598 (T); 43, 2917 (T).
- 2872 *Projecte de Llei de Creació del Centre d'Iniciatives per a la Reinserció.* /CJD/. BOPC, 30, 2129 (O); 36, 2599 (T); 43, 2917 (T); 53, 3414 (T).
- 2925 *Projecte de Llei de Modificació de la Llei 6/1985, del 26 d'Abril, d'Arxius.* /CPC/. BOPC, 32, 2458 (O); 36, 2599 (T); 43, 2918 (T).
- 3352 *Projecte de Llei de Modificació Parcial de la Llei de Protecció de l'Ambient Atmosfèric.* /CPT/. BOPC, 36, 2599 (O i T).
- 3729 *Projecte de Llei de Modificació de la Llei 15/1985, de l'1 de Juliol, de Caixes d'Estalvis de Catalunya.* /CEF/. BOPC, 41, 2797 (O i T); 46, 3019 (T); 53, 3414 (P).
- 3822 *Projecte de Llei de Creació de l'Institut Català de Serveis a la Dona.* BOPC, 55 (O).

3.01.02. Proposicions de llei

- *Proposicions de Llei a què es refereixen les Disposicions Addicionals Primera i Segona de la Llei 5/1987, del 4 d'Abril, del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials.* BOPC, 21, 1310 (T).
- *Proposicions de Llei a què es refereixen les Disposicions Addicionals Primera i Segona de la Llei 5/1987, del 4 d'abril, del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials.* BOPC, 26, 1775 (T).
- 3600 *Proposició de Llei de Sanitat de Catalunya.* BOPC, 38, 2702 (O); 43, 2918 (Rect.).
- 4523 *Proposició de Llei per la qual es modifica la Llei 10/1983, de 30 de Maig, de Creació de l'Ens Públic Corporació Catalana de Ràdio i Televisió i de regulació dels Serveis de Radiodifusió i Televisió de la Generalitat de Catalunya.* BOPC, 51, 3319 (O).

3.10. Projectes i propostes de resolució

3.10.30. Projectes de resolució subsegüents als informes de la Sindicatura de Comptes

- 3611 *Procediment relatiu a l'Informe sobre el Compte General de la Generalitat de Catalunya corresponent a l'Exercici del 1986.* /CSC/. BOPC, 38, 2721 (T).
- P-295 *Procediment relatiu a l'Informe de Fiscalització SCF-01 A/89, sobre la comptabilitat electoral corresponent a les eleccions al Parlament de Catalunya del 29 de maig de 1988.* /CSC/. BOPC, 41, 2796 (T i ISC).
- 4259 *Procediment relatiu a l'Informe de Fiscalització SCF-06 E/88, sobre contractes del Departament de Sanitat i Seguretat Social (ICS i ICASS), anualitat de 1985.* /CSC/. BOPC, 46, 3020 (T), 3051 (ISC).
- 4260 *Procediment relatiu a l'Informe de Fiscalització SCF-07 E/88, Departament d'Ensenyament, fiscalització de contractes, anualitat de 1985.* /CSC/. BOPC, 46, 3020 (T), 3055 (ISC).
- 4261 *Procediment relatiu a l'Informe de Fiscalització SCF-09 D/88, sobre l'Institut Cartogràfic de Catalunya, anys 1984, 1985 i 1986.* /CSC/. BOPC, 46, 3021 (T), 3075 (ISC).

3.10. Projectes i propostes de resolució**3.10.35. Proposicions no de Llei i altres propostes de resolució**

- 1598 *Proposició no de Llei sobre la Regulació de la Regió I. /COAG/. BOPC, 17, 800 (O); 20, 1239 (T); 21, 1312 (T); 22, 1444 (T); 24, 1555 (Rect.); 46, 3021 (T).*
- 1600
- i 1615b *Proposició no de Llei sobre la Divisió de Catalunya en Regions. /COAG/. BOPC, 17, 802 (O); 20, 1240 (T); 21, 1312 (T); 22, 1444 (T); 26, 1777 (E); 46, 3022 (T).*
- 1601 *Proposició no de Llei sobre la Supressió de la Figura dels Governadors Civils. /COAG/. BOPC, 17, 802 (O); 20, 1240 (T); 21, 1312 (T); 22, 1445 (T); 46, 3022 (T).*
- 1602 *Proposició no de Llei sobre el Compliment de les Lleis d'Ordenació del Territori. /COAG/. BOPC, 17, 803 (O); 20, 1241 (T); 21, 1313 (T); 22, 1445 (T); 24, 1555 (Rect.); 26, 1776 (E); 46, 3023 (T).*
- 1725 *Proposició no de Llei sobre el Traspàs de Determinades Competències i Recursos Econòmics a les Comarques. /COAG/. BOPC, 19, 1114 (O); 20, 1241 (T); 21, 1313 (T) i 1357 (Rect.); 22, 1445 (T); 24, 1555 (Rect.); 46, 3024 (T).*
- 1747 *Proposició no de Llei sobre la Supressió de la Figura dels Governadors Civils. /COAG/. BOPC, 20, 1242 (O); 21, 1313 (T); 00g1446 (T); 46, 3025 (T).*
- 2238 *Proposició no de Llei sobre l'Aprovació Definitiva dels Plans Comarcals de Muntanya. /CPT/. BOPC, 22, 1452 (O i T); 46, 3025 (T).*
- 3179 *Proposició no de Llei sobre la Instal·lació d'un Hipermercat en el Terme Municipal de Badalona. /CIE/. BOPC, 32, 2459 (O); 36J14Kl çQ(-28, Z/21 (Q)q*
- 1145 *Proposició no de Llei sobre el Transport de Viatgers entre les Comarques de l'Anoia i el Baix Llobregat i la Universitat Autònoma de Barcelona. /CPT/. BOPC, 36, 2603 (O i T); 41, 2800 (T).*
- 3394 *Proposició no de Llei sobre l'Accés dels Parcels de Montagut a la Propietat de les Terres que conreen. /CARP/. BOPC, 36, 2606 (O i T); 41, 2802 (T); 43, 2921 (T); 46, 3026 (T).*
- 3398 *Proposició no de Llei sobre el Pla Industrial de l'Empresa SEAT-Volkswagen. /CIE/. BOPC, 36, 2606 (O i T); 41, 2802 (T); 43, 2921 (E).*
- 3782 *Proposició no de Llei sobre la Circulació de Vehicles de Motor en les Àrees Forestals i de Muntanya. /CARP/. BOPC, 41, 2803 (O i T); 49, 3215 (T); 53, 3418 (E).*
- 3786 *Proposició no de Llei sobre la Creació de Laboratoris Interprofessionals Lleters. /CARP/. BOPC, 41, 2804 (O i T); 49, 3216 (T); 55 (E).*
- 3799 *Proposició no de Llei sobre l'Extracció de Gredes a la Zona Volcànica de la Garrotxa. /CIE/. BOPC, 41, 2805 (O i T); 49, 3217 (T).*
- 3818 *Proposició no de Llei sobre el Finançament de les Obres i la Conservació de la Infraestructura Hidràulica a les Lleres Públiques. /CPT/. BOPC, 41, 2806 (O i T); 49, 3217 (E).*
- 3925 *Proposició no de Llei sobre un Homenatge Nacional a la Catalunya de l'Exili. /CPC/. BOPC, 43, 2923 (O i T); 46, 3027 (T); 49, 3217 (T); 51, 3320 (T).*
- 3935 i
- 4147 *Proposició no de Llei sobre les Mesures de Seguretat a adoptar*

al Pas a Nivell de Callís. /CPT/. BOPC, 43, 2923 (O i T); 46, 3028 (T); 49, 3218 (T).

3936 i

4147 *Proposició no de Llei sobre l'Etiquetatge de Piles. /CIE/. BOPC, 43, 2924 (O i T); 46, 3028 (T); 49, 3218 (T); 51, 3321 (E).*

3937 i

4147 *Proposició no de Llei sobre la Promulgació de Normativa Reguladora de les Actuacions de les Empreses Privades de Seguretat als Edificis i les Instal·lacions de la Generalitat, de les seves Empreses i dels seus Organismes Autònoms. /CJD/. BOPC, 43, 2925 (O i T); 46, 3028 (T).*

4178

Proposta de Resolució sobre les Declaracions Fetes per Autoritats Religioses Islàmiques a Catalunya. /CJD/. BOPC, 46, 3029 (O i T); 53, 3419 (E).

4338

Proposició no de Llei sobre la Posada en Funcionament de l'Eix Mediterrani Ferroviari d'Amplada UIC. /CPT/. BOPC, 49, 3219 (O i T); 53, 3420 (T); 55 (T).

4339

Proposició no de Llei sobre la Construcció d'Heliports als Hospitals de Nivell A de la XHUP. /CPS/. BOPC, 49, 3220 (O i T); 53, 3420 (T).

4340

Proposició no de Llei per la qual s'encomana al Govern el Desplegament Legislatiu de la Disposició Addicional Primera de l'Estatut d'Autonomia. /COAG/. BOPC, 49, 3221 (O i T); 53, 3421 (T).

4354

Proposició no de Llei sobre el Control de l'Aplicació del Decret 81/1988, de 10 de Març, quant a Potència Màxima de les Embarcacions de Pesca d'Arrossegament. /CARP/. BOPC, 49, 3221 (O i T); 53, 3421 (T).

4584

Proposició no de Llei sobre la Redacció d'un Pla Específic per a l'Alta Garrotxa. /CPT/. BOPC, 51, 3321 (O); 53, 3422 (T).

4637

Proposició no de Llei per la qual es declara l'Any 1992 Any Olímpic Català. /CPC/. BOPC, 51, 3322 (O); 53, 3422 (T).

4642

Proposició no de Llei sobre les Mesures de Protecció de la Capa d'Ozó de l'Atmosfera. /CIE/. BOPC, 51, 3323 (O); 53, 3423 (T); 55 (T).

4741

Proposició no de Llei sobre l'Adequació de l'Ensenyament de Catalunya al Nou Sistema Educatiu. BOPC, 55 (O i T).

48 0

Proposició no de Llei sobre les Actuacions per a garantir la No-toxicitat de l'Aigua. BOPC, 55 (O i T).

3.10.40. Projectes i propostes de resolució d'actuació davant les Corts Generals

- 1643 *Projecte de Resolució sobre la Proposició de Llei Orgànica per la qual es dona Compliment a la Disposició Addicional Primera de la Llei 5/1987, del 4 d'Abril, del Règim Provisional de les Competències de les Diputacions Provincials. /COAG/. BOPC, 19, 1121 (O); 21, 1319 (T); 46, 3029 (T).*

3.10.60. Propostes de resolució per a crear comissions

- 4293 *Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Estudi per a redefinir els Límits de les Zones de Protecció i d'Influència del Parc Nacional d'Aiguastortes i Estany de Sant Maurici. /Ple/. BOPC, 46, 3030 (O i T); 55 (E).*
- 4294 *Proposició no de Llei per la qual es crea una Comissió d'Inves-*

tigació sobre la Política de Contractació de l'Administració de la Generalitat. /Ple/. BOPC, 46, 3031 (O i T).

- 4331 *Proposta de resolució per la qual es crea la Comissió de Seguiment del Problema de les Drogodependències. BOPC, 49, 3224 (O); 51, 3329 (Rect.).*

3.20. Interpellacions

- 2540 *Interpellació al M. H. Sr. President de la Generalitat sobre la política regional a l'Assemblea Regional Europea. BOPC, 26, 1788 (O); 32, 2465 (T).*
- 3229 *Interpellació al Consell Executiu sobre les empreses familiars agràries. BOPC, 32, 2468 (O).*
- 3230 *Interpellació al Consell Executiu sobre els recents brots de racisme. BOPC, 32, 2469 (O).*
- 3249 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural. BOPC, 32, 2469 (O).*
- 3250 *Interpellació al Consell Executiu sobre el problema del comerç petit i mitjà. BOPC, 32, 2470 (O).*
- 3251 *Interpellació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana. BOPC, 32, 2470 (O).*
- 3502 *Interpellació al Consell Executiu sobre el control de les substàncies tòxiques, nocives i cancerígenes. BOPC, 36, 2608 (O).*
- 3516 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre. BOPC, 36, 2608 (O).*
- 3517 *Interpellació al Consell Executiu sobre el foment del teatre a Catalunya. BOPC, 36, 2609 (O).*
- 3593 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política relativa al medi natural. BOPC, 38, 2724 (O).*
- 3668 *Interpellació al Consell Executiu sobre la celebració dels Jocs Olímpics de Barcelona. BOPC, 38, 2725 (O).*
- 3669 *Interpellació al Consell Executiu sobre el problema de la sanitat a Catalunya. BOPC, 38, 5725 (O).*
- 3730 *Interpellació al Consell Executiu sobre el Pla de Metros de Barcelona. BOPC, 38, 2725 (O); 49, 3238 (Rect.).*
- 3821 *Interpellació al Consell Executiu sobre l'ensenyament universitari a curt i a mitjà termini. BOPC, 41, 2812 (O).*
- 3886 *Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica dels gitanos i sobre el compliment de la Resolució 79/I. BOPC, 43, 2933 (O).*
- 3904 *Interpellació al Consell Executiu sobre la formació professional ocupacional del Departament de Treball. BOPC, 43, 2934 (O).*
- 4008 *Interpellació al Consell Executiu sobre formació del professorat. BOPC, 46, 3034 (O).*
- 4107 *Interpellació al Consell Executiu sobre la protecció dels espais naturals afectats per les activitats extractives dels recursos miners. BOPC, 46, 3034 (O).*
- 4113 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política d'ordenació del litoral català. BOPC, 43, 2934 (O).*
- 4114 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general de llars d'infants i parvularis. BOPC, 46, 3035 (O).*
- 4169 *Interpellació al Consell Executiu sobre la discriminació de la dona treballadora a Catalunya. BOPC, 46, 3035 (O i T); 49, 3225 (T).*
- 4300 *Interpellació al Consell Executiu sobre la sinistrabilitat laboral. BOPC, 53, 3423 (O).*
- 4307 *Interpellació al Consell Executiu sobre la problemàtica causada per la sequera que afecta Catalunya. BOPC, 49, 3225 (O).*

- 4526 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'assistència primària. BOPC, 51, 3327 (O).*

- 4527 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política del llibre. BOPC, 51, 3327 (O).*

- 4528 *Interpellació al Consell Executiu sobre la política de formació professional i ocupacional de la dona treballadora. BOPC, 53, 3423 (O).*

3.15. Mocions subsegüents a interpellacions

- 4823 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Conservació de les Carreteres, les Autopistes i les Autovies de la Generalitat de Catalunya. BOPC, 55 (O).*

- 4824 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre els Serveis Socials d'Atenció Primària. BOPC, 55 (O).*

- 4828 *Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Agressió al Medi feta per un Organisme o una Institució dependent d'una Administració No Catalana. BOPC, 55 (O).*

3.30.05. Procediments davant el Tribunal Constitucional

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei del Joc. BOPC, 8/II, 170 (AC i ALFP); 32/II, 1193 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra els articles 10, 70, 71 i 72 i la Disposició Addicional Tercera de la Llei 50/84, del 30 de desembre, de Pressupostos Generals de l'Estat per al 1985 (Resolució 29/II: BOPC, 48/II, 2093). BOPC, 52/II, 2372 (AC); 53/II, 2395 (ALFP); 65/II, 3094 (T).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interpost pel Parlament contra la Llei 7/1984, del 2 d'abril, Reguladora de les Bases de Règim Local (Resolució 44/II: BOPC, 79/II, 3643). BOPC, 79/II, 3678 (AC i ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Ley 16/1985, de 25 de junio, del Patrimonio Histórico Español (Resolució 47/II: BOPC, 87/II, 4048). BOPC, 88/II, 4110 (AC); 89/II, 4132 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Ley Orgánica 6/1985, de 1 de julio, del Poder Judicial (Resolució 48/II: BOPC, 87/II, 4048). BOPC, 88/II, 4110 (AC); 89/II, 4138 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Modernització de l'Empresa Familiar Agrària. BOPC, 90/II, 4202 (AC); 109/II, 5136 (ALFP); 112/II, 5298 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Caixes d'Estalvis de Catalunya. BOPC, 96/II, 4417 (AC); 101/II, 4621 (ALFP); 116/II, 5542 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de la Funció Pública de l'Administració de la Generalitat. BOPC, 102/II, 4734 (AC); 104/II, 4792 (ALFP); 121/II, 5794 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Cambres Professionals Agràries. BOPC, 102/II, 4735 (AC); 105/II, 4862 (ALFP); 123/II, 5971 (ALFP).*

- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Prevenció i Assistència en Matèria de Substàncies que poden generar Dependència.* BOPC, 102/II, 4735 (AC); 105/II, 4866 (ALFP); 123/II, 5972 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Pesca Marítima de Catalunya.* BOPC, 144/II, 6975 (AC); 147/II, 7118 (ALFP); 158/II, 7528 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Ley 13/1986, de 14 de abril, de Fomento y Coordinación General de la Investigación Científica y Técnica (Resolució 86/II: BOPC, 144/II, 6965).* BOPC, 147/II, 7122 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra el Real Decreto Legislativo 781/1986, de 18 de abril, por el que se aprueba el Texto Refundido de las Disposiciones Legales Vigentes en Materia de Régimen Local (Resolució 82/II: BOPC, 143/II, 6943).* BOPC, 147/II, 7127 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei d'Ordenació dels Ensenyaments no Reglats en el Règim Educatiu Comú i de Creació de l'Institut Català de Noves Professions.* BOPC, 160/II, 7688 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Disposició Addicional de la Llei sobre Residus Industrials, creada pel Decret Legislatiu 6/1983, d'Adequació de la Llei a la Normativa Comunitària.* BOPC, 173/II, 8866 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat per cinquanta-sis diputats del Congrés contra la Llei d'Equipaments Comercials.* BOPC, 214/II, 11010 (AC); 215/II, 11080 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei Municipal i de Règim Local de Catalunya.* BOPC, 216/II, 11132 (AC i ALFP); 235/II, 12201 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Regulació del Transport de Viatgers per Carretera mitjançant Vehicles de Motor.* BOPC, 224/II, 11469 (AC i ALFP); 245/II, 12902 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei de Successió Intestada.* BOPC, 224/II, 11473 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei 16/1987, del 30 de juliol, d'Ordenació dels Transports Terrestres (Resolució 135/II: BOPC, 222/II, 11375, i 229/II, 11865).* BOPC, 227/II, 11758 (AC i ALFP); 229/II, 11865 (Rect.).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei Orgànica 5/1987, del 30 de juliol, de Delegació de Facultats de l'Estat a les Comunitats Autònomes en relació amb els Transports per Carretera i Cable (Resolució 135/II: BOPC, 222/II, 11375, 226/II, 11746, i 229/II, 11865).* BOPC, 227/II, 11764 (AC i ALFP); 229/II, 11865 (Rect.).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei Reguladora de l'Administració Hidràulica de Catalunya.* BOPC, 239/II, 12390 (AC i ALFP); 252/II, 13367 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat per cinquanta-quatre senadors contra la Llei per la qual s'estableixen els Criteris de Finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les Bases per a la Selecció, la Distribució i el Finançament de les Obres i els Serveis a incloure-hi.* BOPC, 258/II, 13707 (AC); 6/III, 140 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Govern de l'Estat contra la Llei per la qual s'estableixen els Criteris de Finançament del Pla Únic d'Obres i Serveis de Catalunya i les Bases per a la Selecció, la Distribució i el Finançament de les Obres i els Serveis a incloure-hi.* BOPC, 258/II, 13707 (AC); 6/III, 140 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei 7/1988, del 5 d'abril, de Funcionament del Tribunal de Comptes (Resolució 2/III: BOPC, 5/III, 64).* BOPC, 6, 146 (AC i ALFP); 55 (ATC).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament contra la Llei 10/1988, del 3 de maig, de Televisió Privada (Resolució 7/III: BOPC, 9/III, 196).* BOPC, 10, 231 (AC i ALFP); 12, 473 (T).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 22/1988, de 28 de Julio, de Costas.* BOPC, 19, 1139 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 24/1988, de 28 de Julio, del Mercado de Valores.* BOPC, 19, 1139 (AC i ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 32/1988, de 10 de Noviembre, de Marcas.* BOPC, 41, 2812 (AC i ALFP); 43, 2943 (Rect.).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 38/1988, de 28 de Diciembre, de Demarcación y Planta Judicial.* BOPC, 53, 3424 (AC); 55 (ALFP).
- *Recurs d'inconstitucionalitat interposat pel Parlament de Catalunya contra la Ley 39/1988, de 28 de Diciembre, Reguladora de las Haciendas Locales.* BOPC, 53, 3424 (AC); 55 (ALFP).